IEONARDO PATRIGN ANI v .

PEGRSUS

YA BU HAYAT ÇOK SAYIDA İHTİMALDEN SADECE BİRİYSE?

Pegasus Yayınları: 986 Gençlik: 169

Telepati Leonardo Patrignani özgün Adı: Multiversum

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Pervin Salman Düzelti: Gizem Yeşildal Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioölu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2014 ISBN: 978-605-343-445-0

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LEONARDO PATRIGNANI

TELEPATİ

İtalyancadarı Çeviren: **Çiğdem Casagrande**

PEGASUS YAYINLARI

Alex Loria son atış için hazırdı.

Sarı-mavi forması terden sırılsıklam olmuştu. San saç-lan alnına düşüyordu. Yüzünde sayı yapacağından emin birinin bakışlan vardı.

Takımın kaptanı oydu. Maçın son dakikasında iki serbest atış hakkı kazanmıştı. İlk atış, hedefini bulmuştu. Çember-pota-çember-basket.

Sıra son atıştaydı. Kaçırmamalıydı.

Alex ellerini şortuna kuruladı ve topu kendisine veren hakeme gözlerini dikti. Ona faul yapan ve karşılarındaki okulda öğrenci olan çocuğa buz gibi bir bakış attıktan sonra son atışına yoğunlaştı.

Kendi kendisini cesaretlendirmek için, "Bu sayıyı da atalım ve maçı kazanalım, haydi Alex," diye mırıldanırken bir yandan da başını önüne eğmiş, topu sektiriyordu. Takım arkadaşları sessiz ve gergin bir şekilde, zıplamaya hazır bekliyorlardı. Şans için yapılan geleneksel üç sektirmenin sesi okulun spor salonunda yankılandı. Yalnızca dostluk maçıydı, ortalıkta ne flamalar sallayan anne babalar ne de sahanın kenannda patlamış mısır atıştıran çocuklar vardı. Ancak kimse kaybetmekten hoşlanmazdı. Özellikle kaptanlar. Aniden *o* boşluk hissi belirdi. Bacaklan gevşedi. Sırtında bir ürperti dolaştı. Görüşü bulanıklaştı. Takım arkadaşlarının ve rakiplerinin şaşkın bakışlarının altında Alex dizlerinin üzerine çöktü. Elini sahanın sentetik zeminine uzattı. Nefes nefese kalmıştı.

Hissediyordu.

Tekrar olmak üzereydi.

"Sofraya gelmeyi düşünüyor musun?"

"Bir dakika, anne!"

"Yirmi dakikadır 'bir dakika' diyorsun, kıpırda!"

Jenny Graver öfleye püfleye kafasını sallarken bir yandan da MacBook Pro'sundaki açık programlan kapıyordu. Kafasını kaldırıp duvardaki saate baktı. Sekizi çeyrek geçiyordu. Annesinin ses tonu başka bir gecikmeyi kaldıracak gibi değildi.

Jenny ayağa kalkıp çalışma masasının üzerinde asılı duran aynaya göz attı. Kestane rengi, dalgalı saçlan profesyonel yüzücülere has geniş omuzlarının üzerine düşü-

yordu. Henüz on altı yaşında olmasına rağmen Jenny'nin zengin bir madalya koleksiyonu vardı ve bu madalyalar Graver'ların villasının alt katındaki koridorun duvarlarını süslüyordu. Galibiyetleri babası Roger'm gururuydu. Roger da Melboum'de kendi döneminin oldukça tanınmış yüzücüsü, eski bir şampiyondu.

Jenny odasından çıkıp ellerini yıkamak için banyoya doğru ilerledi. Rostonun cazip kokusu merdivenleri aşıp yukarıya ulaşmıştı. Ve birden yine *o* his belirdi. Artık bu hissi çok iyi biliyordu.

Görüşü bulanıklaştı, ayakta kalabilmek için lavabonun kenarına tutunup iki adım atmaya çalıştı. Vücüdu birdenbire boş bir çuvala dönüşmüştü, sanki kollarının dışındaki tüm kaslar beyninden gelen emirlere cevap verme yeteneğini kaybetmiş gibiydi.

Tekrar olmak üzereydi.

"*Neredesin?"*

Ses gürleyerek beyin zannı deldi.

Sessizlik.

Uzaktan gelen bir inilti duydu, uçurumun dibinden gelen bir çığlık gibi korkutucu ve endişe vericiydi.

"Nerede yaşadığını söyle bana..."

"Mel..." **Jenny yanıt vermeye çalıştı ancak kelime yanm kaldı.**

***"Seni duyabiliyorum... Nerede yaşadığını öğrenmeliyim*."**

Alex'in ağzından çıkan her hece beynine saplanan bir iğne gibiydi. Acı dayanılmaz bir hal almıştı.

Cevaba çocukça kahkahalar ve çığlıklar eşlik ediyordu.

Her şey kafasının içinde bir girdap gibi dönüyordu, duygulan karmakanşıktı.

Ancak o kelime bütün kanşıklığı aşarak hedefine ulaştı.

"*Melbourne***."**

Her şey karardığa bürünmeden önce son duyduğu bir erkek sesi oldu.

"Seni bulacağım.**"**

Clara Graver yukarıdan gelen ve Jenny'nin yere düşüşünden kaynaklandığını tahmin ettiği sesi duyar duymaz mutfak eldivenlerini elinden fırlattığı gibi villanın üst katma koştu. Merdivenleri nefes nefese tırmanırken neredeyse düşüyordu. Aralık kapının önüne varınca bir vuruşta sonuna kadar açtı. Kızı yerde yatıyordu, ağzı köpük içindeydi, dudağının kenarından kan sızıyordu.

"Jenny!" diye bağırarak bilinçsizce yatan vücudun yanında diz çöktü.

Genç kızın gözleri büyümüştü. Bakışları boşlukta kaybolmuştu.

"Canım benim... buradayım. Bak bana."

Yanaklarına vurarak kızını uyandırmayı başardı. Basit ama etkili ve artık aşina oldukları bir teknikti.

Roger merdivenleri ikişer ikişer tırmandı ve koşarak banyoya geldi. İlk önce karısına, sonra da yavaş yavaş kendine gelen kızına baktı.

"Nasıl?"

Clara yanıt vermedi, omuzlarını silkmekle yetindi.

"Yine mi oldu?" Aslında yanıtını gayet iyi bildiği bir soruydu bu.

Jenny kafasını yavaşça kaldırarak endişe içindeki babasını sakinleştirdi. "Ben iyiyim."

"Kafanı mı çarptın?"

"Hayır, sanmıyorum."

Roger yaklaşarak elini Jenny'nin ensesine götürdü.

"Bu kan, Jennifer." Roger'ın ses tonunda endişe yoktu, daha çok üzüntülü bir kabulleniş vardı.

Clara, "Aman Tanrım!" diye çığlık attı.

Jenny başına masaj yaparken, Roger, "Sakin ol, yüzeysel" diyerek karısını rahatlattı.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordu kızına. Jenny gövdesini öne doğru eğince sağ şakağında bir aa hissetti. Ardından ayağa kalktı.

Titreyen dudaklarına zorla bir gülücük konduran annesi, "Sen şimdi sakince yatağında uzan, ben de sana bir bitki çayı hazırlayayım," dedi. Ses tonu şefkat doluydu.

Roger kızgınlıkla başını salladı.

"Ah, Tannm! Clara, ne zaman kızımızı senin bitki çaylarınla tedavi edemeyeceğimizi kabulleneceksin? Doktor Coleman'm ne dediğini..."

"Doktor Coleman'm ne dediği umurumda bile değil!"

"Şu terapi fikrini bir düşünseydin..."

"Bunu zaten konuşmuştuk ve yanıtım kesinlikle hayır!" diyen Clara gayet kararlı bir şekilde kocasının sözünü kesti. "Jenny iyi...iyi olacak."

O sırada genç kız pencerenin kenarına yaklaşmış, boş boş dışarıya bakıyordu. Büyükannesinin elde işlemiş olduğu perdelerin arasından Blyth Caddesi'ndeki villaların çatılan görünüyordu.

Anne babasının bu konudaki tartışmaları alışkın olduğu bir konuydu.

Bayılma nöbetleri dört sene önce başlamıştı. On ikinci yaşını henüz kutlamıştı ve arkadaşlan ile akrabalannın getirdiği hediyelerle oynuyordu. Annesi odadaki mobilyaların tozunu alırken o da televizyonun önünde ayakta duruyordu ve bir anda ölü gibi yere yığılmıştı. Başı ağırlaşırken ve etrafındaki her şey hızla bulanıklaşırken yalnızca, "Anne," diyebilmişti. Bayılmadan önce en son fark ettiği şey annesinin çerçeveletilip duvara asılmış olan diploması olmuştu: *Clara Mancinelli, Edebiyat Fakültesi'nden takdirle mezun olmuştur.* Altta rektörün imzası ve La Sapienza di Roma Üniversitesinin mühürü vardı. Parşömendeki tarih 8 Mayıs 1996 idi. Tam olarak Clara ile Roger'm tanışmalannın bir hafta öncesi. Roger'm bir arkadaşı ile başkentte yaptığı tatil Clara' nin kaderini tamamen değiştirmiş ve yolunu Avustralya'ya düşürmüştü. Annesinin sık sık hatırlatmaktan hoşlandığı gibi acilen tuvalete gitmek zorunda kalmasaydı o ve Roger asla tanışamayacaklardı. Jenny de hiç doğmamış olacaktı.

Jenny'ye yapılan tıbbi testlerde endişe duyulacak hiçbir şey çıkmamıştı. Ne tansiyon ne de kalp problemi vardı, sağlığı mükemmeldi ve sportif başarılan da bunun bir kanıtıydı. Yaşadığı şehirde katıldığı yüzme yarışmalarında üst üste iki sene altın madalya kazanmışta ve okul olimpi-yatlan seçmelerine çağnlmışta. Kizirim başanlanyla gurur duyan Roger ona haftada dört gün Melbourne Spor ve Su Merkezinde antreman yaptınyordu.

Bu nöbetler gittikçe sıklaşmaya başlamıştı. Bazen tipik bir epilepsi nöbetine benziyordu, bazen de yalnızca bir bayılma şeklinde

gerçekleşiyordu. Clara'nın danıştığı doktorlara göre epilepsinin kesin belirtileri yoktu. Karışırım Bach çiçeklerine ve homeopati tedavisine olan tutkusu Roger'm görüşlerine karşı gelmesine rağmen, o ana kadar dediğini yaptırabilmişti.

Ne ilaç kullanmışlardı ne de terapiye gitmişlerdi.

İlerleyen yıllarda Jenny "atak" adını verdiği bu durumla birlikte yaşamayı öğrenmişti. Bu ataklar pek çok farklı yerde karşısına çıkmışta. Brisbane'e yapılan okul gezisinde, öğretmen odalarda beraber kalacak kızlan belirlerken, otelin koridorunda bayılmışta. Sinemada, arkadaşlan film seyredip olayın farkına bile varmazken, Jenny başı ve kollan yana sarkmış halde koltuğa yığılıp kalmışta. Roger ilk altın madalyasını kutlamak için onu Burger King'e götürdüğünde yine yaşanmıştı, sonra bir cuma günü yüzme takımı ve

antrenörüyle birlikte iken de olmuştu. Evde, yatakta ya da Blyth Caddesi'ndeki villanın çeşitli yerlerinde gelen ataklan hesaba katmıyordu bile. Neyseki hiç havuzdayken başına gelmemişti. Hayatına mal olabilecek bu olasılığı sık sık düşünüyordu.

Annesi ile babasının hiç bilmedikleri ve asla bilmeyecekleri tek şey o baygınlıklar sırasında yaşadıklarıydı.

Okul doktoru kısa bir muayeden sonra sırtını sıvazlayarak Alex'i ayağa kaldırdı. Burası okulun en üst katında, koridorun sonundaki kütüphanenin hemen yanında bulunan küçük bir odacıkta. İçinde bir yatak, çalışma masası ve ilaçların tutulduğu bir dolap bulunuyordu. Doktorun alaya sesi ve üstünlük taslayan tavırları gibi, oda da beyaz, soğuk ve insanı rahatlatmaktan uzakta.

"Kaptan, hatırlatırım, şampiyonluk maçından bir adım uzaktayız."

Kendinden emin bakışlarla doktoru süzen Alex, "Kesinlikle hatırlıyorum," dedi.

"Şampiyona seni çok mu strese soktu?" diye ısrar etti doktor, "yoksa problem ödevlerde mi?"

"Beni strese sokan hiçbir şey yok/' diye kestirip attı Alex ancak bunun doğru olmadığını biliyordu. "Gidebilir miyim?"

Basket takımının antrenörü olan Teo, revirin dışmda duvara yaslanmış onu bekliyordu. Elinde basketbol dünyasının en mükemmel sporcularından birisi olan şampiyon basketçi Michael Jordan'ın biyografisini tutuyordu.

Alex onu görmezden gelerek koridorda ilerlemeye başladı ancak adam ona seslendi.

"Alex, bekle."

"Neden? Her şey yolunda."

"Hiçbir şey yolunda değil. Eğer durumumuz buysa seni şampiyonluk maçı için takıma alamam."

Alex gözlerini adama diktiğinde "biz" kelimesine yoğunlaşmıştı. Bu, koçun alışkanlığıydı. Her zaman takımı düşünürdü. Eğer birinin problemi varsa bu problemin bütün takımı kapsadığına inanırdı.

"Nasıl biliyorsanız öyle yapın."

"Sen kaptansın, takım arkadaşlarının sana ihtiyacı var. Ancak bu kadar kritik bir anda yere yığılıyorsan ve sağlığını da tehlikeye atıyorsan... bir problemimiz var demektir."

"Bu durumda yeni bir kaptan bulsanız iyi olur. Ben ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Doktorlar da yolunda gitmeyen bir şey bulamadılar."

"Ama ailen öyle söylemiyor."

Alex durdu ve gözlerini antrenörüne dikti, antrenör de kararlı bakışlarla karşılık verdi.

"Ailem fazla endişeleniyor."

"Bana göre sen bir şeyler saklıyorsun. Kahretsin, Alex, sen en iyisisin ama... ama bugün olan şeyin tekrarlanması riskini göze alamam. Hele finalde."

"Öyleyse beni takımdan çıkarın, böylece finale bile varamazsınız."

Alex koşarak merdivenlerden aşağı indi. Nihayet açık havaya çıkabilmişti. Porpora Caddesi'nde ilerlerken Milano'nun soğuk ve iğneleyici havasından korunabilmek için ceketinin yakasını kaldırdı. Düşünceler kafasındaki duvarlarda sekip durarak huzurunu kaçınyorlardı.

Evinin kapısının önüne varana kadar düşünceler kafasında dönüp durdu. Sezon finalini kaçıramazdı. Turnuvanın en iyi markaj yapan oyuncusuydu, kaptandı, o ana kadar elinden gelen en iyi oyunu çıkarmıştı. Ancak antrenör onu oyun dışı bırakmaya karar verirse, onun düşünceleri pek bir işe yaramayacaktı.

Birinci kata çıktı. Yan dairede oturan bir hanım selam verdi, Alex ise başını sallayıp resmî bir gülümseme göndermekle yetindi.

Anahtanyla kapıyı açarken, "Bütün bunlardan sıkıldım," diye söylendi. Ev onu her zamanki sessizliğiyle karşıladı. Bu saatte annesi ile babası işte oluyorlardı. Girişin yanındaki dolabm üzerinde her zamanki gibi annesinin bıraktığı bir not duruyordu. Notta, *Mikrodalganın yanında sandviç mır. Lütfen, ders çalış! Öpücükler. Annen,* yazıyordu. Alex kağıda göz atmadan yanından geçip gitti.

Odasına girer girmez çantasını çalışma masasının yanına bırakıp yatağının üzerine oturdu. *Neyse ki kafamı çarpmadım,* diye düşündü. Atağın geldiğini hisseder hissetmez dizlerinin üzerine çökerek düşmenin yaratacağı riski azaltmayı başarmıştı. Olanca ağırlığıyla yere yıkılmasını önleyen küçük bir hareketti ancak sorunu çözmüyordu. En fazla bir gün daha kafasını kınlmaktan kurtarmış oluyordu, o kadar.

Kendisini sırtüstü yatağa attı. Kollarını ensesinde kenetleyip gözlerini kapadı.

İlk zamanlarda kafasında anlaşılmaz, karmakarışık gürültüler dolaşıyordu. Zamanla bu sesleri ayırt etmeyi öğrenmişti. Bir kısmı kayalıklara vuran dalgaların çıkardığı güzel seslerdi, diğerleri ise hiç susmadan çalan rahatsız edici çan sesleri gibiydi.

Bu, Alex henüz on iki yaşındayken başlamış ve bir sene süren bayılmalar boyunca tekrar etmişti. İlerleyen zamanlarda bir gelişme olmuş, gözünün önünde bazı görüntüler oluşmaya başlamıştı. Bu görüntüler çok kafa kanştıncıydı, onlan gerçekle bağdaştırmak neredeyse imkânsızdı. Ne günlük hayata ait gibiydiler ne de uzak zamanlara.

En canlı ve en sık yinelenen görüntülerden birinde Alex bir yatağa uzanmıştı. Etrafı beyaz duvarlarla çevriliydi. Odada eşya namına neredeyse hiçbir şey yoktu. Her şey duvara asılı bir haç, küçük bir masanın üzerinde duran bir vazo ve panjurla örtülü bir pencereden ibaretti. Ellerini oynatmaya çalıştığında bir güç tarafından engelleniyordu. Tuzağa düşmüştü belki de. Gördüğü kâbusların en kor-

kunçlarmdan biri olduğu şüphe götürmezdi. Bir noktadan sonra her şey kararıyordu, yalnızca belli belirsiz inlemeler, anlaşılmaz sesler ve bitmek bilmeyen işkencelerin yankılan duyuluyordu.

İlk yıllarda sık sık beliren görüntülerden biri de küçük ve dolgun bir ele aitti. Alex o eli yakalayıp kendine doğru çekmeye çalışıyordu ancak başaramıyordu. Sonra o ele zar zor dokunabilmeye başlamıştı. Elin çevresindeki hiçbir şeyi göremiyordu. Görmeyi denediği zaman o el çözülüp parmaklarının arasından kum misali kayarak yok oluyordu.

İlk dört yıl boyunca gelen ataklar sırasında beliren görüntülerde hep aynı plaj vardı. Hep aynı kızı uzaklaşırken görüyordu.

Önceki yıl başka detaylar da belirmeye başlamıştı. Kızın yüzü belli belirsizdi ancak gözleri çok dikkat çekiciydi. Koyu renkliydiler. Bakışlarındaki yoğunluk hafızasına kazınmıştı. Her gece geliyordu. Kaç gece uyanıp da buluşmuş olduklarını hatırladığını bilemiyordu ama neredeyse bir ay boyunca her gece böyle devam etmişti.

Sonra sesler başladı.

Bayılma her zaman sırtındaki kuvvetli bir ürperti ve uzuvlarındaki tutulmalarlabaşlardı. Fakat bir gün Alex artık alışkanlık haline gelmiş olan sayısız gürültü ve çığlık arasında kendisine yer edinmeye çalışan bir ses duymuştu.

Genç bir kızın sesiydi fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Sonra Alex anladığını düşündüğü kelimeleri günlüğüne not etmeye başladı. İlk kelime "imdat" h. Yanıt vermeye çalışıyordu ama aynı anda duyduğu seslerin ne anlama geldiğini çözebilmek için de kendini zorluyordu.

Ailesi bilinçsizken bir şeyler mırıldandığını, "Kimsin?" ya da "Neredesin?" gibi sorular sorduğunu söylüyordu ona.

Alex ataklar sırasında gördüğü ya da duyduğu şeyler hakkında annesi ile babası da dâhil olmak üzere hiç kimseye bir şey söylememe kararı almıştı.

Bu kararın nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun korunması ve saklanması gereken bir şey olduğunu hissediyordu. Bu onun biricik sırnydı.

En kuvvetli görüntüler üç ay önce gelmişti. Alex basketbol antremamndan eve daha yeni dönmüştü. Annesi ile babası da işten eve gelmek üzereydiler. Alex odasındaydı, sırtındaki ürpertiyi hisseder hissetmez kendini yatağa atmayı başarabilmişti. Seslerin ve görüntülerin her zamanki karışımı, duygulardan oluşan bir kaleydoskop gibi, zihnindeki ekrana yansımaya başlamıştı. Gözler, her zamanki gibi, görüntüdeki en net kısımdı.

Ancak ses bu defa çok daha netti.

Gerçekten var mısın?

Bir an için tereddütte kaldı. Kendi kendisine bu soruyu gerçekten bu kadar açık ve net bir şekilde duyup duymadığını sordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Aynı anda hem heyecanlandı hem de korktu.

Evet.

Adın ne?

Kafasında yankılanan bu birkaç sözcük onu fantastik bir boyuta taşırken aynı zamanda zevk ve bütünlenmişlik duygusu kendisini hızla sarıyordu.

Alex. Senin?

Uzaktan yürek parçalayıcı çığlıklar duyulmaya başlamıştı.

Jenny.

Sonra genç kız karışık görüntülerden oluşan bir spiralin içinde gözden kaybolmuştu.

Alex günlüğünde o gün yaşananların altını çizerek belirginleştirmişti. 27 Temmuz 2014. Başka birinin varlığını hissettiği ilk gün. Yaşadığı ne bir rüya, ne bir halüsinasyon ne de bir görüntüydü. Yalnızca korkunç bir gerçekti.

Alex dışarıda, dünyanın herhangi bir yerinde olan başka bir kız ile bağlantı kurmuştu. Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şundan emindi: Jenny gerçekten vardı.

Ve büyük bir olasılıkla o da kendi düşünceleriyle başa çıkmaya uğraşıyordu.

Ona söyledim, diye düşündü Jenny. Sofraya otururken bir yandan da duygularını gizlemeye çalışıyordu. Babası artık sayısını hatırlayamadığı bayılmaların sonuncusundan sonra kızının iyi olup olmadığını anlamak için dikkatle ona bakıyordu. Geçen Noel'de Graver ailesi tarafından Altona Coastal Park'taki bir satıcıdan alınmış olan ve şu anda buzdolabının yanındaki duvarda asılı duran guguklu saat sekiz kırkı gösteriyordu.

Annesi rostoyu servis ederken, "Daha iyi görünüyorsun sanki, Jenny/' dedi.

"Bırakalım da nasıl olduğunu kendini söylesin/' diyen Roger karısının lafını kesti.

Kadın hiç cevap vermeden içini çekerek sanki hiçbir şey olmamış gibi masaya oturdu.

Ancak Jenny'nin bu gece ailesinin söyledikleriyle ilgilenecek hali yoktu. Kafası Alex'le doluydu.

Ona nerede yaşadığımı söyledim. Sonunda bunu başarabildim.

Uzun zamandır kendini bunu yapmaya zorluyordu. Geçen seneden beri adından başka şeyleri de söyleyebilmeyi deniyordu ama başarabileceğinden umudunu kesmişti. Ayrıca kafasının içinde yankılanan sesin gerçek bir insana ait olduğunu kabullenmek istememişti. İletişim kurmaktan kaçınmasının başka bir sebebi daha vardı: aa. Belki kendini Alex olarak tanıtan çocuk ataklar sırasmda fiziksel bir aa çekmiyordu ama onun için resmen işkenceydi. Her bir kelime beynini delecekmiş gibi oluyor, şakaklarına korkunç bir ağn saplanıyordu. Ancak bu sefer yaşadığı şehri açıkça belirttiğinden emindi.

Jenny'nin, konuştuğu kişi hakkında çok az bilgisi vardı. İsmi elindeki ilk ipucuydu. Sesi çok gençti, büyük olasılıkla yaşıttalar. Görüntüler sırasmda gözlerini görmüştü. Bir de alnına dökülen bir tutam san saçı görmeyi başarabilmişti.

Zaman zaman kendisine bunun iskambil kağıtlarından yaptığı kocaman bir kale olup olmadığını soruyordu. Ve bu kale yeni bir görüntü tarafından kolaylıkla yıkılıp gidebilirdi. Tam olarak da korktuğu buydu aslında: Yıllardır hayatının bir parçası haline gelmiş olan bu duyguyu kaybetmek. O sesin etten ve kemikten yapılmış birine ait olduğu umudunu yitirmek.

O akşam uyumaya giderken neşe içindeydi. Işıl ışıl parlayan tavana bakarak gülümsedi. Babasının yıllar önce yapıştırdığı yıldızlar, uykuya dalmadan önce ona parlamalan için hâlâ oradaydı. Kraliçe Takımyıldızı, Pegasus Karesi, Andromeda ve sonra Büyük Ayı ile

Küçük Ayı arasında olan kıvrımlı Ejderha Takımyıldızı. Onun için hazırlanmış bir gökyüzüydü.

Jenny gözlerini kapadı.

Alex vardı, bundan emindi. Dünyanın herhangi bir yerindeydi. Bir şekilde iletişim kurmayı başarıyorlardı. Ve o da artık onsuz olamıyordu.

O öğleden sonra Alex sandviçini afiyetle yiyip armut suyunu içerek televizyonun karşısında bir saat kadar oyalandıktan sonra kütüphaneye gitmeye karar verdi. Evlerinin karşısında o sabah bir şantiye kurulmuştu ve turuncu tulumlarının içindeki işçilerin yeri delerken çıkardığı gürültü, derslere yoğunlaşmayı imkânsız kılıyordu. Felsefe sınavının eli kulağındaydı ve o da öğretmeninin verdiği konulardan ancak üçte birini çalışmıştı.

Çantasını sırtına takıp otobüse bindi ve üniversitenin kütüphanesine gitti. Buraya daha önce de gelmişti. Burası daha sessiz ve kendisinden yaşça büyük olan Teknik Üniversite öğrencilerinin geldiği bir kütüphaneydi. Salona girdikten sonra boş bir masa bulmak için bakındı, sonra da gidip oturdu.

İsteksizce not defterini karıştırdıktan sonra çantasından felsefe kitabını çıkardı.

Tanıdık bir ürperti sinir uçlarına kadar ulaşıp sırtını felç ettiğinde Kierkegaard'a ait bir cümlenin altını çizmekle meşguldü.

Ancak bu kez garip bir şeyler vardı.

Olacakları beklerken çevresine bakındı. O anda sandalyeden düşmesi gerektiğini biliyordu ancak yerde değildi. Kollan masada, hareketsiz oturakaldı. Bedeninin her zamankinden daha ağır olduğunu algıladı ama kafasını ve boyun kaslarını kontrol edebiliyordu. Aniden büyük bir boşluk hissine kapıldı. Kendisini havada asılı kalmış gibi hissediyordu. Sanki ayaklarının altında devasa bir hortum oluşmuştu, o da bu hortuma kapılmaksızın üstünde duruyordu. Artık

kütüphanenin bildik havasının farkında değildi. Yalnızca duman, sis ve boşluk vardı.

Bilinci yerindeydi. Hâlâ bedenine söz geçirebiliyordu ve görünüşe göre bayılacak gibi değildi. Uyanıktı; biMcinin bir kısmı gerçekliğe bağlı kalırken diğer kısmı görüntülerin hayali dünyasıyla kaplanmıştı. Dört yıldır ilk defa o öğleden sonra arka plandaki gürültüyü işitmiyordu. Yalnızca rüzgârın esintisini andıran bir hışırtı duyuluyordu.

Alex onu sanp sarmalayan taze havayı algılamayı başardı.

Jenny, sen misin?

Hiç bitmeyecek gibi süren bir sessizlik arandan sonra yanıt geldi.

Evet, Alex.

Delikanlı inanmazlık, şaşkınlık, sevinç ve meraktan oluşan yeni bir duygusal deneyimin eşiğindeydi.

Dünyanın öbür ucundaki kız ise ilk defa fiziksel bir aa duymadan iletişim kurabiliyordu.

***Yalvarırım, gerçek olduğunu söyle,* dedi Alex.**

Gerçek olduğumu biliyorsun. Ben de senin gerçek olduğunu biliyorum.

Jenny'nin sesi narin ve tanıdıkta. Alex'e her zaman yanında olan biriyle konuşuyormuş gibi geliyordu. Onunla konuşurken mesafe yok oluyordu.

Jenny, sana bir şey sormalıyım. Biraz saçma gelebilir.

Genç kız yanıt vermedi. Alex sisten başka hiçbir şeyin görünmediği boşluğa bakmaya devam etti.

Jenny, orada mısın? Sana bir şey...

Sisten yayılan ses sözünü kesti.

Clever Moore.

Alex'in nefesi kesildi. Bu mümkün değildi.

***Adı Clever Moore,* diye yanıtladı kız.**

Gelen yanıt inanılmazdı.

Jenny... daha soruyu sormamıştım bile.

Kelimelerin peşinden yankı oluşmaya başlamıştı. Alex iletişimin zayıfladığını düşündü. Ses ufak ufak uzaklaşmaya başlamışta.

***Sordun tabii ki,* diye yanıtladı kız. Kelimeler uzakta dağılıp rüzgârın uğultusuyla yok olmadan önce Alex'in kafasmda çoğaldılar.**

Alex'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Yummklannı sıkıp kafasını geri attığında uyuşmadan kaynaklanan küçük bir karıncalanma hissetti.

Kütüphanenin salonunda iki ayrı grup halinde masalara oturmuş öğrenciler ve elindeki kağıt rulosunu dolaba yerleştirmeye çalışan kütüphaneci vardı.

Alex konuştukları her şeyi tekrar aklından geçirdi. Sonra düşmeyi göze alarak aniden ayağa fırladı. Bacakları hâlâ yan uyuşuk durumdaydı.

Kütüphanecinin yanına vardığı sırada kadm yerine oturmuş, parmaklarını tembelce bilgisayarının üstünde dolaştırıyordu.

"Affedersiniz," dedi Alex, "sizden bir şey rica edebilir miyim? Bilgisayarınız internete bağlı mı?"

Gözlerini Alex'e diken kütüphaneci, elli yaşını geçmiş, kırışık suratlı, sağ elmacık kemiğinin üstünde devasa beni olan bir kadmdı. Pek yardımsever bir havası olduğu söylenemezdi.

Gözlüklerini burnunun üstünden aşağı indirerek, "Ne yapman gerekiyor?" diye sordu.

"Yalnızca bir şeyi kontrol etmeliyim. Çok önemli."

Kadm sıkıntıyla içini çekerek kaşlarını kaldırdı. Sonra da bir baş hareketiyle isteği kabul ettiğini belirtti.

"VVikipedia'ya 'Sydney' yazıp şehir bilgileri kısmındaki 'belediye başkam' hanesinde ne yazdığını söyleyebilir misiniz?"

Kütüphaneci çıldırtıcı bir yavaşlıkla Google'da yeni bir sayfa açıp arama motoruna "Sydney Wikipedia" yazdı.

"Clever Moore."

Alex kulaklarına inanamadı.

"Emin misiniz?"

"Kendin de bak," diyen kadın bilgisayarın ekranını çocuğa doğru çevirdi. Alex kendi gözleriyle de o ismi okumayı başarabilmişti: Clever Moore.

Kendi kendine, "Gerçekten... gerçekten varmış," diye mırıldandı.

"Kim gerçekten varmış?"

Alex yalnızca gülümsedi, yanıt vermedi. Aniden arkasını döndü, çantasını sırtladığı gibi çıkışa doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Kütüphaneden dışan adımını atar atmaz neşeyle bağıran Alex, çevresindekilerin ne düşündüğünü umursamıyordu bile.

Jenny gerçekten vardı.

İletişim kesildiğinde Jenny karanlık odasında, yatağın üstünde uzanıyordu. Alt kattan anne babasından değil de televizyondan olduğunu tahmin ettiği bazı sesler geliyordu. Geceyansını geçeli çok az olmuştu. Çatı penceresinden Melboume'ün gökyüzü seçilebiliyordu. Berrak ve bulutsuzdu. Eteği küçük pınltılı pullarla işlenmiş geniş, siyah

bir pelerin gibiydi. Ay manzaranın dışında kalmıştı ancak yan yana dizilmiş olan üç karakteristik yıldızıyla Orion Kuşağı gayet güzel görülebiliyordu.

"En büyüğünün adı Betelgeuse," demişti babası yıllar önce. "Ve inanılmaz büyüktür. Yarıçapı Güneş'inkinden bin kat büyüktür!

Jenny her zamanki merakıyla, "Bu ne anlama geliyor?" diye sormuştu.

"Eğer Betelgeuse ile Güneş'in yerini değiştirseydik... şuurları Dünya'ya kadar gelirdi!"

"Baba... zamanı geldiğinde, büyükannemler gibi bu dünyadan aynldığımız zaman, evrene mi gideceğiz?

"Bir anlamda, evet. Yıldızlara baktığın zaman büyükannen ile büyükbabanın seni izlediğini düşünebilirsin."

"Peki, ya hâlâ yaşıyorlarsa?"

Roger kızının yüzünü okşamıştı. "Bu mümkün değil, tatlım."

"Bana göre mümkün, başka bir yerlerde yaşıyor olabilirler.

Jenny bileğinden çıkardığı lastikle saçlarını başının üstünde topladı. Hava sıcak değildi ama Jenny incecik kıyafetlerle yatmaya bayılırdı. Üstünde surf-mania yazan kolsuz bluzu ve pürüzsüz, atletik bacaklarını açıkta bırakan külotu vardı. Boynunda her zamanki gibi en sevdiği takısı vardı. Ucunda Kelt kökenli bir sembol olan triskelenin bulunduğu bir zincir. Üç adet yanmay birbirlerine geçerek girdap şeklini almıştı. Takının ortasında bulunan V harfi girdabın çekirdeğindeydi. Bunu ona büyükannesi hediye etmişti.

Kolyeyi ona verirken, "Seni koruyacak," demişti. Avucundaki Triskele'nin pürüzsüz yüzeyi pınl pınl parlıyordu.

"V harfinin anlamı nedir?" diye sormuştu Jenny.

"Büyükbaban bana bu kolyeyi evlenme teklif ettiği gün hediye etti. Bizim hikâyemizi de içeren bir muska. Senin de hikâyen.

"Neden benim?"

Büyükanne omuzlarını silkerek gülümsemekle yetinmişti.

Jenny bu tatlı anıyı uzaklaştırmak istercesine başım salladı. Büyükannesi ile büyükbabası artık yoklardı ama onu yalnız bırakmamışlardı.

Babasının Kelt kökenli ailesini simgeleyen bu kolye onlardan yadigâr kalmıştı. Ne zaman korksa ya da sınavlardan veya yarışmalardan önce cesarete ihtiyacı olsa bu kolyeyi sıkı sıkı tutardı.

Jenny dikkatini tekrar Alex'e yöneltti.

Atak geldiğinde saat geç olmasına rağmen uyanıktı. Boşluğun üstünde yatıyor gibiydi, aklı bir sonraki cumartesi onu bekleyen yarışmaya takılıydı. Dersleri yüzünden yeterince antreman yapamamıştı. O titreme geldiğinde Jenny daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklıkla kaplanmıştı. Kendisini güvende hissediyordu. Vücudunun, aklının emirlerine cevap vermeyeceğinin bilincindeydi. Güven ve huzur dolu bir ortamda olduğunu hissediyordu. Gözleri kapalıydı, kendisini buluşmaya hazırlamıştı. Sanki bir rüyada gibiydi ama o da Alex de öyle olmadığını biliyorlardı.

İlk defa kendisinden emindi. Her zaman duyduğu seslerin ve gördüğü görüntülerin bir çeşit şizofreni olarak tanımlanabilecek psikolojik rahatsızlıktan kaynaklandığından şüphelenmişti. İnternette yaptığı araştırmalarda, forumlarda ve bloglarda kendisine benzer hikâyeler bulma çabası boşa gitmişti. Sonunda vazgeçmişti. Dört uzun yıl boyunca Alex'in, zihninin bir oyunu olduğunu düşünmüştü ve öteki tarafta hiç kimsenin olmadığından endişe etmişti. Şimdi, her ne kadar bu çocuğun varlığına dair bilimsel kanıtlar olmasa da biraz önceki buluşma bu konudaki bütün şüphelerini alıp götürmüştü. Alex çok belirgin bir soru sormuştu.

Bu soru onun gerçek olduğunu gösteren kesin bir işaretti. Ve o da yanıt vermişti.

"Varsın," diye fısıldadı. "Biliyorum, varsın."

Jenny ona arkadaşlık eden düşünceyle uzun bir süre daha uyanık kaldı. Onun ve Alex'in kahramanı olduğu bu doğaüstü olaya kıyasla dünyada olan bitenin hiçbir önemi yoktu, insanların hayal bile edemeyeceği bir mucizeydi bu.

Ekim ayının bu sessiz gecesinde Jenny gezegenin korkunç kaderiyle yüz yüze olduğunu ve çözüme giden anahtarın onların kafalarının içinde olduğunu tahmin bile edemezdi.

Kasım ayı Alex ile Jenny'nin hayal bile edemeyecekleri kadar çok buluşmayla geçmişti. Her üç dört günde bir en az otuz saniye süren buluşmalar gerçekleşiyordu. Her zaman olduğu gibi sırtlarında oluşan titremeyle başlayıp bunu psikofiziksel bir iyi olma durumu takip ediyordu. Huzur ve banş hissi. Hiçbir gürültü ya da inleme onlann iletişimini bozamıyordu. Görüşmenin sonunda hafif bir baş ağrısı dışmda hiçbir aa hissi oluşmuyordu.

Bu diyalogların düşünce gücüyle oluştuğu artık belliydi. Bu teoriyi kanıtlamak için Alex babasının küçük dijital kamerasmı ödünç alıp kendisini odaya kapadı.

Çalışma masasının yanındaki tripoda monte ettiği kamera yatağını görüntülüyordu. Kaydı başlatmak için birkaç

saniye yeterliydi. Jenny'yle görüşmelerinin işareti olan her zamanki titremelerden biri başladığında istediğini elde etti.

Alcx, sen misin?..

Delikanlı bir sıcaklıkla kaplandığını hissetti. Zihninde bir şeyler açılıyordu.

***Alex,* diye tekrar etti kafasının içindeki kadm sesi.**

Bütün fiziksel hisler vücüdunu terk ederken bir iç çekiş göğsünü titretti.

Jenny, görüşmemiz gerekiyor.

Alex sanki bir tebessüm hissetti.

Bu olanaksız. Birbirimizi nasıl görebiliriz? Sen... Dinle beni, gerçekten var olduğunu biliyorum. Bunu her zaman bildim ama bütün bu olanlar çok garip... korkuyorum.

Ben de korkuyorum ama aldırmıyorum. Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum fakat senin sesin artık vazgeçemeyeceğim bir şey oldu. Gülüşün kafamda yer etti, hayal ettiğimden farklı olabileceğini biliyorum fakat bu gece ya da hayatımın bir başka gecesinde seni asla görmeyeceğimi bilerek ya da senin yalnızca bir rüya olduğunu kabullenerek uykuya dalamam.

Alex'in sözcükleri bir süre boşlukta asılı kaldı.

Belki de öyleyim. Belki yalnızca bir rüyayım.

Evet, hayatımda gördüğüm en güzel rüyasın.

Ancak rüyalar bitmeye mahkûmdur.

Öyleyse hiç uyanmak istemiyorum.

Jenny başka bir şey söylemedi ama Alex'in zihninde ışıl ışıl parlayan gözleriyle heyecanını saklamak için dudağını ısıran Jenny'nin hayali belirmişti.

Ben daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim, **diye devam etti Alex.**

Alex'in kafasındaki bu kelimelerle birlikte Jenny'nin yüzü aydınlandı. Onun profili, parıldayan gözleri, titrek dudakları, hafifçe kırışmış alnı zihninde belirdi.

Sanki seni görüyorum, **dedi Jenny.** ***Yüzün aklımda beliriverdi.***

Aynı şeyi kesinlikle Alex de hissediyordu.

Ya farklıysam?

Ya ben farklıysam?

Bu iki soru birkaç saniye için gençlerin aklına takıldı.

***Sen bir rüya değilsin, Jenny. Artık hayatımın bir parçasısın. Dünyanın öbür ucunda da olsan seninle buluşmak istiyorum*.**

Alex'in son kelimeleri kalbindeki iki zıt duygunun etkisinde olan Jenny'nin direncini kırmıştı. Bir tarafta her zaman kalbini ısıtan duygu vardı, yani arkadaşlarının arasında kendini yalnız hissettiren, her gün yaşadığı gerçek dünyada tek başına olduğunu düşündüren. Öteki tarafta bir rüyaya âşık olma korkusu, aniden uyanıp o hayalin kaybolacağı duygusu onu bu işten vazgeçmeye zorluyordu.

Düşünceler gençlerin engellemesine fırsat vermeden birbirini takip etti. Zihinsel görüşme onların kontrolünden çıkıp en derin duygularının sesi haline gelmişti.

Alex biraz sonra gözlerini açtığında tavanın bulanık görüntüsü onu gerçeğe döndürdü. Kafasındaki ışık kaybolmuştu, Jenny'nin sesi uzaklarda kalan bir yankıydı artık. Ancak onun yanında kamera vardı. Kırmızı ışık hâlâ kayıtta olduğunu gösteriyordu.

Yavaşça yataktan kalktı, bütün eklemleri tutulmuştu, kamerayı bilgisayara bağladı.

REC tuşuna bastıktan sonra video onun görüntüsüyle başladı, hızlıca yatağa yattığını gösteriyordu. Alex iletişime geçmeden birkaç saniye önce göz kapaklarının titrediğini fark etti. Ardından transa geçtiğini gördü. Kasları rahatlamıştı, gözleri de kapalıydı. Uyanmadan birkaç saniye önce mırıldandığı kelimeleri çok iyi anlayamadı. Yalnızca "dünya" ve "rüya" kelimelerini seçebilmişti.

Aslında 23 Kasım 2014'te, Alex, Jenn/ye onu bulacağına, hayatı pahasına da olsa rüyayı gerçeğe dönüştüreceğine dair söz vermişti.

Başka seçeneği yoktu. Bunu yapmak zorundaydı. Kalbinin yönetimindeydi. Ama yalnızca bu değildi.

Önceki sabah Valeria onu depoya yollamıştı. Burası iki metreye üç metre genişliğinde, binanın iç avlusundaki dar ve tozlu bir tünelden geçerek ulaşılabilen bir mahzendi. Alex yıllardır buraya inmemişti.

Loria ailesinin âdetine göre Noel ağacı bayramdan bir ay önce hazırlanırdı.

Bu yüzden Alex sahte çam ağacının durduğu uzun karton kutuyu, süslerin ve ışıkların durduğu torbaları almaya yollanmıştı.

Depoda onu gıcırdayan ahşap bir kapı karşıladı. Neyse ki anahtar hâlâ çalışıyordu. İçeride tam anlamıyla bir kaos hüküm sürüyordu. Kutu kutu üstüneydi. Bunun dışında eski bir ütü masası, çocukluğundan beri var olan dağ bisikletinden kalan parçalar, iki adet koltuk değneği ve bir sürü ıvır zıvır ile doluydu depo.

Alex köşeye sıkıştırılmış olan karton kutuyu gördü. Yansına kadar dışarıdaydı ve üst kısmında bir ağaç resmi vardı. Sonra üst üste konulmuş karton kutulara bakmaya başladı. En alttaki kutuda kırmızı kalemle verev bir şekilde ÇERÇEVELER yazıyordu.

Diğerine yapıştırılmış olan beyaz kağıdın üstüne mavi kalemle bir şeyler karalanmıştı. Bu kesinlikle babasının el yazısıydı. Alex kutuya yaklaşarak yazıyı okudu: FAYANSLAR

Bakışlarını üçüncü kutuya çevirdiğinde üstünde hiçbir yazı olmadığını gördü. Kutunun diğer yüzüne bakmak için kafasını yana eğdi. "İşte burada!" diye bağırdı memnuniyetle. Diğer tarafta NOEL SÜSLERİ yazıyordu.

Alex, bulacağından pek de umutlu olmamasına rağmen, Noel ışıklarının durduğu kutuyu ararken artık unutmuş olduğu değerli bir

şeyle karşılaştı. Çocukken bayıldığı bir oyuncaktı bu. Otuz santim boyunda bir robottu. Mavi elleri, kırmızı ayakları ve göğsündeki logo onu on sene geriye götürmüştü.

O zamana ait çıkarabildiği pek az hatıra vardı ama robotu gayet iyi hatırlıyordu. Özelliklerinden biri de gizli bir bölmesinin olmasıydı. Bu bölmeyi açabilmek için boynundaki düğmeye basmak yeterliydi. Alex'in düğmeye basmasıyla robotun göğüs kısmı ikiye ayrılarak açıldı. Alex şaşkınlıkla, "Bu da ne böyle?" dedi. Robotun içinde bir video kaset vardı. Kasedi dışarı çıkanp üzerindeki etiketi okudu.

***Çok anlamsız,* diye düşündü Alex, kasedi kemerine sıkıştırıp üstünü kazağı ile örtmeden önce. "Bugün..."**

Eve dönünce Noel süslerini ve ağacı salona bırakıp kendini odasına attı ve kasedi çıkardı. Elleri titriyordu.

Annesi ile babası alışverişe gidince, salona koşup artık Blu ray kullandıkları için yıllar önce bir kenara atılmış olan videoyu aramaya koyuldu. Video koltuğun altındaki çekmeceden çıktı. Kağıt parçalarının arasında duruyordu ama oradaydı. Hatırladığı kadarıyla çok iyi çalışıyordu. Televizyona bağlayıp video kasedi koyduğunda hayal kırıklığına uğradı. Kaşlarını kaldırdı. Bu arada ekranda Marty Mc Fly'ın, DeLorean'ınını yüz otuz kilometre hızla 1955'e doğru sürdüğünü gördü.

***"Geleceğe Dönüş.* Tamam... ee yani?" dedi videonun STOP düğmesini ararken. Düğmeye basıp kapamak üzereyken filmin birden kesildiğini fark etti. Ekran gri ve hışırtılı bir hal aldı. Sanki filmin üzerine başka bir şey çekilmiş gibiydi. Sonra bir görüntü belirdi. Ekrandaki çocuk oydu. Beş ya da altı yaşlarında olmalıydı. Arkasında hasırdan oyuncak sepeti duruyordu. Hemen yanındaki eski bordo kanape-nin üzerinde, kafa üstü devrilmiş devasa bir oyuncak ayı yatıyordu. Bütün bunlar kim bilir ne kadar zamandır odasında olmayan eski eşyalarıydı. Duvarda Ayrton Senna ve Michael Jordan gibi sporcuların posterleri asılıydı. Küçük Alex bağdaş kurmuş, yerde oturuyordu. Üstünde, mavi şortuyla tramplenden altın para denizine atlayan Varyemez Amca'nın tişörtü vardı.**

Kubbe şeklindeki san saçları yüzünü çevreliyordu. Kâkülleri neredeyse gözlerine kadar iniyordu. Kafasını kaldırdığında doğrudan kameraya baktı. Çocuksu sesiyle verdiği mesaj net olduğu kadar ürperticiydi.

"Bu mesaj bana, büyüdüğüm zaman izlemem için. 2014'ün Kasım ayında gitmem gerekiyor. O kıza gitmem gerekiyor. Çok geç olmadan."

Sonra çocuk kalktı, kameranın arkasında yok oldu. Ekran yine karardı. Ondan birkaç saniye sonra Michael J. Fox tekrar ekranda göründü. Ellili yıllarda, Hill Valley'deki ambarmdaydı.

Alex filmi geri sararken, *Bu doğru olamaz,* diye düşündü. Kasedi tekrar oynattığında duyduklarının doğruluğundan emin oldu. Her şeyi yerine yerleştirdikten sonra annesi ile babası eve geri dönmeden önce video kasedi depoya geri götürüp robotun içine koydu.

Kasedin üzerinde onu tekrar bulduğu tarih vardı. Kendisine göndermiş olduğu mesaj hiç de belirsiz değildi. Hatta gereğinden fazla netti. Açıklanamayacak kadar netti.

Bu mesajda çözülmeyi bekleyen garip bir şey vardı. Dünyanın öbür ucuna gitmesi gerekse bile bunu çözmeliydi.

Alex çok iyi biliyordu: Bu hikâyenin gerçekleşmesi için ona yardımcı olabilecek tek bir kişi vardı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Valeria Loria, tabakları masaya yerleştirirken. Kızartma kokusu bütün mutfağı sarmıştı. Alex'in annesi su sürahisini masaya yerleştirmeden önce televizyonun sesini kapadı.

Alex in babası, Giorgio, "Ne kadar süre için gitmek istiyorsun?" derken sesi oldukça sert çıkıyordu. "Hafta sonu boyunca mı?"

Alex başını sallamakla yetindi.

"Buna ne gerek var, anlamıyorum. Sanki seni çok gö-rebiliyormuşuz gibi/'

Delikanlı itiraz etmek için ağzını açtı ancak annesi onu bir el işaretiyle susturdu.

O da tek kelime etmeden masaya oturdu.

Lorialann geniş mutfağı koyu ahşap antika mobilyalar, pirinç tutacaklar, süslemeler ve çiçek desenleriyle döşenmişti. Uzun tahta masa, mutfağın en belirgin eşyasıydı. Masanın üstünde kristal bir avize asılıydı. Duvarın diğer tarafında ellili yıllardan kalmış, meşe büfe bulunuyordu. Büfenin cam kapaklan özel günlerde kullanılan gümüşleri sergiliyordu.

Alex bu odadan nefret ediyordu. Evin geri kalanı hakkında da aynı düşüncelere sahipti. Ona göre burası yaldızlı bir hapishaneden başka bir şey değildi.

"Cuma günü okulda toplantı var/' dedi çekinerek, "ancak katılmak mecburi değil. Perşembe akşamından Marco'ya gidip pazara kadar orada kalabilirim."

Babası birkaç saniye bir şey söylemeden gözlerini ona diktikten sonra peçetesini kucağına serdi.

Valeria ilk önce kocasma sonra oğluna baktı. Gayet iyi biliyordu ki ikisini de memnun edecek bir çözüm bulmak yine ona kalacaktı.

"Pazar günü maç yok mu?" diye sordu.

"Hayır, bu pazar oynanmayacak."

"Antrenman yapman gerekmiyor mu?" diye araya girdi Giorgio. "Final maçına çok az kaldı."

Alex cevap vermedi. Babasının haklı olduğunu biliyordu.

"Hâlâ takım kaptanısın, yanılıyor muyum? O uçuk arkadaşınla birlikte bütün haftasonunu Playstation başında geçirmektense daha faydalı bir şey yapabilirsin."

"Marco uçuk değil. O bir dâhi."

"Evet, evet, öyledir mutlaka."

Alex ikinci kez kendini tuttu. Şu anda tartışma riskine girmek doğru değildi.

"Sonuç olarak, gidebilir miyim?"

Valeria, Giorgio'yla göz göze geldi. Kocası televizyonun sesini açarak karan kansına bırakmış görünüyordu.

"Git, git," dedi Valeria. Arkadan haberlerin özeti duyulmaya başlanmıştı. Bu onların evinde "tartışmanın sonu" anlamına geliyordu.

Başarmıştı.

İlk engel aşılmıştı.

Perşembe akşamı saat dokuz buçukta, Gran Sasso sokağındaki bir apartmanda kapı çaldı. Her zamanki rahatsız edid gürültü değildi. Bir cep telefonu melodisine benziyordu, Rocky IV şarkısının ana temasını çalıyordu. Marco küçük yeşil bir kumandanın üzerindeki düğmeye bastı ve giriş kapısı açıldı. Alex, basket antremanlannda kullandığı sırt çantasıyla, koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

"Mesajım aldım/' diye bağırdı arkadaşı banyodan. "Bana ne olduğunu anlatır mısın lütfen?"

Marco kumandanın üzerindeki düğmeye bastı ve kapı kapandı. Alex arkadaşının tanımladığı gibi bu *numaralara* alıştıktı. Dâhice numaralara. Marco'nun evinde aşağı yukarı her şey düğmelere, kumandalara basılarak veya sesle verilen komutlarla kumanda ediliyordu. Kapılar, ısıtma,

mutfak aletleri, müzik seti ve ışıklar uzaktan kumandayla çalışıyorlardı; her şey aynı modem evlerdeki gibi akıllı ev kurallarına göre yapılmıştı. Tek fark vardı, buradaki her bir mikroçip Marco tarafından imal edilmiş ve patenti alınmıştı.

2004'ün Şubat ayında, on sene önce, ailesiyle birkaç günlüğüne dağlık bir bölgeye gidip vakit geçirmek istemişlerdi. Tatilde kalabilecekleri yazlık bir ev satın almak istiyorlardı ve böylece bu araştırmayı bir hafta sonu tatiline çevirmişlerdi. Marco'nun, eski bir profesyonel kayakçı olan babası, tutkusunu hem karısına hem de oğluna bulaşürmıştı. Muhteşem serbest inişler ve dağın başındaki kulübede yenilecek zengin öğünler planlanıyordu.

Milano'dan ayrılırken onlan ince bir yağmur takip etmişti. Piemonte'ye vardıklarında kendilerini selin ortasında bulmuşlardı. Otoyoldan ayrılıp onlan dağa doğru götürecek yola saptıklarında fırtınayı arkalarında bırakmışlardı. En kötü kısmı atlattıklarını düşünüyorlardı. Dağa tırmanmaya başladıklarında ise hava kötüleşmişti. Şiddetli kar fırtınası dağın etrafında dönen yollan etkisi altına almıştı. Kuvvetli rüzgâr cipi savurmaya başlamıştı. Bir ağaç eğilip ön camın üzerine düşünce arazi aracı aniden kontrolden çıkarak uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Arkadaki koltukta oturan Marko, babasının aracın kontrolünü nasıl kaybettiğini anlayamamıştı bile. Yalnızca çarpmanın gürültüsünü hissetmişti. Sonra sessizlik.

Marco'nun hayatı sonsuza kadar değişmişti. Annesi ile babası anında ölmüştü. O, mucize eseri kurtulmuş ve anneannesine emanet edilmişti. Onunla birlikte on dokuz

yaşına kadar yaşamıştı. Sonra tek başına yaşamaya karar verip Gran Sasso Sokağı'nda bir ev kiralamıştı.

Yirmili yaşlarının başında bilgisayar programlamasını ve elektroniği detaylı bir şekilde öğrenmişti. Ghazlan sökmek, parçalarım incelemek ve evi mekanik olarak işleyen sistemlerle donatmak hobisiydi. Her odaya dağılmış olan bir seri elektronik kumandanın işleyişini kendisi kontrol edebiliyordu. Kapı ve pencereleri hareket ettiren yeşil renkte bir tane vardı. Mavinin düğmeleri elektrikli fırın, mikrodalga ve ocaklara aynlmıştı. San olan dairenin ısısını ayarlıyordu. Kırmızı ise ışıkları kontrol etmek için tasarlanmıştı. Yatak odasında duran değişik renklerde bir pano, "krallık" diye tanımlamayı sevdiği oturma odasına fütüristik bir hava versin diye konan sıra sıra mavi neon ışıkları ve

daire boyunca dağılmış bir seri küçük ampul, orayı koca bir tilt oyununa benzetmişti. Marco bununla gurur duyuyordu.

On senedir beyni ortalamanın üzerinde bir hızda çalışıyordu, bu ona hem çalışma hem de evde kullanılabilecek birbirinden sofistike cihazlar, kumandalar ve bilgisayar programlan projelendirme imkânı tanıyordu. Bilgisayar programlamasında canavar gibiydi. Arkadaşlarının karşılaşabilecekleri herhangi bir problemin çözümü Marco'daydı. Alex'in her zaman söylediği gibi "bir ışık yılı ileride" idi.

Ancak iki gencin arasındaki fark sadece Alex'in arkadaşından beş yaş daha genç olması değildi. Fark bacaklarda idi. Marco'nun bacakları uçurumun dibinde kalmıştı.

Marco nun elektrikli sandalyesi banyodan çıkıp koridora geçerek onun "makine dairesi" diye tanımladığı odaya yöneldi.

"Seni iyi gördüm/' dedi arkadaşına sırtını dönerken. Alex göz alıcı gözüküyordu.

"Belli bir açıdan, hayatımın en güzel dönemi."

"İçecek bir şey ister misin?" Marco etrafına bakınmakta olan Alex'e döndü. O odaya ne zaman girse ilk gözüne çarpan şey arkadaşının ailesinin mutlu günlerinde çekilmiş fotoğrafı olurdu.

"Evet, teşekkür ederim."

Marco'nun Coca-Cola formundaki kırmızı renkli küçük buzdolabı odanın ortasında duran ve üstünde üç adet bilgisayar bulunan masanın hemen yanındaydı. İki kutu çıkanp bir tanesini arkadaşına uzattı.

Alex, selam sabah faslını fazla uzatmadan, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

Marco sırıtarak gözlüklerini burnunda yukan doğru itti. Seyrek sakallar, taranmamış, dağınık, uzun siyah saçlar. Playstation finalinde tanıştıklan günden beri arkadaşının görünüşü hiç değişmemişti.

"Sandalyeme bakmayı kes artık," demişti o gün. "Merhamet gösterdiğin için kazanmak istemiyorum. Bacaklarım takma olabilir ama ellerim çok iyi iş görüyor."

Alex başta acıdığı gencin kendisine olan güveninden çok etkilenmişti. Sonra, oyuna başlamadan önce, el sıkışmışlardı. Marco penaltılarda kazanmıştı. O günden itibaren bir tür kardeşlik bağı onlan sonsuza kadar bağlayacaktı.

Alex anılardan sıyrılmaya çalıştı. O hatıra aklına kazınmıştı. Hayatının en önemli anlarından biriydi. Kaderin basit bir kesişmesi büyük bir arkadaşlığın başlangıcı olmuştu. Sık sık, yarışmadan bir gün önce gazetedeki ilanı görmemiş olsaydı Marco'yu hiç tanıyamayacağını düşünüyordu.

"Dinleyelim bakalım, neye ihtiyacın var?"

Alex duvarda asılı olan bir sıra mavi neon lambaya baktıktan sonra gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı.

Başıyla ışıklan göstererek, "Her zaman açık mı tutuyorsun?" diye sordu.

"Sadece bilgisayarda çalışmaya geldiğimde açıyorum."

"Ha. Yani her zaman açık."

"Doğru."

Alex sırıtarak Coca-Cola'sını yudumlamaya başladı. Duvarlardaki raflarda evren hakkında sayısız deneme, bilim kitaplan, astronomi dergileri ve bilimkurgu çizgi romanlan vardı. Stephen Hawking'in bir denemesi dikkatini çekti.

Kitabı raftan alıp bilim insanının fotoğrafıyla karşılaşıncaya kadar sayfalan gelişigüzel çevirdi. Bir an üstün zekâlı İngiliz evren bilimcinin üzücü fiziksel çöküşünü düşünmek için duraksadı. Sonra kitabı yerine koydu.

"Baş ağnlanmı biliyorsun," dedi Alex. "Gördüğüm... halüsinasyonları."

Marco dikkat kesilmişti, merakla arkadaşına baktı. "Bana detaylı olarak..." dedi tereddüt ederek, "pek anlatmadın." Alex için bu konunun ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

Bence sana daha ayrıntılı olarak anlatmanın zamanı geldi/'

"Seni dinliyorum."

"Bazı gelişmeler oldu."

Marco, eşzamanlı çalışan üç bilgisayarını; bir pc, bir Mac ve bir MacBook'u, bekleme moduna aldı.

"Dinle şimdi," diye başladı Alex, bu dünyada hayatını bile emanet edebileceği tek kişiyle sırnnı paylaştığını biliyordu. Jenny'nin varlığından emindi artık.

Her şeyi anlattı.

Kızla bir araya gelişlerini, bayılmaları, telepatik konuşmalarını ve kızın da her şeyden fazla onu tanımak istediğinden emin olduğunu.

Onun nerede yaşadığım nasıl öğrendiğini ve Jenny'nin vermiş olduğu bilgilerin doğruluğunu nasıl kontrol ettiğini anlattı.

Video kasetten söz etti. Sanşm çocuğu ve gelecek için bıraktığı notu anlattı.

Sonunda bitkin bir şekilde sustu. Ayağa kalktı, arkadaşı dikkatli gözlerle onu takip ederken pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakınca havanın karardığını fark etti. Sokak lambalan yollan aydınlatıyordu, trafik yerini ıssızlığa bırakmıştı. Bir evsiz zorlukla önündeki alışveriş arabasını itiyordu. *Kimbiiir bu adamın hayatı nasıl geçti,* diye düşündü. *Belki önceleri zengindi ama şimdi dileniyor. Bazen tek bir olay yeterli olabili...*

"Alex," dedi Marco. "Ben sana inanıyorum, her zaman inandım ama sana nasıl yardım edebileceğimi bilemiyorum."

"Avustralya'ya gitmek zorundayım. Avustralya'ya gitmeme yardımcı olmalısın."

"Şaka yapıyor olmalısın. Öylece Avustralya'ya mı gitmek istiyorsun? Şimdi?"

"Kesinlikle, artık daha fazla bekleyemeyeceğim. Bu durumla yüzleşemezsem delireceğim. İki hayat yaşadığımı hissediyorum, ben... onu bulmalıyım."

Marco içini çekerek dudaklarım ısırdı. Sonra önündeki tuşa basıp Mac'ini çalıştırarak internette arama yapmaya başladı.

"Geçerli bir pasaportun var mı?" diye sordu.

Alex sorunun ne olduğunu hemen kavrayamadı.

"Cevap versene?" diye ısrar etti Marco. "Geçerli bir pasaportun var mı, yok mu?"

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki sana yardım edeceğim, ne biçim bir soru bu?"

"Pasaportum var. Ocak ayında sınıfla gittiğimiz gezide kullandım."

"Mükkemmel. Bakalım ne yapabilirim."

Alex sandalyesini alıp arkadaşının yanına yaklaştı.

Marco gözlerini ekrandan ayırmayarak, "Ancak... Melboume'e uçmak pek ekonomik değil," dedi.

"Görüyorum."

Uçuş fiyatları gidiş dönüş paketi için minimum bin üç yüz elli Euro'dan başlıyordu. Üç ay öncesinden bilet alırsan fiyat üç yüz Euro'ya kadar iniyordu ama Alex'in beklemeye hiç niyeti yoktu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" Marco durumu ciddiye almıştı. Başka birisi olsa onu deli zannederdi.

Ailesine veya başka herhangi bir arkadaşma sırrım söylemiş olsaydı, ona iyi bir psikanalist tavsiye ederlerdi. Ama Alex'in daha önceden de bildiği gibi, Marco çok özel bir insandı. îlk kez bayıldığından beri onu ciddiye almıştı. Aradan dört yıl geçmişti.

"Bilmiyorum. Bende bu kadar para yok."

"O problem değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Marco sırıttı. Sanki cevap çok belliydi.

"Diyelim ki kaynaklarım var..

"Dinle, bana para ödünç vermeni istemiyorum."

"Sana herhangi bir şey ödünç vermeye niyetim yok. Zaten benim değiller..

Marco sırıtarak Mac'in arkasındaki sayfaları karıştırmaya başladı. Bir zarf bulup Alex׳e uzattı. Alex sayfalara bakarken o da anlatmaya devam etti.

"Bunlar hackerlık araştırmalarım sonucunda indirdiğim bazı teknik dokümanlar. Bunlar da oldukça problemsiz bir şekilde üzerinde işlem yapabileceğim bazı hesaplar."

"Beni her zaman şaşırtıyorsun."

Alex önünde duran sayfalarda yazan isimlere ve numaralara hiçbir şey anlamadan baktı.

"Bu hesaplardan, herhangi bir online şirketten alışveriş yapmış gibi küçük miktarlarda düşümler yapabilirim."

Alex, "Ama bu güvenli mi?" diye sordu.

"Tabii ki değil ama benim sistemlerim var, merak etme, tik olarak şüphe doğurmayacak rakamlar olmalı. Bu şekilde milyarder olamam ve er ya da geç beni bulabilirler. Ve sonra, bu miktarları kendi hesabıma göndermiyorum. Hayali şirketlerin banka kartlanna gönderiyorum...

"Sence ben bir şey anlıyor muyum?" Alex yüzünü buruşturdu ve gülmemek için kendini tuttu.

"Sözün kısası, kendi hesabımı işin içine kanştırmadan oradaki kasada bulundurduğum ön ödemeli şirket kartlarını kullanarak ciddi bir paraya sahip olabilirim."

Marco, annesi ile babasının düğün resminin bulunduğu rafta duran metal küpü işaret etti.

"Yarın kendine bir banka kartı çıkart. Hesabma yatın-lacak olan üç bin Euro'yu ben halledeceğim."

Alex söyleyecek kelime bulamadı.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin." Marco'nun bakışları bilgisayarların arkasmda asılı olan bir resmin üzerinde durdu. Örgü ören yaşlı bir kadının resmiydi bu. "2011'i hatırlıyor musun?"

"Evet." Alex melankolik bir şekilde sırıttı. "Çok iyi hatırlıyorum."

"Eğer sen depresyon geçirdiğim dönemde benim yanımda olmasaydm başaramazdım. Anneannemin ölümü beni perişan etmişti. Benim için ikinci bir anneydi."

"Biliyorum."

"O seneyi hiçbir zaman unutmayacağım. Üç bin euro senin benim için yaptıklarının yanında bir sent bile etmiyor."

Odaya kapanan Jenny Graver, müzik çalannı çalışma masasına dayayıp kocaman kulaklıklarını uzun kestane saçlarının üstüne takmış ve sabahın yansını internette araştırma yaparak geçirmişti.

Kendini Alex›in yerine koyarak buraya nasıl geleceğini anlamaya çalışıyordu.

Bir uçağa binip dünyanın yansını kat etmesi, kalacak bir otel bulması ve rüyasının gerçeğe dönüşmesini umması gerekiyordu.

Jenny onun bu yolculuğu yapacak olmasından çok mutluydu. Ailesi ona asla izin vermezdi herhalde. Bir an için Alex'in ailesini, dünyasını, hayatını, kısa konuşmalarında görebildiği yüzünü çevreleyen her şeyi hayal etmeye çalıştı.

Sonra gözlerini kapayıp son cümlelerini tekrar düşündü.

Eğer bu bir rüya ise, şimdiye kadar gördüğüm en güzel rüyaydı.

Buna benzer bir şeyi daha önce hiç denemedim.

***Dünyanın öbür ucunda da olsan seninle buluşmak istiyorum.* Bu sözcükler o günlerde kalbini ısıtıyor, hayatının değişeceği anın ümidiyle bekleyerek kendini teselli ediyordu.**

Clara villanın alt katından ona seslendiğinde duymadı bile. O sırada Smashing Pumpkins'in '1979'unun nakaratı onu dünyanın geri kalanından koparmıştı. Jenny boş gözlerle önünde duran not defterine bakarken bir yandan da mırıldanarak yazılan takip ediyordu. Billy Corgan'ın asi ergenlik döneminden bahsederken kullanmış olduğu melankolik kelimeler üzerinde sık sık düşünmüştü. *And I don't even care to shake these zipper bluesj And we don't know/ Just zvhere our bones zoill rest/ To dust 1 guess/ Forgotten and absorbed into the earth below}*

Annesi merdivenlerden çıkarken bir yandan da yağmurluğunu giyiyordu. Hızla kızının odasına daldı.

"Hayatım, her zaman bu kulaklıklarla..." diye söylenirken fermuarını çekiyordu.

"Efendim?"

"Alışveriş! Bana eşlik etmeni rica etmiştim."

1 *Bu fermuarlı kotlan çıkarmak umurumda değil/ Ve kemiklerimiz nerede gömülecek bilenimiz yok/ Bence toz olacaklar, unutulacaklar ve yer altında kalacaklar, (ed.n)*

Jenny kafasını sallayarak onaylarken kulaklıklarım çıkarıp saçlarını düzeltti.

"Ah, şu işe bak, hava durumu yağmur veriyor/' diye bağırdı Clara odadan çıkarken. Jenny, Alex ile yaptığı son görüşmenin notlannı tamamladıktan sonra günlüğünü kapayıp kalktı.

Jenny'nin günlüğü 2010'dan beri Alex ile arasında geçenlerin kanıtıydı. Her bir görüşme oraya yazılıyordu. Aynca günlük bütün düşüncelerini kaydedebilmesi için hep elinin altındaydı. Dağınık bir şekilde kaydedilmiş olan düşünceler bir düzene konmayı bekliyordu. Sırlarla dolu bir hâzineydi ve sadece onun ulaşımına açıktı.

Hiç kimsenin Alex'ten haberi yoktu.

Jenny bu sırn her zaman kendine saklamış, kimseyle paylaşmamıştı. Özel bir hediye gibi kıskançlıkla korumuştu. Özellikle son zamanlarda bayılmaları kesildiğinden beri görüşmeler daha kolay ve daha az ağnlı bir hal almıştı. Bu, tüm etkileriyle bir ilişkiye dönüşen bu bağı daha da sahiplenmesine neden oluyordu.

Jenny günlüğüne binlerce soru yazmıştı. Kimdi bu çocuk? Bir halüsinasyon muydu? Hayali bir arkadaş mıydı? Bir hisse âşık olması mümkün müydü? Başlangıçta böyle uzak, böyle saçma bir hikâyeye

inanmayı reddetmişti ama zaman ilerledikçe ve kafasında yankılanan ses tarudıklaş-tıkça o sese fiziksel olarak da yakınlaşma ihtiyacı duymaya başlamıştı. Rüya gerçeğe *dönüşmeliydi.* Jenny şimdiye kadar yalnızca hayallerinde gördüğü gözlerle gerçek hayatta da karşılaşmak istiyordu. Belki de zamanı gelmişti artık.

18 Ağustos 2014 tarihinde günlüğünün ilk paragrafına VVikipedia'dan bulduğu tanımı satın satarına geçirmişti:

Düşüncenin aktarımı diye tanımlayabileceğimiz telepati, akılla iletişim kurmanın varsayımsal becerisidir.

Yani herltangi bir araç veya duyu kullanılmaz. Telepati tanımı 1882 senesinde Frederic William Henry Myers tarafından yapıldı. Kökü Yunancadan thle, tele (uzak) ve paVqeia, patheia (duygu) türetilmiştir. Önsezi ve durugörü gibi, telepati de duyular dışı algılamaya aittir. Daha genel olarak, sözde paranormal beceriler olarak değerlendirilirler. Parapsikolojinin araştırma alanına girmektedir.

Onlan birbirine bağlayan güç bu muydu? Bu muydu onlara sunulan hediye?

Jenny filmlerde ve romanlarda telepati terimiyle karşılaşmışta fakat her zaman belirli bir an ve zamanda kullanılabilen bir beceri olduğunu düşünmüştü. Telepatinin kişinin etki alanının içinde olan bir başka kişiyle mümkün olabileceği kanısına varmışta. Onların durumunda, aralarındaki korkunç uzaklık hesaba katıldığında, olay daha gizemli hale geliyordu. Jenny üstünü değiştirdi, günlüğünü çekmeceye kaldırdı, Alex'i son bir kez düşündü ve aşağıya, annesinin onu beklediği kata inmeye başladı.

"Kimbilir ne zaman gelecek..."

Perşembe ve cuma akşamlan Alex, Marco'da kaldı. Cumartesi sabahı Melboume'e giden uçak için rezervasyon yaptırmıştı. Uçuş günleri hariç bir hafta kalacaktı. İlk "buluşma" için bunun yeterli olacağını düşünmüştü.

Pazar sabahı genç kızla aralarında bir telepatik buluşma daha olmuştu, iletişimlerinde bir şeylerin değiştiği çok barizdi.

Alex onunla temas kurmadan önce sıradışı bir algıya kapılmıştı. Sanki onu çağırmıştı. Onun titreşimlerini, düşünce frekansını yakaladığını sanmıştı. Sanki aklı veya ruhu anten görevi görmüştü.

***Sen de hissettin mi?* diye sordu Alex. Jenny, Alex'in neden bahsettiğini anlamıştı tabii ki.**

***Sesini tanıyorum... Hayır, aslında ses değil de ışık gibi bir şey bu. Beynimin içinde beliriveriyor. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum*.**

Seni aradığımdan eminim.

Evet, biliyorum.

İki gün sonra Avustralya'da olacağım. Uçağım sabah saat 10'da inecek

Tam o anda Alex yeni bir titreme hissetti ve yaklaşan fırtınanın sesini duydu. Beyninin duvarlan arasında yankılanan şimşek hiçbir acıya sebep olmamıştı bu sefer.

Hatta ona garip bir güç hissi vermişti, sanki zihnini açmış, kafatasının sınırlarını genişletmişti.

***Seni nasıl bulabileceğimi söyle,* dedi Alex yeni bir patlama sesi konuşmalarını bölerken.**

Bilmiyorum.

Bir yer adı söyle, buluşabileceğimiz herhangi bir yer.

Kız cevap vermeden önce birkaç saniye duraksadı.

Altona Beach Pier.

***O da nedir?* diye sordu Alex ancak o anda iletişim koptu.**

Alex gözlerini açtığında kendini Marco'nun salonundaki koltukta uzanmış buldu. Arkadaşı bir metre ötede durmuş onu merakla süzüyordu.

"Onunla miydin?" diye sordu.

Alex gerçeklikle bağlantı kurabilmek için bir süre çevresine bakındı.

"Bir şeyi kontrol etmeliyim," dedi doğrulup otururken. "Altona Beach Pier diye bir yerin var olup olmadığına bakmalıyım. Ve eğer varsa, nerede olduğunu öğrenmeliyim."

"Hemen bakalım." Marco hemen bilgisayarını alıp arkadaşının söylediği kelimeyi yazdı.

Google Maps'e hızlıca göz atınca burasının Melboume'ün güney batısında, sakin bir bölgede yer alan bir iskele olduğunu gördüler.

Ertesi sabah annesi ile babası işteyken eve giden Alex okul çantasına birkaç giysi ve bir kitap ile birlikte emektar iPod'unu tıkıştırdı. Evden çıkmadan önce kısa bir mektup yazıp mutfak masasının üzerine bıraktı.

Sevgili anneciğim ve babacığım,

Bir yolcuğa çıkıyorum. Çok uzun sürmeyecek.

Beni merak etmeyin.

Her şey kontrol altında ama size neler olduğunu açık-

layamam. Anlatsam bile anlayamazsınız. Daha fazla

bekleyemezdim. Bu yüzden izniniz olmadan gidiyorum.

Sizi çok seviyorum, lütfen beni affedin.

ALEX

Çantayı sırtına atan Alex yolculuktan önceki geceyi geçirmek üzere tekrar Marco'nun evine döndü. Uçak ertesi sabah saat yedideydi.

Marco, "Seni kıskanıyorum, biliyor musun?" dedi. Tost yapmak için ekmeğin üstüne jambon dilimleri diziyordu.

"Neden?" diye sordu Alex sofraya otururken.

Arkadaşı sandalyenin arkasında duran mavi düğmeye bastı. Birkaç saniye içinde masada, misafirin oturduğu yerde bir oyuk oluştu. Bu oyuğun içindeki tahta rafın üzerinde bir bardak, tabak, çatal, bıçak ve peçete diziliydi.

"Çok basit. Dışanda bir yerlerde sana ihtiyacı olan biri var ve seninle buluşmak için sabırsızlıktan ölüyor."

"Evet, dört senedir benimle yalnızca epilepsi nöbetleri vasıtasıyla iletişim kuran biri..."

"Kes sesini. Sen de onun var olduğunu biliyorsun," dedi Marco kendinden emin bir şekilde. Sonra bakışlarını hareketsiz duran bacaklarına indirdi. "Böyle bir şey benim başıma hiç gelmeyecek."

"Aptallaşma. Önünde sonunda senin de hayatına biri girecek. Yalnızca doğru zamanı beklemelisin."

Marco elindeki ekmeği ağzına attı, ağzı doluyken cevap verdi. "Ben engelliyim."

Alex su bardağına doğru uzanırken kafasını salladı. "Sen bir dâhisin, Marco. Sıradışı bir zekâya sahipsin. Evet, bacakların yok. Bazı insanların bacakları var ama onların da hayatta gidecek yolları yok, bir bitki gibi hareketsizler."

"Belki de haklısın... er geç ben de iki tekerlekli bir adamla hayatını geçirmek isteyecek zavallı bir kız bulabilirim."

Marco güldü. Her zaman kendini küçümserdi, Alex de onun bu haline çoktan alışmıştı.

"Hazır mısın? Alarmı dörde kurdum."

"Evet." Alex gözlerini kapadı ve Avustralya'ya doğru gezegeni uçarak geçtiğini hayal etti. "Hazırım. Söylemem gerekirse, içim içime sığmıyor."

Yemekten sonra ikisi televizyonun önünde sohbet ederek birkaç saat geçirdiler. Beklendiği gibi Alex'in annesi telaş içinde Marco'nun evine telefon etmişti. Marco rolünü mükemmel oynamıştı. Kendisinin de Alex'i aradığını ve hemen eve dönmesini tavsiye ettiğini söylemişti. Uydurdukları senaryo işe yaramış gibi görünüyordu. Onu aramak için buraya gelmeyeceklerdi. En azından onlar öyle umuyorlardı.

Ertesi sabah saat dörtte alarm çaldı.

Yolculuk başlamak üzereydi.

Alex'in uçağı Malpensa Havaalanindan 28 Kasım 2014 günü saat yedi on ikide havalandı. Bir buçuk saat içinde yolculuğun iki durağından ilki olan Paris Charles de Gaulle Havaalanina inmiş olacaklardı.

Marco sayesinde her şeyi kartla ödemişti. Parasının üçte biri uçak biletine gitmişti. Cebinde kalanın bir kısmıyla Avustralya'da kalacağı yeri ödemeliydi. Tabu ki Jenny kendisini misafir etmezse. Ama birkaç gün öncesine kadar halüsinasyon olup olmadığından emin olmadığı birini misafir etmesini beklemek pek olası durmuyordu.

İkinci uçuş üç buçuk saat sonraydı. İlk saatte Alex havaalanında amaçsızca dolaşü. MP3 player'ına kulaklık almak için bir dükkâna girdi. Sonra bir kafede oturdu, sırt

çantasından Andrew Klavan'ın yazdığı *Geceyarısından Önce* adlı kitabı çıkarıp okumaya koyuldu.

Ara sıra çevresine bakınıyordu. Etrafında yolculuğa çıkan ya da yeni dönen insanlar vardı. Kimileri sanlıp uzun uzun vedalaşıyor, kimileri de uzun zaman sonra kavuşmanın sevinciyle kucaklaşıyordu.

Hepsi birer çizgi, diye geçirdi akimdan. Her bir kişiyi hayali bir haritada çizili bir çizgi olarak düşündü. Hayatlar birbirleriyle kesişen, teğet geçen, birleşen ve sonra ileriye giden devasa bir arapsaçı gibiydi. Orada dışarıda, dünya yollarında, milyarlarca çizgi, hayat çizgisi vardı. Milyarlarca yön. Başlanan yollar, tesadüfen yön değiştiren, bazen de aniden çıkmaz olanlar. Bir anda birbirine âşık olan iki kişinin farklı yollarının keşismesi tesadüflere bağlıydı. Dünya üzerinde istedikleri saçma rotaları çizip istedikleri yere gidebilir ve birbirleriyle hiç karşılaşmayabilirlerdi. Veya birbirlerini hiç tanımadan birkaç defa karşılaşabilirlerdi. Her sabah aynı otobüse binebilirler ve birbirleri hakkm-daki hiçbir şeyden haberdar olmayabilirlerdi. Bu durum, birbirleriyle temas kurmadan, hayatlarının sonuna kadar devam edebilirdi. Ancak bazen tesadüfen yapılan bir espri bile sihirli bir şekilde yollarını kesiştirebilirdi. Yalnız başma gittikleri sönük yollar tek bir yolda birleşebilirdi.

Paris'ten kalkan uçak öğle saatlerinde programa uygun olarak Kuala Lumpur'a indi.

Kalkış yerel saatle altı otuz beşteydi. Alex Malezya Havayollarinın uçağında biraz uyuyabildi. Uyandığı zaman inmelerine iki saat kalmıştı. *Uyku hapıyla böylesine derin uyuyamazdım*, diye düşündü, birkaç sıra arkasında, annesinin kucağında susmak bilmeden ağlayan çocuğu dinlerken. Son uçuştan önce beklemesi gereken zaman oldukça uzundu. Malezya'nın başkentinde aşağı yukarı tam bir gün geçirmesi gerekiyordu. Melboume'e doğru yol almadan önce, havaalanına indiği andan itibaren tam on beş saat beklemeliydi.

Havaalanının boyuttan Alex'i şaşkına çevirmişti. Çıkışa ulaşmak için neredeyse yirmi dakika yürümüştü. Bulunduğu yerin temizliği onu neredeyse büyülemişti. Her gün milyonlarca insanın gelip geçtiği havaalanında kirlilikten eser yoktu. Kocaman pencereler o kadar temizdi ki neredeyse yok gibiydiler.

Çantasını sırtına geçiren Alex otomatik kapılardan geçerek havaalanından çıktı. Onu hiç ummadığı bir sıcak dalgası karşıladı. Dayanılmaz derecedeki nem de aynı şekilde hiç beklemediği bir şeydi.

Zamanını nasıl değerlendireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Geniş caddede yürümeye başladı, yolda çok trafik yoktu. İlk fark ettiği şey neredeyse havalimanına yapışık olan Sepang Yanş Pisti'ni gösteren tabelalar oldu. O pistte yapılmış olan birçok yarış seyretmişti. Video oyunlannı seven biri olarak pisti oldukça iyi tanıyordu. Marco'nun evinde, PlayStation'da oynadıkları oyunda birçok kez o pisti tanıma imkânı olmuştu. O yöne doğru ilerlemeye karar verdi.

Pist çalışma nedeniyle kapalıydı ama Alex yarım bir İngilizce'yle orada çalışan işçilerden birine yakınlarda oturup birkaç saat dinlenebileceği bir yer olup olmadığını sordu.

Sonra onu sahile doğru götüren bir otobüse bindi. Yolun sonunda plajı gördüğünde araçtan indi. Sepang Mahallesi'ni Hint Okyanusumdan ayıran büyüleyici, uçsuz bucaksız kumsalda, Bağan Lalang Beach'te bulunuyordu. Bir dizi bisikletli onun önünden geçerken o da karşıdan karşıya geçti. Yol boyunca bir bisiklet pisti mevcuttu. Biraz sonra önünde alçak bir duvar belirdi. Duvarın arkasındaki kumlu yüzey muhteşemdi. Sahil o gün sörfçülere antreman imkânı vermeyen dalgalarla ıslanıyordu.

Neredeyim ben... çılgınlık bu! diye düşünürken hayatında ilk defa dünyanın bir ucunda tek başma olduğunu fark etti.

Bağan Lalang Beach'in atmosferi büyüleyiciydi. O yerin sessizliği ve sakinliği düşüncelerinin ideal müziğine benziyordu. Hayatının yön değiştireceğini hissediyordu ama onu nereye götüreceğini hayal edemiyordu.

Birkaç yüz metre sonra kendini önünde küçük masaların olduğu küçük bir barın karşısında buldu. Tabelanın üzerinde CHUCK BERRY'S yazılıydı ve dışandaki sütunun üstünde ünlü Amerikalı şarkıcı, Johnny B. Goode'nin bir posteri asılıydı.

Alex dışandaki masalardan birine oturup beklemeye başladı. Garson ona yemek fotoğraflanyla dolu menüyü getirince, hiç düşünmeden *ikan baka* diye adlandırılan yemeği sipariş etti.

Yemek, o bölgeye özel, ızgarada pişirilmiş balıktı. Alex yanında kızarmış patates istedi.

Servis yapan kız, kimbilir hangi sebepten, ondan hoş-lanmıştı. Plaj çevresindeki, özellikle de Sepang Gold Coast bölgesindeki hotel ve dağ evlerinin yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerinden gelen turistlerle dolup taştığını söyledi.

Yemekten sonra Alex tekrar yürümeye başladı ve sahilde karakteristik bir kafe buldu. Birkaç saat orada oturduktan sonra kafenin sahibi olan buğday tenli, tıknaz, kalın bıyıklı adam onunla konuşmaya başladı. Güneş ortalığı kavuruyordu ve nem daha yoğun ve rahatsız edici olmuştu.

Alex'in yarım İngilizcesiyle anlattıklarını dinledikten sonra, "Bir kızı arıyorsun, değil mi? Bu yüzden İtalya'dan ayrıldın!" diye onunla şakalaştı. Kafenin sahibi tahminiyle tam olarak Alex'in kafasındaki düşünceleri yansıtmıştı. Cevap vermedi, gülümsemekle yetindi. Başını çevirip ufka doğru baktı.

Tekrar yola koyulduğunda havaalanına giden yolu tahmin etmeye çalışan Alex kaldırımda, tahta sandalyede oturan bir adamın önünden geçti.

"İtalyan mısın? El falına bakayım mı?"

"Hayır, teşekkürler," diyen Alex karşı yöne doğru ilerledi.

"Yalnızca beş dakika."

Alex yürümeye devam ederken, "Zamanım yok. Uçağa yetişmek zorundayım," diye yalan söyledi.

"Çok zamanın var. Uçağın bu gece kalkıyor."

Alex kalakaldı, bakışları bir süre gideceği yönde sabit kaldıktan sonra tek kelime etmeksizin yavaşça başını çevirdi.

"Sen akıllı," dedi adam pohpohlamaya çalışarak. Dağınık gri saçları, lekelenmiş bir giysisi vardı. Masanın altında bacak bacak üstüne atmıştı,

elinde karıştırılmaya hazır bir kâğıt destesi bulunuyordu.

"Yani akıllıyım, öyle mi?" dedi Alex alaylı alaylı. "Her şeyi biliyorsun öyleyse."

"Ben her şeyi bilirim. Bir kart çek, haydi."

Alex birkaç saniye tereddüt ettikten sonra merakı galip geldi. "Bu," dedi destedeki bir kartı işaret ederek.

"Elinde tut, konuşma."

Önünde bir sinek papazı vardı. Kâğıtlar Alex'in bildiği boyutlardan daha büyüktü ve plastik kaplıydı ama büyüsü resimlerdeydi. Normal bir oyun kâğıdından ziyade bir tarot kâğıdına benziyordu. O papaz sanki gözlerini onunkilere dikmiş bakıyordu.

"Seni büyük atlayış yaparken görüyor ben."

"Ya, öyle mi?" Alex kuşkuyla sordu.

"Siyah okyanusa büyük atlayış."

Alex boşu boşuna vakit harcadığını düşünerek, "Ve sen bu muhteşem öngörülerin için, benden para mı istiyorsun?" diye şakalaştı.

Kâhin gizemli bir gülümsemeyle ona baktı, sonra bir kâğıt çıkanp ona gösterdi. Karttaki çizimde siyah beyaz bir kare san bir şimşek tarafından kesilmişti.

"Hepimiz büyük bir tehlike içerisindeyiz/' dedi. "Ve sen önemli."

Alex bir şey demeksizin *Sen de sarhoşsun,* diye düşündü. Sonra ayağa kalktı, sırt çantasının sağ omuzundaki kayışını düzeltti ve yoluna devam etti.

Kâhin yüzündeki gülümsemeyi bozmadan sol kaşını kaldırarak boş boş önüne bakmaya devam etti. Gözleriyle genci takip etmedi. Sadece

fısıldamakla yetindi: "İyi yolculuklar, İtalyan, Melbourne'deki kıza benden selam söyle."

Alex aniden döndü. Bunu bilemezdi. Mümkün değildi. Gözleriyle bankın etrafını taradı.

Gitmişti.

"Hangi cehenneme..." Alex her yöne baktı ama adam kaybolmuştu.

"Çok saçma. Bu kadar hızlı nasıl yok olabilir?" başını salladı, sonra saçlarını düzeltti ve orayı terk etti.

Tekrar havaalanına ulaştığında saat altı olmuştu. Melbourne uçağı saat yirmi bir otuz beşte havalanacaktı. Jenny'ye gittikçe yaklaşıyordu. Heyecanla titredi. Paranoyakça düşüncelere kapılmamak için kâhinle yaptığı konuşmayı unutmaya çalıştı. Ertesi sabah Tullamarine Havaalanı'na varancaya kadar bütün yol boyunca uyuyabilmeyi nasıl da isterdi. Saatler ilerledikçe heyecanı da artıyordu.

Oysa yolculuk bitmek bilmedi. Malezya Havayollan'nda beş dolar ödeyerek aldığı rahatsız ötesi kulaklıkları takan Alex hepsi birbirinden sıkıcı dört film izledi. Klavan'm romanını da okumayı denedi. Kitabın konusu çok ilginçti.

buna rağmen dönüp dolaşıp aynı satırları okuyup duruyordu. Konsantre olmak imkânsızdı.

30 Kasım 2014 saat dokuz ellide, Milano'dan ayrıldıktan iki gün sonra, Alex Melbourne'e indi.

Gümrükten geçtikten sonra telefonunu açtı. Ekranda annesinden gelen on beş arama vardı. Bir an ailesini üzdüğü için derin bir pişmanlık hissetti. Sonra telefonunu tekrar kapayıp sırt çantasının içine sakladı.

"Sonunda başardım" diye düşündü havaalanının otomatik kapılan onun geçmesi için açılırken.

Gelmişti. Oradaydı.

Jenny'den yalnızca bir adım uzakta.

Jenny aynada kendini süzmeye devam ediyordu. Önceki gece oldukça huzursuz ve kısa süren bir uykunun arkasından sabah sekiz buçukta kalkıp küveti doldurmuş, suya ballı duş jeli katıp rahatlatıcı bir banyo yapmıştı. Sonraki yanm saatini kahverengi dalgalı saçlarına fön makinasıyla şekil vererek geçirmişti. Annesi ile babası saat sekizde evden aynlıp işe gitmişlerdi. Onlara İngilizce öğretmeni gelmeyeceği için bugün okula geç gideceğini söylemişti. Ailesi onu okulda sanırken, o buluşma için kendisine en yakışan kıyafeti bulmaya uğraşıyordu.

Hiç bu kadar heyecanlanmamıştı ve bütün bunların ne kadar garip olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

En beğendiği eteklerinden birini giydi. Dizlerine kadar inen, bir tarafında kuyruklu yıldız resmi bulunan, krem

renkli bir etekti bu. Sonra kahverengi çizmelerini, mavi tişörtünü, üstüne de açık renkli ceketini giydi. Bir yandan da göz ucuyla duvarda asılı duran saati kontrol ediyordu. Neredeyse on olmuştu. Alex inmiş olmalıydı. Belki de buluşacaktan yere doğru yola çıkmıştı bile. Havaalanı plajdan otuz kilometre uzaktaydı, Jenny'yse iskeleden beş dakika uzakta yaşıyordu. Ama erkenden yola çıkmaya karar vermişti. Evde kalması olanaksızdı.

Çıkması gerekiyordu.

Graver'ların villası Pasifik Okyanusu'nun kenarındaki Esplanade Caddesi'ne ikinci paraleldeydi. Onun birkaç adım uzağında bulunan Pier Sokağı, Altona İskelesi'ne doğru uzanıyordu. Queen Sokağı kavşağını geçen Jenny kalbinin hızla çarptığım ve bu çarpıntının giderek şiddetlendiğini hissetti.

Esplanade Caddesi'ne doğru dönerken yanından hızla geçen bisiklet yüzünden korkuyla geriye sıçradı. Keman teli gibi gergindi. Karşıya geçmeden önce derin bir nefes aldı.

İskele hemen karşısındaydı.

Erken gelmişti, bunun farkındaydı.

Dört basamak çıkınca kendini Altona Beach Pier'de buldu. Arada bir durup korkuluğa yaslanarak, elleri belinde birkaç adım attı. Korkuluğun arkasından, serin serin esen rüzgârın kumu kaldmp sürüklediğini görebiliyordu. Ahşap iskele boyunca yürüdükten sonra geri dönüp plaja inen merdivenlerde oturmaya karar verdi.

Orada beklemeliydi. Alex yakınlarda bir yerde olmalıydı. Jenny okyanusun dalgalannı seyrederek gevşemeye çalıştı.

Gergin olduğu zamanlarda bunu sık sık yapardı. Sahile iner, kıyıya yakm bir yere uzanıp o sihirli sesin kendisini hipnotize ederek alıp götürmesine izin verirdi.

Jenny'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Buluşma saati gelmişti.

Alex'i Altona'ya götüren taksinin şoförü otuz yaşlarında bir adamdı ve bütün yol boyunca bir dakika bile susmak bilmemişti. Kafasını turistik bilgilerle doldurup durmuştu, o ise pencereden dışanyı seyrederek ara sıra kafasını sallamakla yetinmişti. Taksici birkaç soru sormaya yeltenmişse de Alex fazla İngilizce bilmediğini söyleyerek sorulan sa-vuşturmuştu. Aslmda okulda konuşmayı kıvıracak kadar İngilizce öğrenmişti, notlan iyiydi ama o anda hiç sohbet havasmda değildi.

On bire yirmi kala taksi Miller Road'dan Esplanade'ye doğru sağa döndü ve iskele yönünde sahil boyunca ilerledi. Uçsuz bucaksız mavi görüntü Alex'i büyüledi.

Artık an meselesiydi.

Araba kenara yanaştı, Alex taksi ücretini ödeyip şoförle vedalaştıktan sonra indi. Adam kafasıyla iskeleyi işaret etti ama Alex taksinin penceresinden çoktan görmüştü.

"Buradayım." Taksi yoluna devam ederken, Alex yolun karşısına geçti. İskele çok yakındaydı. Üstünde CENNET DONDURMA yazan dondurma arabasını geçer geçmez oradaydı. Birkaç çocuk bisikletleriyle deniz kenarında tur atıyorlardı. Alex dondurmacının önünden geçip Altona Beach İskelesi'ne adım attı.

Yalnızca karşıdan gelen bir adam vardı görünürde. Kendi yaşlannda bir kız göremiyordu. Belki Jenny henüz gelmemişti.

Alex tereddütle birkaç metre ilerledi. Sağ tarafta, sokak lambasının hemen yanında plaja inen bir merdiven olduğunu fark etti. Merivene yaklaştı. Basamaklardan birinde oturmuş, denizi seyreden, uzun, kahverengi saçlı birini gördü. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına atan Alex ilk basamağı indi.

Sonra cesaretini toplayarak seslendi.

"Jen... Jenny?" Kelime boğazında düğümlenmişti.

Seslendiği kişi birden ona döndü.

"Ne istiyorsun?" dedi saçlan neredeyse beline kadar inen bir çocuk. Ters ters bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Alex.

Delikanlı kalkıp plaja doğru yürüdü. Alex çocuğun arkasından baktı.

Neredesin, Jenny?

Saat on biri çeyrek geçe Jenny her şeyin kendi hayal gücü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sonuçta, böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Belki gerçekten de şizofrendi. Belki duyduğu sesler, gördüğü görüntüler yalnızca zihinsel bir hastalığın sonucuydu.

Heyecanını zorlukla dizginleyebiliyordu. İskelede Alex/ten en ufak bir iz yoktu. Beklerken Labrador'u ile dolaşan bir adam, elele gezen otuzlarında bir çift, baklasıyla dolaşmaya çıkmış yaşlı bir kadıncağız ve onun gibi okuldan kaçtıkları

belli olan birkaç çocuktan başka kimseyle karşılaşmamıştı. Ortalıkta Alex'in gölgesi bile yoktu.

Jenny saat on bir buçuğa kadar bekledikten sonra son konuşmalarında delikanlının söylediklerini hatırladı. Kendi isteğiyle onunla iletişim kurmayı

başarabilmişti. İlk yıllardaki ataklar gibi değildi, ya da son aylardaki ani translara benzemiyordu. Beyinleri aracılığıyla gerçekleşen hakiki bir görüşmeydi.

Neredesin, Jenny? dedi kafasının içindeki bir ses tam o anda. Bu Alex'in sesiydi.

İskele bir anda yok oldu, Jenny çok kuvvetli bir titreşim hissetti. Onu denizin ortasmda fırtınaya yakalanmış bir sandal gibi sürükleyen bir kuvvetti bu.

Gözlerini kapayıp zihninde bir noktaya odaklandı. Diğer düşünceler kaybolup gitmişti.

Alex, diye düşündü Jenny, utangaç bir şekilde.

Kelimeler akimda âdeta bir çanın tekrar tekrar vurması gibi tekrarlanıyordu.

Vücüdunda bir ürperti dolaştı. Jenny gözlerini kapamaya çalıştı fakat başaramadı.

Gözleri okyanusa dikilmiş olarak hareketsiz kaldı. Zihninde hemen önündeki dalgaların sesi yankılanmaya başlamıştı.

Alex...

Duyuyorum seni, Jenny.

Alex, neredesin? Yalvarırım bana gerçek olmadığını söyleme.

Gerçeğim, dedi Alex. *Varım. Buradayım. Senin için geldim.*

Neredesin?

Buradayım, iskelede.

Bu mümkün değil, Alex. Bir saatten beri seni iskelede bekliyorum. Burada benden başka hiç kimse yok. Altona'da, Pier Caddesi'nde olduğuna emin misin?

Evet, Jenny. Caddeye on metre mesafede, iskelenin ilk basa-mağındayım. Hemen önümde bir lamba var, birkaç adım ötede plaja inen bir merdiven bulunuyor.

Alex sustu. Zihninde yepyeni bir korku belirmişti.

Jenny?

Derin derin nefes aldı. Bir anda bağlantıyı kaybetmiş olmaktan korkuyordu.

Beni hâlâ duyabiliyor musun?

Alex, ben de aynı lambanın önünde, hemen merdivenlerin yanındayım. Tam olarak söylediğin yerdeyim.

Alex yavaşça yere yığıldı. Jenny'nin sözleri bitmek bilmeyen bir girdap gibi zihninde dönüp duruyordu.

Tam olarak senin söylediğin yerdeyim...

Delikanlı avucunu şiddetli ve delici bir ağnyla zonklayan sağ şakağına dayadı. Migren yüzünden acıyan gözlerini kısarak şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

İskele o anda bomboştu. Artan rüzgârın etkisiyle dalgalar şiddetlenmiş, hava serinlemişti.

"Çok anlamsız," dedi yüksek sesle. Bunu üç kere tekrarladı. "Deliriyorum. Tek açıklaması bu. Kafayı yedim ve bunu kabullenmek istemiyorum."

Korkulukların yanında duran sırt çantasına göz attı.

Kolunu uzattı, çantayı kendine doğru çekip açtı. Elini sokup içerideki gözden cep telefonunu aldı, rehberden Marko'yu seçip aradı.

Arkadaşı her zamanki gibi uyanıktı. Orada saat sabahın üç buçuğuydu.

"Alex!" dedi şaşkınlıkla. Gecenin o saatinde telefonunun çalmasını hiç beklemiyordu. Hemen önünde duran üç bilgisayar da açıktı. Bu

bilgisayarlan masaya monte edilmiş çalışma lambasının zayıf ışığı aydınlatıyordu. Duvara asılı olan neon lambalar o anda çok ısınmalarını önlemek için kapalıydı.

"Kusura bakma, Marco. Uyuyor muydun?" Ses tonundaki keyifsizliği anlamak arkadaşı için çok kolaydı. Onun için açık bir kitap gibiydi.

"Yok canım, nerede? Bir sistem bulmaya çalışıyorum. Bir video oyunu mağaza zincirinin bilgi bankasına girmeyi başardım ve şanslıysak yarına kadar yeni *Cali of Duty* oyununun bir kopyasını evime yollayacaklar. Bedava, tabii ki..."

Alex, "Jenny yok," diye sözünü kesti. "Sözleştiğimiz yerdeyim ama o yok."

"Belki bir işi çıkmıştı. Belki yoldadır."

"Hayır, sorun başka. Biraz önce konuştuk."

Marco elektrikle çalışan tekerlekli sandalyesini itip bilgisayarlann bulunduğu bölgeden ayrıldı. Üstünde bir şişe su bulunan küçük bir masaya doğru yaklaştı. Alex/in ne anlattığını anlamaya çalışırken birkaç yudum su içti.

"Konuştunuz... telepatik olarak mı?"

"Evet."

"Peki, sana ne dedi? Neden orada olmadığını açıkladı mı?"

"Tam tersi oldu."

"Anlayamıyorum."

Alex çevresine göz atıp kendisini duyabilecek binlerinin olup olmadığını kontrol etti, yalnızca iskeleye vuran dalgalar vardı. "Kendisinin de burada olduğunu söyledi."

Arkadaşı bir an söyleyecek kelime bulamadı. Alex, Jenny7 den ve garip haberleşmelerinden ilk bahsettiği andan beri arkadaşının akıl sağlığından

bir an bile şüphe etmemişti. Alex'in kafasındaki tüm tahtaların tamam olduğundan emindi. Öyleyse bu gerçekleşmeyen buluşmanın altında ne yatıyordu şimdi?

Kız oradaydı, en azından Alex'e kendisinin de sözleştikleri yerde olduğunu söylüyordu.

Ama arkadaşının söylediğine göre orada kimse yoktu. İskele bomboştu.

"Alex, bilmiyorum farkında mısın ama söylediklerinin hiçbir anlamı yok."

"Ben de kendime durmadan bunu söyleyip duruyorum. Bütün bunların hiçbir anlamı yok. Deliriyorum herhalde!" Alex yere bir yumruk attı.

"Dinle beni. Sakinleşmeye çalış. Mutlaka bir açıklaması olmalı. Bana on dakika ver. Bir şeyi kontrol etmeliyim. Seni arayacağım."

"Tamam," dedi Alex huzursuzca.

"Uzaklaşma, oralarda kal, git bir tost ye, plajda uzan ama ben seni arayana kadar kendi kafana göre hiçbir şey yapma."

Alex telefonunu cebine koydu, sırt çantasını alıp kendisini plaja indirecek olan merdivenlere doğru ilerledi. İleride birkaç çocuk futbol oynuyordu. Bir adam köpeğiyle birlikte kıyı boyunca hızlı hızlı yürüyordu. Alex o anda internette araştırma yaparken rastladığı seyahat sitesinde okuduklarının ne anlama geldiğini anlamıştı: "Melboume'ün en sakin köşesi, bir huzur vahası."

Üfleyerek kuma uzandı, gözleri gökyüzünün berrak maviliğinde kayboldu. Migreni yavaş yavaş geçiyordu.

O sırada Marco, Seeker'a birkaç anahtar sözcük girmiş, araştırmanın sonuçlarını bekliyordu. Seeker kendi icat ettiği bir programdı. Dünyadaki en olağanüstü arama motoru olmaya adaydı, her soru için bir yanıtı vardı. Bu programı büyük şirketlere çok büyük paralar karşılığında satabilirdi.

Ama ne yazık ki şu an için tamamen yasadışıydı.

Seeker programının algoritması birkaç seviyede araştırma yapma imkânı tanıyordu. Forumlardaki yazışmaları, Facebook'taki durumları, Tvvitter'daki mesajları, MySpace'deki içerikleri ve müşterilerle iletişim kuran bütün büyük platformları denetliyordu. Bütün bulgulan, ana arama motorları sonuçlan, en güvenilir ansiklopediler, arşivler ve çevrimiçi veritabanlanyla karşılaştınyordu. Bu bilgisayar programının temel fikri çevrimiçi ve çevrimdışı bilgilere ulaşabilmek, kesinleşmemiş verileri kesin olanlarla birleştirmekti. Marco'ya göre sadece bu şekilde, sonsuz

sayıda olasılığı değerlendirmek, yeni hipotezlere ulaşmak mümkündü. Amaç yeni hipotezler oluşturmaktı, önceden hazırlanmış cevaplar bulmak değil. Kesinlikle en ilginç ve en yararlı bilgileri verebilecek bir araştırma "bölgesi" vardı ama bu tam olarak yasalara uygun değildi. Marco önde gelen ulusal telefon operatörlerinin bilgi bankasına girmeyi başarmıştı ve kullanıcıların birbirlerine gönderdikleri bütün sms'leri, eşleştirme araştırmaları için kontrol eden bir algoritma yaratmıştı. O her zaman, "Mahremiyetin caru ceheneme," derdi.

İşlemci, verilerin üzerinde çalışmaya başladı.

On dakika bile geçmemişken ekranın ortasını kaplayan mor bant yüzde yüze varıp ilk sonuçlan göstermeye başladı. Ekran linkler, referans listeleri, yazar isimleriyle dolmaya başladı. Marco o bilgileri analiz etmek ve süzmek için daha çok vakte ihtiyacı olduğunu anladı. Daha az önemli eşleştirmeleri ayıklayabilmek için birkaç girdi daha eklemek gerekiyordu.

Cep telefonunu eline aldı ve arkadaşma bir mesaj gönderdi:

ÜZERİNDE DÜŞÜNMEM GEREKEN BAZI VERİLER

VAR. BİRAZ DOLAŞ, BİR ŞEYLER YE. DAHA

SONRA HABERLEŞİRİZ.

Alex mesajı okuyunca başka bir seçeneği olmadığını anladı. Gerginliği biraz azalınca aslında oldukça aç olduğunu fark etti. Sabah yaşananlar iştahım kaçırmıştı. Ama artık vakit

öğleni geçmişti. Arkadaşının önerisi gayet yerinde görünüyordu. Esplanade Caddesi'nde, sabah taksiyle geldiği yönün aksine yürümeye başladı. Birkaç barın önünden geçtikten sonra bir restoranın önüne geldiğini fark etti. Restoranın adı STEAK MEX! idi ve atmosferine bakılacak olursa şahane etleri oldukça yüksek fiyata satıyorlarmış gibi duruyordu. Orayı geçti. Birkaç adım sonra dilim pizza satan bir yer gördü, bu ona daha uygundu.

Gölge bir masaya oturdu, yanındaki sandalyeye de çantasını koydu. Bir dilim pizza, bir porsiyon da patates köftesi sipariş etti. Ona servis yapmalarını beklerken dirseklerini masaya koydu, kafasını ellerinin arasına yerleştirdi ve garson gelene kadar o köşede yalnızlığına sığınıp karardığa gömüldü.

Dünyanın öbür ucunda Marco sayfa sayfa çıktı alıyor, paragrafları işaretliyor, bilgisayarına ek bilgiler giriyor ve A4 boyutunda kareli bir deftere notlar alıyordu. Cevaba çok yaklaştığını hissediyordu, Alex'in başına gelen inanılmazdı. Kafasında bir fikir oluşmuştu, geriye birkaç bilgiyle bunun sağlamasını yapmak kalmıştı. Her şeyin inanılır bir dayanağı olmayabilirdi, gerçeküstü hatta paranormal görülebilirdi ama bütün bulgular bir yönü gösteriyordu. Uzakta olan arkadaşının zihinsel bir problemi olmadığı varsayımından yola çıkarak olan biteni açıklayabilecek bir cevabı vardı.

Cevap Marco'nun yıllar önce, annesi ile babasının hayatlarını kaybettikleri kazanın olduğu gün sorduğu sorunun içinde saklıydı.

Cep telefonunun ekranı aydınlandığı sırada Alex kocaman karton bardağa doldurulmuş kahvesini içiyordu.

"Aklımda bir fikir var. Baştan uyarayım, söyleyeceklerim sana saçma gelebilir. Senden gelecek tüm hakaretleri kabullenmeye hazırım. Eğer psikolojik bir rahatsızlığın olmadığını kabul edersek, bu bilmecenin tek bir çözümü var. Bu da üstüne yoğunlaşmaya değer, takip edilecek tek yol."

"Dinliyorum."

"İnsanoğlunun hâlâ derinlemesine bilmediği bir şeyden bahsediyoruz."

"Yalnızca zihinsel olarak bağlantı kurduğum bir kızla buluşmak için dünyanın yansını katettiysem eğer... her şeye hazırım demektir."

"Söyle bakalım, bu sanrılar ne zaman başladı?"

"Biliyorsun, dört sene önce."

"Tamam. Sesler duymaya ve görüntüler görmeye başladın. Her şey karmakarışıktı, diğer tarafla kurduğun bağlantı genellikle anlaşılmaz ve zordu. Doğru mu?"

"Evet."

"Zamanla sen ve Jenny birbirinizi daha iyi tanımak ve birbiriniz hakkında daha fazla şey öğrenmek için yeni bir teknik geliştirdiniz."

"Niye zaten bildiğim şeyleri tekrar ediyorsun?"

"Dinle beni! Bağlantınız son aylarda gelişti. Aa duymadan, bayılmadan, hayatınızla ilgili olmayan ses ve görüntülere maruz kalmadan iletişim kurmayı başardınız. Sonuç olarak kısa ve net diyaloglar kurabildiniz."

Alex bayılmadan kalabildiği ilk seferi düşündü, Jenny'nin sesini duyduğu zaman üniversitenin kiitüphanesindeydi ve vücüdu taş kesmiş, tahta sandalyenin üzerinde dururken kendini cehennemin girişindeki nehrin üzerinde yüzüyormuş gibi hissetmişti.

"Nereye varmak istiyorsun?"

"Jenny sana dünyanın bilmediğin yerinde bir randevu vererek gerçekten var olduğunu kanıtladı. Ayrıca bana söylediğin kadarıyla bilmenin mümkün olmadığı başka bir bilgi de vermişti..."

"Avustralya'daki bir belediye başkanının adını söylemişti."

"Kesinlikle. Demek ki Jenny var. Ve söylediği yerde yaşıyor."

"Ama o iskelenin üstünde değildi! Orada olduğunu söyledi fakat kimse yoktu!"

"Alex... Jenny oradaydı."

Kaykaylı bir çocuk çevik bir hareketle kaldırımdan atlayarak hızla Alex'in önünden geçti. Alex çantasını sırtına alıp kasaya gitti. Hesabın ne kadar olduğuna bile bakmadan kartını uzatıp ödeme yaptı.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Marco.

Alex başıyla selam verip restorandan ayrıldı. Dalgakırana yaklaşıp dirseklerini dayadı ve güneş ışınlarının okyanusta yarattığı yansımaları izlemeye başladı.

"Marco... sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsediyorsam ondan. Şimdi artık her şeyi farklı bir açıdan görmemiz gerekiyor arkadaşım."

"Cahilliğimi bağışla ama bildiğim kadarıyla biri bir iskeledeki lambanın önündeyse ve ben de aynı lanet olası iskelenin aynı lambasının önündeysem, onu görürdüm!"

Marco not aldığı kâğıtlan kontrol ederken gülümsedi. Bu kâğıtların sayısı oldukça fazlaydı, Mac'in klavyesi bir kâğıt dağının altında kalmıştı. Bunları daha sonra toparlayacaktı.

"Söylemeye çalıştığımı anlaman için sana küçük bir örnek vereceğim.

"Ver bakalım."

"Bacaklarım on sene önce o kazada felç olmadı. Araba yokuş aşağı giderken ilk önce bir ağaca çarpıyor, arabanın yalnızca ortası içeri göçüyor ve bu sayede ailem ölmüyor, arkadaşm da sakat kalmıyor."

"Neler saçmalıyorsun?"

"Bir senaryo yaratıyorum. Kafanda canlandırabildin mi?"

"Yani, evet... hayal edebiliyorum. Böyle olmasını gerçekten çok isterdim. Ne yazık ki bu bir fanteziden başka bir şey değil."

"Bazı olayların hayatımızı sonsuza kadar değiştirebileceği konusunda benimle aynı fikirde misin?"

"Kesinlikle."

"Bu olayların bir kısmının yarattığı sonuçlar çok ağırdır. Benim kazamda olduğu gibi. Ama bazılan da anlamsız gibi görünmesine rağmen hiç de öyle değildir. Hiçbir şey anlamsız değildir. Olayların ciddiyeti görecelidir. Benim için o gün her şey değişti çünkü ailemi kaybettim ve vücudumun yansını artık kullanamıyorum. Amerika Birleşik Devletleri

başkam için onun kariyerini bitirebilecek ve tekrar seçilmesini engelleyecek bir skandal dddi bir şeydir. Hepimiz için yüzlerce kritik an var."

Alex arkadaşının anlattıklarını dikkatle dinliyordu.

Marco'nun sözleri Charles de Gaulle'de insanları gözlemlerken düşündüğü "çizgiler teorisini" akima getirmişti. Her bir insan bir yoldur. Arkadaşının dediğine göre o kazadan sonra Marco'nun yolu on sene önce keskin bir viraja girmişti. Hayatında olabilecek her şey o trajedi yüzünden başka bir yola dönüşmüştü.

"Şimdi düşünmeyi dene," diye devam etti Marco. "Bir hayalî gerçekte ben o kazada felç olmasaydım, ailem de o demir parçalarının arasında ezilip ölmeseydi, şu anda nerede olurdum?"

"Bilmiyorum. Evinde ailenle birlikte olurdun ve yürürdün... Niye bana bu sorulan soruyorsun ki?"

"Ya bu senaryo gerçekse?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir yerlerde ailemle birlikteyim. Yürüyüp koşabiliyorum ve sen de beni tanımıyorsun."

"Nerede bir yerlerde?"

Marco araştırmasının ana konusuna geçmeden önce derin bir nefes aldı. "Farklı bir yer-zaman boyutunda."

Alex birkaç saniye sessiz kaldı. Ufukta bir gemi yavaş yavaş uzaklaşarak sanki okyanus tarafından yutuluyormuş gibi yok oluyordu. Ufuktaki son siyah nokta da yok olana kadar Alex gemiyi izlemeye devam etti.

"Marco bunun konuyla ne alakası var? Farklı yer-zaman boyutu hikâyesi de neyin nesi?"

"Paralel gerçeklik. Şu anda yaşadığımız dünyaya çok benzer bir dünya. Bu dünyayla sonsuz sayıda benzerlikleri bulunan fakat... başka yollan tercih edebileceğimiz bir dünya."

Alex başım kaldırıp gökyüzüne baktığında bir bulutun şekli dikkatini çekti. Bulut ağzında purosuyla duran yaşlı bir bilgeye benziyordu.

"Sen de Jenny de..." diye tekrar konuşmaya başladı Marco ".. .geçmişte belli bir şey yapmış olabilirsiniz. Ama paralel evrende... tam tersi de olmuş olabilir. Farklı bir evrende sen de varsın, o da var ama onun hayatı farklı bir yöne gitti, seninki de."

"Marco, böyle bir şey nereden aklına geldi bilmiyorum! Ve bu anlamsız teorinin bana ne faydası olabilir şu anda? Ben Jenny'yle lanet olası kafamda konuşuyorum. Sorun da bu. Bunun nedeni de deli olmam."

"Alex, dinle beni! îki gün önce seni ona götürmesi gereken bir yolculuğa çıktın. Gitmen gereken yeri sana tarif eden oydu. O bu sabah aynen senin gibi o iskeledeydi. Sen lambanın önündeydin. Kız da o sokak lambasının önündeydi ama paralel bir evrende."

"Paralel bir evren mi?.. Haydi ama Marco, anladım. Güzel hikâye, gerçekten, bu defa hayal gücünün sınırlarını bayağı zorladın." Alex'in alaya ses tonu yenilgiyi kabul ettiğini gösteriyordu.

"Hiçbir şeyi kafamdan uydurmuyorum, arkadaş!" diye bağırdı heyecanla. "Bu konu hakkında bir yığın bilimsel

- doküman, kitap ve araştırma var. Kaza günü bu soru
- Alex, Jenny'nin yalmzca düşüncelerinde yer alan so
- Kız aniden ayağa kalktı. Gitmek istermiş gibiydi.

doküman, kitap ve araştırma var. Kaza günü bu soruyu kendime sorduğumdan beri bu araştırmaları yıllardır takip ediyorum."

"Hangi sorudan bahsediyorsun?"

Marco arkadaşma cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. Kafasındaki binlerce bilgi üstüste yığılıyordu ve o da bunları sıraya sokmaya çalışıyordu.

"Bizim o gün evde kaldığımız ve benim normal insanlar gibi yürüyebildiğim bir dünya var mı? Ailemin hâlâ hayatta olduğu bir dünya var mı?"

"Ve kendine bir cevap mı buldun?"

"Evet, hem de nasıl bir cevap."

Marco'nun sesi titriyordu. Çok heyecanlıydı.

Bu düşüncesini daha önce hiç kimseye açıklamamıştı. Hiç kimseye, Alex'e bile kazarım bu tip araştırmalara yönelmesine sebep olduğunu anlatmamıştı.

"Bu, Çoklu Evren, Alex."

Kısa ve garip zihinsel konuşmadan sonra Jenny eve dönmüştü. On dakika daha bekledikten sonra daha fazla beklemenin anlamsız olacağını fark etmişti.

Graver'lann villası Jenny içeri girdiğinde sessizdi. Ceketini çıkarırken sağ elini uzattı ve duvara dokunarak giriş kapısının yarandaki düğmeye uzandı. Girişin ışıklan dört adet empresyonist tabloyu, ferforje şemsiyeliği, antika bir mobilyayı, üstünde birbirlerine sarılmış iki border collie cinsi köpek işlemesi bulunan halıyı ve merdivenleri aydınlattı.

S

"Neden?" diye sordu kendi kendine, yukan çıkarken. Kapıyı hızla vurarak kapadı, çizmelerini çıkardı. Sonra yatağın kenarma oturdu.

Gözyaşları yüzünü ıslatmaya başlamıştı bile.

Jenny yastığı bir süre yüzüne bastırdıktan sonra sinirle dolaba doğru fırlattı.

"Hiçbiri gerçek değilmiş! Ben bir aptalım! Koca bir aptaldan başka bir şey değilim!"

Bağırırken çalışma masasının üzerinde duran okul kitaplarına gözü takıldı. Önümüzdeki günlerde bir sürü sınavı vardı ama Alex'in gelişini beklerken her şeyi boşvermişti. Böylece olmayacak hayallerin peşinde koşarken derslerinden çok geri kalmıştı, hemen çalışmaya koyulmalıydı.

"Bir daha o sesi duymak istemiyorum."

Jenny hızla ayağa kalktı, günlüğünü kaptığı gibi odadan çıktı. Hızlı ve kararlı adımlarla merdivenlere ulaştı. Aşağı indi, mutfağa gidip günlüğü kızgınlıkla kâğıt çöplerin durduğu kutuya fırlattı.

"Yeter!" diye bağırdı. Ağlamaktan şişmiş gözleri kıpkırmızıydı.

Son günlerde okulda çok dikkatsizdi. Matematik öğretmeni smav sırasında boş gözlerle sınıfın penceresinden dışarıya baktığını görünce çok şaşırıp yanına onu çağırmıştı. Her zaman A aldığı tarih dersinden zorlukla C alabilmişti.

"En iyisi kendimi çalışmaya vermem," dedi masasının başma oturmadan önce.

"Böylece duyduğu seslerin gerçek olduğuna inanan akıl hastası bir zavallı olduğumu düşünmekten kurtulurum."

Jenny matematik kitabını açmadan önce kafasını kaldırıp pencereden gökyüzüne son bir bakış attı.

"Gerçek olduğunu nasıl düşünebildim..." dedi yüksek sesle, gökyüzünde tehlikeli bir şekilde artan bulutlara bakarken.

Pencerenin baktığı sokakta Alex'in de onunla birlikte Melboume'ün serin havasını soluduğunu bilemezdi.

Çoklu Evren. Marco bu kelimeyi telaffuz ettiği zaman Alex kendiliğinden oluşan bir refleksle telefonu kapamaya karar vermişti. Elleri titriyordu, kafasındaki her şey arapsaçı gibiydi ve bunları bir düzene oturtmaya çalışıyordu. Bildiği tek şey, bu buluşma için kalkıp tek başına dünyanın öbür ucuna geldiğiydi.

Esplanade boyunca yürümeye başladı, esen rüzgâr sahildeki ağaç dallarını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Elleri cebinde, hızlı adımlarla amaçsızca ilerliyordu. Bütün yolu Jenny'nin gerçek olduğunu kendisine kanıtlamak için gelmişti, şimdi de onun paralel boyutta yaşadığını kabullenmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes almak için durmadan önce, "Bak şu işe!" diye bağırdı. Yarımdan geçenler ona merakla baktılar. İçinde yaşadığı karmaşa olduğu gibi yüzüne yansımıştı.

Sonra, bir anda, her yer sisle kaplandı.

Annem bizden bahsettiğim zaman sinirleniyor.

Neden?

Bilmiyorum. Ama ben seni seviyorum.

Ben de seni.

Büyüyeceğimiz günü iple çekiyorum.

Beni görmeye gelecek misin?

Tabii ki, Jenny.

Alex karşı karşıya kaldığı gerçek yüzünden o kadar şaşırmıştı ki gözleri fal taşı gibi açılmış, yürürken yalpalamaya başlamıştı. Bir şeyler haürlar gibiydi. Acaba ne olmuştu da bu hatıralar gömülü oldukları derinliklerden çıkıp gelmişlerdi? Hem kendisi hem de Jenny küçücüktüler. Çocuk

seslerinden oluşan belli belirsiz bir hatıraydı bu, ya da sadece bir hayaldi. Ama birlikteydiler.

Alex telefonu cebinden çıkarıp Marco'yu aramak için yeşil tuşa bastı.

"Anlat, nedir bu?" dedi kesin bir tavırla.

Marco, "Demek ki bana inanıyorsun," diyerek memnun memnun sırıttı.

"Sana inanıyorum demedim."

"Buna Çoklu Evren Teorisi diyorlar," diye devam etti Marco. "Bizim uzay-zaman boyutumuzun haricinde bir dizi evren daha var."

Alex yanıt vermeden önce bir süre durakladı. "Bu saçmalığı bana yutturacağım düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yutacaksın, yutacaksın... ama küçük küçük lokmalarla."

"Bakalım... ben oradaydım, o da oradaydı, düşüncelerimiz aracılığıyla konuşuyorduk ama iki ayn dünyadaydık, öyle mi?"

"Aşağı yukan... Aynı dünyada iki ayn gerçeklik de diyebiliriz."

"Sence onlardan kaçar tane var? Yani Melbourne'de kaç adet sokak lambası ve kaç adet iskele var?"

"Bildiğim kadarıyla evrenler sonsuz sayıda olabilir. Ama bu bizim hipotezimiz."

"Hayır, bu *senin* hipotezin, Marco. Bu hikâye tam bir saçmalık. Ben deli olduğumu düşünüyordum ama görünüşe bakılırsa deli olan senmişsin."

"Delilik konusunda yanşabiliriz. Sonuçta hayali bir kız için dünyanın öbür ucuna giden sensin."

"Tamam," diyerek kabullendi Alex, gerginliğin büyümesini istemiyordu. "Şah ve mat. Devam et."

"Sen ve Jenny iki paralel evrenden haberleşiyordunuz."

Alex elini san saçlarının içinden geçirip geriye doğru taradı.

"Marco, ne dediğinin farkında mısın? Ben ne oluyorum bu durumda? Jenny'nin boyutundaki ben kimim öyleyse? Daha da iyisi, var mıyım?"

"Olman gerekiyor, evet, öyle olması gerekiyor ama buna garanti veremeyiz."

"Bu durumda benim boyutumda da onun olması gerekiyor. Ya da onun başka bir versiyonunun."

"Senin bulunduğun evrende, büyük olasılıkla Jenny başka bir yol izledi. Aynısı onun paralel evreninde yaşayan Alex için de geçerli. Jenny seni o iskelede bulacağını umuyordu, oysa onun boyutundaki sen muhtemelen Jenny'nin

kim olduğundan habersiz, Milano'daydın. Ama gerek senin, gerekse Jenny'nin boyutunda pek çok şey aynı kalmış. Mesela Sidney'in belediye başkanı aynı, böylece Altona Iskelesi'ndeki senaryo insanlar tarafından değiştirilmedi. Bunun için bilgilerin eşleştiğini zannettin ve ona inandın."

Alex etrafına bakındı. İskele, plaj, okyanus. Başka bir evrende gerçekten de şu anda gördükleriyle tıpatıp aynı plajın, aynı iskelenin ve aynı okyanusun var olması mümkün müydü? Belki de o dünyada küçük bir farklılık vardı: Orada Jenny vardı ve onunla konuşuyordu.

Alex derin derin nefes alıp ciğerlerini havayla doldurdu. Ne yapacağına karar vermeliydi: Ya arkadaşının teorisine inanıp Jenny'yi aramaya devam edecekti ya da her şeye veda edip Milano'ya, güvenli öğrencilik hayatına dönecekti.

Hiç şüphesi yoktu.

Jenny'nin varlığına hâlâ inanıyordu ve onu bulabilmek için her şeyi göze almaya hazırdı.

Oysa Jenny artık tek kelime bile duymak istemiyordu.

"Onu bulmalıyım..." Alex çılgınca yürüyordu. "Eğer Marco haklıysa, Jenny'nin paralel evrendeki yaşamı çok farklı değilse, bu gerçeklikte de aynı evde yaşıyordur."

Düşünceleri karmakarışıktı, ona hiç huzur vermiyordu.

Dünyanın öbür ucunda, bir başınaydı. Buluşmaya kimse gelmemişti ama o yine de inanmaktan vazgeçmemişti. Jenny geçmişinin bir parçasıydı, çocukluğundan beri hayatındaydı.

Alex plajı kaldınmdan ayıran alçak duvarın üstünde ayakkabısını bağlarken, *Tabii ki bu anı da Miisimsyon değilse,* diye düşündü .

Hayır, bu halüsinasyon olamazdı. Jenny gerçekten var olmalıydı. Onu büyük bir kararlılıkla, gerekirse bütün

şehirde aramalıydı. Uyuyacak yer bulma işini daha sonra halledebilirdi.

Esplanade'de ilerlerken, yolda insanları durdurup Graver ailesi ile ilgili bilgi toplamaya çalıştı. Aklına daha iyi bir düşünce gelmiyordu ve akşama kadar yoldan geçen insanları durdurup soru sormaya devam ederse önünde sonunda onlar hakkında bilgi edineceğine bütün kalbiyle inanıyordu.

İşe sosisli sahasıyla başladı. Jenny hakkında hiçbir şey öğrenemedi, Asyalı sahadan faydalı birkaç bilgi edinebileceği umuduyla sandviç satın aldığıyla kaldı.

Hâlâ elinde tuttuğu yansı yenmiş sosisliyle tezgâhtan uzaklaşırken, "Çok teşekkürler..." diye mırıldandı kendi kendine.

Birkaç dakika sonra köpeğini gezdiren bir kadınla karşılaşıp onu durdurdu. Birkaç soru sormayı denedi ancak kadının kuvvetli yerel aksam konuşmayı Alex için imkânsız kıldı. Alex anlaşabilmek için yaptığı birkaç garip girişimden sonra pes edip Esplanade Caddesi'nde ilerlemeye devam etti.

Aşağı yukarı onun yaşlarmda olan üç kız kendilerine özgü argo bir konuşmayla onunla alay eder gibi konuştular; takım elbiseli ve kravatlı bir adam onu hızlı bir şekilde başından savdı; otuz yaşlarında bir çift bir an için

Alex'in bahsettiği kişinin kim olduğunu anladıklarını zannetti ama sonra Graver ile Braver'i karıştırdıklarım fark ettiler; son olarak da kilisenin tanıtım yazılarım dağıtan bir kadınla konuştu. Jenny'nin ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama buna karşılık İsa'nın öğretilerini yaymak için onunla konuşmaya devam etti ve onu kilisenin toplantılanna davet etti.

Akşamüstü saat beş gibi tükenmiş halde bir banka oturdu.

"Jenny... neredesin?"

Bu soruyu sorar sormaz gelen titreme gözlerini kapayıp onu zihninin derinliklerine sürükledi. Düşünceleri sessizlikte yüzüyordu ve etraftaki gerçeklikten kopmuşlardı.

Beni duyuyor musun? diye düşündü Alex. Kelimeleri bu sefer boşlukta yankılandı.

Sessizlik.

Jenny, neredesin? Beni duyabiliyor musun?

Büyük bir sessizlik.

Birden bir çığlık duyuldu.

Alex dehşet içinde gözlerini açtı. Bu Jenny idi. Başının arasındaki elleri ve ağzında kalemiyle çalışma masasmda oturuyordu. Alex/in düşüncelerini gayet açık olarak duyuyor ama yanıt vermeyi reddediyordu.

Hiçbir şey düşünmemek için yoğunlaşmayı deniyordu. Çok ama çok zordu. Bir an süren sessizlikten sonra daha fazla dayanamadı. "Yeter!" diye bağırdıktan sonra banyoya koştu, hızla soyunup kendini buz gibi suyun altına attı. Duşun altında, akan suyun sesine yoğunlaşarak kafasındaki sesten kurtulmaya çalıştı.

Alex korkuyla yerinden sıçradı. Aniden ayağa kalktığı sırada çığlık hâlâ beyninde yankılanıyordu. Sonra telepatik bağ koptu.

Etrafına bakınırken, "Hay ben..." diye bağırdı. "Neler oluyor? Neden böyle yapıyor?"

Alex zar zor banktan kalktı. Bacakları ağrıyordu. Jenny'yle iletişim kurmak için gösterdiği çaba onu güçsüz düşürmüştü. Okyanusu ardında bırakıp yan sokaklardan birine saparak Altona'ya ulaşabilmek için şehir merkezine doğru yürümeye koyuldu.

"Senin için gezegeni dolaştım, Jenny... seni bulacağım."

"Bu benim işimi görebilir," dedi Alex yolun sonundaki otelin parlayan tabelasına bakarken.

Tabelada ST. JAMES yazıyordu ve yanında üç yıldız vardı. Otomatik kapıya doğru ilerleyip içeri girdi. Hemen önünde duran Alman çift, resepsiyonun arkasındaki siyahi adamla anlaşmaya çalışıyordu. Sinirli gözüküyorlardı. Sağ tarafta, uzakta, bir televizyon gördü ve ona doğru yaklaşü. Plazma televizyonun karşısında yarım ay şeklinde dizilmiş koltuklar vardı. Alex, sonunda sırt çantasının ağırlığından kurtularak koltuğa oturdu. Haberleri yayınlıyorlardı.

"Hepimiz çok büyük tehlikedeyiz... Sen önemlisin."

Malezyalı kâhinin sözleri birden aklına geldi, gizemli gülümsemesi ve elinde kağıtları ile sanki onun yanında gibiydi.

Alex her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için aniden başını çevirdi. Sanki kâhinin sessiz bir gölge gibi onu takip ettiğinden korkuyordu. Sağ eline bakü. Titriyordu.

Döndüğünde Alman çift resepsiyondaki işlerini bitirmiş, kapıya doğru ilerliyordu. Onun sırası gelmişti.

Tek kişilik boş bir odaları olup olmadığını sormaya giderken kendi kendine, "Sakin ol, Alex, sakin/' diye mırıldanıyordu. Belki genç olduğu için, belki de yabana olduğu için adam ona şüpheyle bakıyordu. Belgelerini ve kredi kartını istedi. Kimlik bilgilerini doldurduktan sonra ona manyetik oda anahtanm uzattı ve asansörü işaret etti.

Jenny saat yediyi çeyrek geçe kitabın kapağını kapadı.

Annesi ile babası biraz önce eve dönmüşlerdi. Roger banyodaydı, Clara da sofrayı hazırlıyordu. Genç kız odasından çıktı. Logaritmalarla geçen o kadar saatten sonra şapşallaşmıştı. Alt kata indi. Merdivenlerin yansında büyükannesi ile büyükbabasının fotoğrafına bakmak için bir an durdu. Birbirlerine sarılmış, mutlulukla gülüyorlardı. Büyükbabası elini büyükannesinin omuzuna atmıştı. Muhteşem bir fotoğraftı, bakmaya doyamıyordu. Genellikle St. Kilda Mezarlığı'nın çakıllarının üstünde diz çökmektense, bu resime bakarak onlarla dertleşmeyi tercih ediyordu.

Clara mutfaktan, "Hayatım, bana yardım eder misin biraz? Yemek hazır olmak üzere," diye bağırdı.

Jenny, "On dakika içinde oradayım," diye cevap verdi birkaç adımda salona giderek kendini koltuğun üzerine bırakırken. Kendini çok yorgun hissediyordu, oturma odasında rahatça yemek yiyebilmek için pek çok şey feda edebilirdi şu anda.

"On dakika içinde ben hepsini tek başına yapmış olurum zaten. Hemen gelemez misin?"

"Tamam, tamam, geliyorum."

Jenny koltuktan kalkmak için gerinip kollarını öne doğru uzattı ama kendini çok uyuşuk ve yorgun hissediyordu. Beş dakika bile olsa uykuya ihtiyacı vardı. Göz kapakları sanki üstlerine taş oturmuş gibi ağırlaşmıştı. Bir anda her şey karardı. Gözlerini tekrar açtığında ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu.

Annesine yardım etmek için hızla ayağa kalktı. Mutfak kapısından bakınca içeride kimsenin olmadığını gördü. Ona haber vermeden yemek yemiş olmalan mümkün müydü?

Yavaşça yürürken koltuğun yanındaki duvara asılmış bir resim gördü. Bu, ceket giyip karavat takmış, siyah deri koltukta oturan bir adamın resmiydi. Son derece kendinden emin bir duruşu vardı, bakışlan yoğundu, saçlan güzel taranmıştı. Annesi kısa bir zaman önce satın almış olmalıydı.

"Bu lanet olası adam da kim?" diye sordu yüksek sesle. "Anne, neredesin?"

Kapıdan gelen ses onu hatırlayamadığı portrenin önünden uzaklaştırdı. Bir an sonra kapı açıldı, annesi içeri girdi.

"Ben geldim," diye seslendi Clara üç kocaman alışveriş torbasını yere bırakırken.

"An... anne?" Jenny ona bakakaldı. Kadının bambaşka bir saç modeli vardı. "Ne kadar uyudum ben?"

"Bilmiyorum, uyuyor muydun? Eve henüz girdim. Her şey yolunda mı?"

Jenny şaşkınlıkla, "Ama sen... yemek..." diye mırıldandı. "Bu resim ne zamandan beri burada asılı? Çok korkunç bir şey." Jenny kafasıyla resmin olduğu yeri işaret etti.

"Connor'ın portresi mi? Eğer seni rahatsız... Niye bunları soruyorsun bana? Onu geçen Noel birlikte asmamış mıydık? Hatta sen de yardım etmiştin. Hayatım, iyi misin?"

Jenny cevap vermeden çevresine bakındı çünkü bu sırada başka farklılıklar da dikkatini çekmişti. İki metrelik bir lamba, girişteki duvarı boydan boya kaplayan beyaz mobilya, sonra yerdeki İran halısı ve o çok sevdiği mor telsiz telefonun yerini almış olan siyah telefon-faks makinesi. "Hiç anlamı yok."

"Babam nerede?"

Clara çantasını koltuğa bırakıp kızına yaklaştı. Yüzünü okşadıktan sonra ellerini omuzuna koydu.

"Hayatım, sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok," dedi kendini oldukça huzursuz hissetmeye başlayan Jenny. "Babam nerede?"

İçindeki karmaşayı belli etmek istemeyen Clara hızla elini ağzına götürdü.

"Baban yok artık. Bunu zaten biliyorsun, birtanem."

"Ne demek, yok?"

"Ah, Jenny, bunu neden yapıyorsun bana? Benim için de ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun? Ama bunu kabullenmek zorundayız. Bana da böyle bir şeyin olması imkânsızmış gibi geliyor. Her yerde onun yüzünü görüyorum."

Jenny boğazma oturan yumruyla birkaç saniye annesinin yanında hareketsiz kaldıktan sonra arkasını dönüp hızla merdivenlere ulaştı. Basamakları ikişer ikişer çıkarak odasına koştu. İçeri girdiğinde kapıyı hızla çarparak kapadı.

Umutsuzluk içinde kendini yatağa atmadan önce gördü onu: Bir yüzme yarışından sonra birincilik kürsüsünde duran Roger'ın resmiydi. Altında kırmızı kalemle, *Seni her an özlüyorum, baba. Jenny*, yazıyordu.

Genç kız gözlerini tekrar açtığında kendini yine o koltuğun üzerinde buldu.

Clara mutfaktan, "Sofraya geliyor musun, yoksa gelmiyor musun?" diye bağırıyordu.

Jenny nefes nefese ayağa kalktı. Etrafına bakındı. "Mor telsiz telefonum nerede..." Biraz önce gördüğü rüyanın görüntüleri bir masanın üzerine ahlan resimler gibi zihninde canlanıyorlardı.

Jenny ayağa kalkıp o gizemli adamın portresini aradı, yoktu. Onun yerinde her zamanki gibi Graver ailesinin favori filmi olan *Akıl Oyunları*'nın afişi asılıydı. Sonra mutfağa gitti.

"Baba!" diye bağırdı, her zamanki gibi masanın başında oturmakta olan Roger'ı gören Jenny. Sonra koşarak ona sarıldı ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Hey, neler oluyor? Para mı lazım?" diyerek takıldı babası.

Bakışlarını kaçıran Jenny, "Çok korkunç bir kâbus gördüm," diye yanıtladı. "Sen..."

"Evet, ben ne, Jenny?" diye sordu babası. Kızının garip tavırları onu eğlendirmiş gibiydi.

"Yok, yok bir şey. Yalnızca bir rüyaydı işte. Çok gerçekçi olsa da..."

Alex duştan çıkıp yatağa uzandı, televizyonu açtı. Hayatında ilk defa kendi başına bir otelde kalıyordu, dünyanın efendisi gibi hissediyordu kendini.

Birkaç dakika içinde kurulanıp giyindikten sonra karnını doyurmak için dışarı çıkmaya karar verdi. Saat sekize doğru aşağıya inip otelin restoranını aramaya koyuldu. Bulduğunda duvar boyunca dizilmiş eski caz müzisyenlerinin fotoğrafları dışında neredeyse bomboş olduğunu gördü. Restoranın yegâne garsonu, köşede oturan, yaşlı bir adama dumanı tüten tabakla yemek servisi yapıyordu.

Alex yerine yerleşip menüyü incelemeye koyuldu.

Garsonu beklerken, çorbasını yudumlayan yaşlı adam dikkatini çekti.

Masadan kalkıp yaşlı adama doğru ilerlemeden önce kendi kendine, "Denemekten zarar gelmez," dedi.

"Affedersiniz, efendim." Alex çekinerek yaklaştı. "Acaba..." Doğru kelimeleri seçmeye çalışarak sordu: Graver admda bir aile tanıyor musunuz?.."

Yaşlı adam kafasını kaldınp kaşlannı çattı.

Alex bir an için tedirgin oldu, sonra yaşlı adam yerel aksam kullanmamaya gayret ederek, özenli bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

Aile hakında fazla bir şey bilmediğini ancak üç yıl üst üste ulusal satranç şampiyonu olan başarılı Roger Graver'ı çok iyi hatırladığım söyledi. Aynı kulübe üyeydiler. Blyth Caddesi 21 ya da 23 numarada oturduğunu hatırlıyordu çünkü ulusal şampiyonalar nedeniyle birkaç kez evine

davet edilmişti. Ayrıca başka bir ayrıntıyı da hatırlıyordu: Graver'lann küçük bir kızı vardı.

"Teşekkürler!" diye mutlulukla bağırdı İngilizce konuşmayı bile unutan Alex.

Sonra dizlerini beceriksizce bükerek kendisine bu değerli bilgiyi veren adamı selamladı. Öğleden sonrayı neredeyse bölgenin dörtte birini sorguya çekerek boşa geçirmişti ama bu otele gelmek doğru kişiyle karşılaşmasına yetmişti.

Hiç şüphesi kalmamıştı. Yarın Jenny'yle konuşmuş olacaktı.

Alex rüyalardan uzak bir gece geçirdi. Gördüyse bile beyni onlan hatırlayamayacak kadar yorgundu.

Ertesi gün saat ona doğru yine sokaklardaydı. Önceki gün geçtiği yollardan geçip iskelenin ilerisinden köşeyi dönünce Blyht Caddesi'ne ulaştı. Otelden aldığı harita caddenin Esplanade'e çok yakın olduğunu gösteriyordu.

23 numaraya varmak üzereyken kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu. Alex başını çitlerin dışına doğru uzatmaya çalışta, bu arada müstakil evin arka tarafından gelen bisiklet zilinin sesi duyuluyordu. Kapıyı çalmaya fırsat bulamadı. Uzun, kızıl saçlı bir kız evin girişinin karşısında aniden beliriverdi ve durdu. Onlan sadece bahçe kapısının arkasındaki yol ayınyordu.

"Benim yaşlarımda... Tanrım... bu o," diye kekeledi, bir yandan da kendini göstermek için utangaç bir şekilde kolunu kaldırıyordu.

Genç kız döndü, onu gördü ve kaşlarını çattı.

Alex utanmıştı. Hızla caddeye doğru döndü. Birkaç saniye gözleri kapalı, sırtı villanın girişine dönük olarak kaldı.

"Bana ne oluyor böyle? Bu an için bütün dünyayı dolaştım..."

Çekinerek döndü ve bisikletinden inen kıza utangaç bir bakış attı.

"Jen..." diye başladı Alex ama kelimeler boğazına takıldı. Öksürüğe benzer bir ses çıkardı.

Kot pantalonunun cebinden küçük bir anahtar çıkanp zincirin asma kilidine sokan genç kız tekrar döndü. Bakışlan korkuluydu. Savunmasız, izlenen ve tehdit edilen biri gibi görünüyordu.

"Manyak gibi davranıyorum, kahretsin!"

Alex bakışlarını ileriye çevirdi.

Göz ucuyla baktığında kızın bisikletini dış duvara bağladığını gördü. Bahçeye bakan küçük bir pencereye dönerek, "Anne," diye seslendi.

Birden villanın kapısı açıldı, sarı önlüklü bir kadın dışanya çıktı. "Susan, sonunda gelebildin!" diye bağırdı.

Alex'e şüphe dolu gözlerle bakan kız hızlı adımlarla içeri girdi.

Alex evin önündeki posta kutusuna yaklaştı. "Weller," diye yüksek sesle okudu. "Yine aldandım."

Restorandaki yaşlı adam caddenin adından emindi ancak evin numarası konusunda şüpheleri vardı. Alex birkaç adımda 21 numaraya ulaştı. Evler, lüks Amerikan filmlerinde görünen semtlerdeki gibi, yan yana duruyorlardı.

Posta kutusunun önüne gelince, "Thompson," diye okudu yüksek sesle. "Ev Thompson ailesine ait. Kahretsin... bu da değil!"

Alex biraz düşündükten sonra Thompson'lann kapısını çalıp birkaç soru sormaktan zarar gelmeyeceğine karar verdi. Eğer yaşlı adam Graverİar hakkında bu kadar çok şey biliyorsa, gerisini de uydurmuş olamazdı. Bu sokaktaki diğer evlerden birinde yaşıyor olmalıydılar.

Bahçe kapısı ardına kadar açıktı. Alex bir önceki evde olduğu gibi kararsız adımlarla bahçede ilerledi, sonra beyaz ahşap kapıya yaklaştı. Girişteki iki basamağı çıkıp kapıyı çaldı.

Graver'lann taşınmış olabileceklerini düşündü. Marco'nun sonsuz olasılıklar üzerine söyledikleri kafasında yankılanıyordu. Başını sallayarak yaşlı adamın söylediklerine odaklandı: Sokak adı ve kapı numarası.

Ellilerinde, kızıl kıvırcık saçlı, kısa boylu ve toplu bir kadın kapıyı açtı.

"Kimsin sen, ufaklık?"

Sesi gerginlikten titreyen Alex, "Affedersiniz, hanımefendi," diye yanıtladı. "Sanırım yanlış adrese geldim."

Alex, yanlış adrese geldiğini henüz fark etmiş gibi davrandı. İngilizce bir şeyler söyleyerek kendisini ifade etmeye çalıştı ama aksam İtalyan kökenini belli ediyordu. Kadın ona kimi aradığım sordu ve Alex bu engeli farklı bir sebep söyleyerek geçti: Kendini Jenny Graver adındaki bir kızın eski okul arkadaşı olarak tanıttı. Adresi saklamıştı ve onu orada bulmayı umut ediyordu. Sekiz yaşındayken İtalya'ya gitmişti ve uzun bir süreden beri onu görmüyordu. Bilgi alabilmek için aklına gelen en basit hikâye buydu.

Kızıl saçlı kadın sözünü bitirmesine izin verdikten sonra ona şüpheyle baktı. Meraklı gözlerle çocuğu inceleyen kadın, "İtalyanca da konuşabiliriz," dedi kuvvetli bir anglosakson aksanıyla. "Neden bir dakika içeri girmiyorsun?"

Kadının daveti Alex'i ürkütmüştü. Birdenbire onu buraya kadar getiren cesaretini kaybetmiş gibiydi.

"Ben... size rahatsızlık vermeyeyim..." dedi.

Kadının kararlı bakışları onu olduğu yere çiviledi.

"Oysa ben içeri girmenin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Bayan Thompson[7]m sözleri davetten başka her şeye benziyordu. Bu bir emirdi.

Alex şaşkın şaşkın kabul etti. Doğrusunu yaptığından pek emin değildi. Kadın ona arkasını dönerek eve girdi, onu takip etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Alex kapıdan içeri girer girmez, "Adım Mary Thompson, salona geç lütfen," dedi kadın.

Ferah girişin duvarlan tamamen yaldızlı, geniş çerçeveli resimlerle doluydu.

Bakışları, Ay'dan görülen Dünya'yı resmeden bir tuval üzerinde duraksadı.

Ay yüzeyi boşluğa açılan büyük bir yola benziyordu. Uzakta, büyük ve görkemli Güneş tarafından dörtte üçü aydınlatılmış Dünya'nm silüeti gözüküyordu.

"Otur lütfen, delikanlı," diye söze başladı kadın. Alex salona geçti ama ayakta kalmayı tercih etti. "Adın ne senin?"

"Alex. Alessandro."

"Ne zaman burada... Avustralya'da yaşadın?"

Kadının ses tonuna bakılacak olursa bir soruşturma yapar gibiydi.

"Sekiz yaşıma kadar hep burada yaşadım."

"Çay hazırlayacağım. Sever misin?"

"Evet, lütfen. Size zahmet olmayacaksa..."

"Zahmet falan olmaz, *little boy*[1]. Yıllardır İtalyanca pratik yapma şansım olmamıştı... kapı çaldığı sırada ben de *just*... tam çaydanlığı ateşe koymuştum. Tam zamanında geldin."

Kadının davranışlarından dolayı şaşkın olmasına rağmen, arkadaşça bir tavır göstererek, "Ne tesadüf..." dedi Alex. Kadm ona Latince sözlüsü esnasında dönüşümlü olarak sıcak bir tebessümle veya soran bakışlarla bakan öğretmenini hatırlatıyordu.

Bayan Thompson kararlı bir ifadeyle, "Tesadüf diye bir şey yoktur! Numaralar, işaretler vardır," dedi. Alex merakla kadma baktı, kadm ona bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Astrologum ben," dedi. "Benim için gökyüzü açık bir kitap gibidir. Gecelerimi çatıda gökyüzünü inceleyerek geçiririm. Çok kuvvetli bir teleskopum var, biliyor musun?"

2 (İng.) Genç adam, (ed.n.)

Alex mahçup mahçup kafasını salladı. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Bize gelecek olursak," derken kadının sesi değişti, dddi bir hal aldı.

"Arkadaşın Jenny'nin neye benzediğini hatırlıyor musun?"

Buyurun. Şimdi mahvoldum.

"Buradan taşınalı uzun zaman oldu, çok az detay hatırlıyorum. Çok akıllı ve sempatik bir kızdı... Ailemle birlikte buraya, Avustralya'ya tatile gelmişken onu tekrar görmenin güzel olacağını düşünmüştüm. Adresini de bu yüzden saklıyordum. Herhalde taşınmış olmalı."

"Haklısın, çok akıllı bir kızdı. Çok da sevimliydi."

"Siz onu tanıyor muydunuz?"

"Tabu ki."

Alex'in bedeni kasılıverdi. Bakışları bir çıkış yolu ararcasına odayı dolaşıyordu. Kadm ona buz gibi gözlerle bakıyordu.

"Anlıyorum..." diye mırıldandı.

Mary gözlerini misafirinden ayırmadan ağzını işlemeli bir mendile sildi. "Ben onun dadısıydım."

Harika. Şimdi gerçekten çuvalladım.

"Gerçekten mi? Öyleyse belki siz bana..."

Mary Thompson onu, "Kes sesini," diyerek susturdu. "Yalan söylemeyi bırak da neden burada olduğunu söyle bana."

Alex çaresizdi. Hikâyesinin inandına olmadığı belliydi. Belki baştan doğruyu söylemiş olsaydı bu kadar kötü duruma düşmezdi.

"Ben, hanımefendi, Jenny'nin hatırını sormak için uğramıştım... düşünmüştüm ki..."

"'Doğruyu söylemen ve benimle oyun oynamayı bırakman için sana son bir şans veriyorum, çocuk. Bunu değerlendirmek ister misin, yoksa bu oyuna devam mı edeceksin?"

Alex bir an her şeyi olduğu gibi anlatmayı düşündü ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

"Affedersiniz, Bayan Thompson. Sizi sinirlendirmek istemezdim ama yedi... sekiz yaşıma ait hatıralar çok belli belirsiz. Belki de yanılıyorum ve..."

"Jennifer Graver altı yaşındayken öldü," dedi Mary. Kadının sözleri Alex'in beyninde yankılandı. Jenny ölmüş müydü? Nasıl ölmüş olabilirdi?

"Doğduğu günden beri onun dadısıydım. Graver'lar beni İtalyanca bildiğim için seçmişlerdi."

Kadının gözleri kıpkırmızıydı. Gömleğinin cebinden çıkardığı mendille yanaklarından akan gözyaşlarını kuruladı.

"Aile burada bir sene daha yaşadı," diye devam etti duygu dolu sesle. "Sonunda bu evi bana bırakıp Brisbane'e taşındılar. Jenny çok akıllı bir çocuktu. Çok sevimliydi. Her zaman gülümserdi. Sonra bir gün gözlerimin önünde öldü. Bir saniye önce birlikte kurabiye pişiriyorduk, bir saniye sonra gözleri açık, yerde yatıyordu. Şimdi bana bu adresi nereden bulduğunu söyle, kimsin sen ve sekiz yaşında

birlikte okula gittiğiniz masalını anlatmayı da kes. O sekiz yaşını hiç göremedi."

Alex duydukları yüzünden donup kalmıştı.

Jenny ölmüştü. Jenny demek ki vardı ya da bir zamanlar vardı. Öyleyse o kiminle konuşuyordu? O ses bir hayale ait değildi. Alex bu yolculuğa

çıkmaya karar verdiğinden beri kimbilir kaçma defa delirmiş olduğunu düşündü.

Mary bardağında kalan çayı sakin sakin yudumladı. Çocuk sessizce başını avuçlarının arasına aldı.

"Artık her şeyi anlatmalısın. Bu sefer doğruyu ama."

"Ben..."

"Ne halt etmeye geldin evime?"

"Jenny sayesinde," diye yanıtladı Alex. Sözler ağzından kendiliğinden dökülüyordu. Jenny öldüyse hiçbir şeyin anlamı yoktu, her şey çok saçma bir hal almıştı. "Onu hiç görmedim. Hiç onun arkadaşı olmadım. Hayatım boyunca Milano'da yaşadım, Avustralya'ya ilk gelişim ve ailemle birlikte değilim. Burada bir başımayım. Buraya gelebilmek için üç uçak değiştirdim. İlk önce Paris'e, sonra Kuala Lumpur'a gittim, Melboume'e vardığımda doğruca Altona İskelesi'ne gittim. Bütün bunlan Jenn/yle buluşabilmek için yaptım. Randevumuz vardı..."

"Söylediklerinin hiçbir anlamı yok!" diye bağırdı kadın. Artık gerçekten çok sinirlenmişti.

"Biliyorum."

"Öyleyse bana anlamlı bir şeyler anlatmayı dene! Kapıyı açtığımdan beri benimle oyun oynuyorsun. Kızımı kullanarak benimle oynamana izin veremem. O benim için dünyadaki en değerli şeydi. Graver'lar benim ailemdi. Ben de o ailenin bir parçasıydım. Jenny ölünce her şey sona erdi. Onlar burayı terk etti ben de bu zamana kadar hep tek başıma yaşadım. Jenny 2004'te öldüğü halde nasıl olup da 2014'te buraya gelip onunla iskelede buluşacağını iddia ediyorsun, bunu bana açıklamak ister misin?"

Alex derin bir nefes alıp cesaretini topladı. Kendisini, nefes alamayacağı kadar küçük olan bir kafese hapsedilmiş bir hayvan gibi hissediyordu. Bakışları sokağa bakan pencereye takıldı, bir bisikletçi hızla yoldan

geçiyordu. Kendine olan güveni yerine gelince gözlerini kadının gözlerine dikti.

"Ben onunla konuşuyorum/' diye itiraf etti.

Mary Thompson elinde tuttuğu fincanı masaya bırakıverdi.

"Sen... Jenny'yle mi konuşuyorsun?"

"Evet."

"Nesin sen, bir çeşit medyum mu? Bir kâhin mi?" Mary sesini yükseltmişti.

"Hiçbir fikrim yok!" Alex aniden ayağa kalktı. "Ne olduğumu bilmiyorum. Başıma bunlann neden geldiğini de bilmiyorum. Şaşkınım. Kafam karmakanşık, bu sorulara verilecek cevabım yok. Bulmaya çalışıyorum. Bu yüzden kapınızı çaldım."

Mary ona şaşkınlıkla bakarken Alex salondaki rafın üstünde duran fotoğrafları inceliyordu. Bazılan kadının gençlik yıllarına aitti, bir kısmı daha yakın zamanda çekilmişti. Birkaç tane siyah beyaz dönem fotoğrafı vardı. Altı yaşındaki kıza ait bir tane bile fotoğraf yoktu.

"Gitmem gerekiyor/' dedi sonunda. Temiz havaya ihtiyacı vardı, uyanması mümkün olmayan bir kâbusun içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Çantasını yerden alıp giriş kapısına yöneldi.

Alex, Mary Thompson'ın villasından çıkarken Jenny de matematik sözlüsünü bitirmiş, sırasına dönüyordu.

Tam anlamıyla bir felaketti. Bütün sınıfın önünde gülünç duruma düşmüştü, gözleri dolu doluydu, sinirleri bozulmuştu. Kaçıp ağlama isteğiyle doluydu. Herkesin içinde böyle durumlara düşmeye alışkın değildi. Ortalamasını rezil etmişti. Öğretmen başka bir öğrenciyi tahtaya çağınrken o da tuvalete gitmek için izin istedi.

Koridora çıkınca okulun avlusuna bakan pencereye yaklaşıp pervaza bir yumruk indirdi. Aşağıdaki meydanda bir grup öğrenci top oynuyordu.

Teoride okulda top oynanması yasaktı ama St. Catherine öğrencileri bu kuralı görmezden geliyorlardı.

Jenny tuvaletlere doğru ilerledi. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. *Neyse ki kimse yok*, diye düşündü aynada korkunç görünen yüzüne bakarken. Yıllar boyunca telepatiyle bağ kurduğu birinin varlığına inanmıştı. Ama bu gerçek değildi ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu.

Birkaç adım geriye gidip sırtını duvara dayadı, sonra yere çöküp elleriyle yüzünü örttü ve ağladı. Kimse onu duyamazdı.

Aniden başı ağırlaştı, Jenny bir anda kendini inanılmaz derecede yorgun hissetti. Gözyaşlanyla sırılsıklam olmuş gözlerini kapadı ama karanlık yerine içinde belirsiz şekillerden ve pek çok renkten oluşan bir tünel gördü. Çığlıklar ve inlemeler hızla birbirini takip ederken ona herhangi bir şeyi anlama imkânı tanımıyordu.

Sonra, aniden sessizlik oldu.

Jenny gözlerini açtı, zihninin yarattığı çarpık algılardan kurtulmak istermişçesine kafasını salladı. Ona yabancı olmayan bir duyguya kapıldı.

Yerden kalktı, tuvaletten çıkıp sınıfına doğru yürümeye başladı. Sınıfın kapısını açtı, bakışları yerde, sırasına kadar ilerledi.

Ama yerinde başkası oturuyordu.

"Küçük hanım, rica etsem bize kim olduğunuzu söyler misiniz?" diye sordu öğretmen. Yetmiş yaşlannda zayıf bir kadındı. Ancak bir baston yardımıyla ayakta durabiliyordu.

"Matematik öğretmenine ne oldu?" diye sordu Jenny. Arkadaşlarından birinin bu soruyu yanıtlayacağından emindi. Sonra çevresine baktı. Burası onun sınıfı değildi.

"Ah, özür dilerim, yanlış sınıfa girmişim!" diye bağırdı.

Jenny sınıftan çıkarken öğretmen başını sallayarak ona baktı. Tekrar koridora çıktığında sınıfın tabelasına göz attı.

"Ama burası *benim* sınıfım," diye mınldandı çevresine bakınırken. İçinde bir korku büyümeye başlamıştı.

Burası onun okuluydu. Hayatının son yıllarını bu koridorda geçirmişti. Onun sınıfıydı. Ama içerideki öğrenciler farklıydı, öğretmeni hayatında hiç görmemişti.

Neredeyim ben? diye düşündü, dönüp pencereden okulun avlusuna baktı. Dışanda topla oynayan çocuklar yoktu, hatta buna imkân bile yoktu. Avlunun ortasında kocaman bir çeşme vardı.

Bayan Thompson'ın evinden çıkan Alex telefona sanlıp rehberden Marco'nun telefonunu buldu. Gökyüzü kapkara bulutlarla doluyordu. Uzaklardan gökgürültüsü duyuluyordu.

Gittikçe daha hızlı esmeye başlayan rüzgâr yolun sonundaki kavşakta dikili olan ağaçlan eğiyor, villaların önünde asılı duran posta kutularını sallıyordu.

"Hey, Alex!" diye neşeyle açtı telefonu arkadaşı. "Anlat bakalım!"

Alex, "Jenny ölmüş" diye konuşmaya başladı. Telefonun öbür ucundan birkaç saniye hiç ses gelmedi. Kulaklığın içi esen rüzgârın sesiyle doldu.

"Demek istiyorsun ki..."

"Jenny'nin evini buldum," diye açıklamaya devam etti Alex. Sesini gittikçe yükseltiyordu "Blyth Caddesi 21 numaradaydı, iskeleye oldukça yakın. Orada yaşayan astnv log kadın Jenny'nin dadısı olduğunu söyledi. Graver'larm yanında çalışıyormuş. Ama evi kadına bırakıp taşınmışlar... çünkü 2004'te kızlan ölmüş."

"Harika!" diye bağırdı Marco.

Alex'in beklediği tepki kesinlikle bu değildi.

"Harika mı?"

"Tabii ki. Alex, anlamıyor musun? Eğer Jenny ölmüşse bunun tek bir anlamı olabilir. Ya sen bir hayaletle konuşuyorsun, ki bence bu olasılık dışı,

ya da sen ve Jenny..."

Marco sustu. Çok heyecanlanmıştı. Jenny'nin ölümü yıllardan beri üzerinde kafa patlattığı çalışmasını doğruluyordu. Bakışlan çalışma masasının sol tarafındaki raflarda yığılı duran kitaplara kaydı. Ezbere bildiği birçok değerli esere. Yoğun çalışma yıllarında o sayfalan aşındırmış, satırların altını çizgilerle doldurmuş, notlar yazmış ve köşelerini katlamıştı.

Alex, "Marco, neyi anlamam gerektiğini söyler misin?" diyerek onu daldığı dünyadan çıkardı.

"Sen başka bir Jenny'yle iletişim kuruyordun..." diye yanıtladı. "Çoklu Evren'nin başka bir boyutundaki Jenny'yle. Onun sağ ve sağlıklı olduğu başka bir boyuttaki."

"Saçmalık."

"Hâlâ şaşmyor musun, Alex? Senin Jenny'n var ve başka bir gerçekliğin bir parçası.

Alex sağ yanağına bir damla düştüğünü hissetti.

Kafasını gökyüzüne kaldırınca yağmurun başlamak üzere olduğunu anladı. "Hayır, Marco, bu çok saçma. Belki ben... ölülerle konuşuyorumdur."

"Bu teori de bana pek normal gelmiyor, biliyor musun? Fakat yine de değerlendirmeye alıyorum. Ancak sana garanti veririm ki..." Marco duraksadı, öksürerek boğazını temizledi, "bilimsel olarak oldukça olasılık dışı."

"Oysa başka boyutlardaki insanlarla çene çalmak çok normal!"

Alex, Mary Thompson'ın villasına doğru döndü. Kadın bir pencerenin arkasında hareketsiz duruyordu. Telefonda kiminle konuştuğunu anlamak istercesine, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Marco, ben kafayı yemek üzereyim. Diğer şeylerin yanı sıra, bu kadın bile bana aklı başındaymış gibi gözükmüyor."

"Jenny'nin bebekliğiyle ilgili bildiği her şeyi anlattır ona. ikinizin geçmişinde, gelecekteki olaylan etkileyen ve sizin benliğinizin paralel gelişmesine neden olan çok özel bir olay olabilir."

Gökyüzü bir ışıkla aydınlandı. Fırtına gittikçe yaklaşıyordu.

Delikanlı telefonu cebine koyup etrafa göz attı. Blyth Caddesi'nde tek bir canlı bile yoktu, yağmur da yağmaya başlamıştı. Eve bakti. Kapı açıktı ve Bayan Thompson kapının girişinde duruyordu. Jenny hakkında bilgi edinebilmesi için tek olasılık buydu.

Yavaşça yaklaşü. Kadın onun geri döneceğinden çok emin görünüyordu.

"Ne istiyorsun benden, delikanlı?" diye sordu.

"Yalnızca Jenny'nin bir fotoğrafını. Sizden sadece bunu istiyorum."

Mary içini çekti. Aklından ne tür düşünceler geçtiğini kestirmek imkânsızdı ve Alex bir an için kadının kapıyı suratına çarpmasından korktu. Oysa kadın arkasını dönerek içeriye girdi.

"Gel benimle/' dedi yüzünü dönmeden.

Alex kadının sözünü ikiletmedi.

Mary salona yöneldi, antika bir dolabm önüne gidip kapağını açtı, içinden bir karton kutu çıkarıp koltuğun önündeki sehpaya koydu. Alex oturdu, kadın da onun yanma yerleşti.

Kutunun içinden kâğıtlar ve fotoğraflar çıkarmaya başladı.

"Bu Jenny. Dördüncü yaş gününde."

Fotoğraf küçük kız gülümseyerek kameraya bakarken çekilmişti. Alex'in şu anda oturduğu koltukta oturuyordu.

Alex bu bakışlan tanıyordu.

Arkaya doğru mor bir taçla tutturulmuş kestane renginde saçlan, yoğun ve derin gözlerinin rengiyle aynıydı. Objektife bakıyordu ama o anda sanki ona doğru bakıyormuş gibiydi.

"Bu o," dedi alçak sesle ama Mary onun yorum yapmasına fırsat vermedi.

"Bugün on altı yaşında olacaktı," dedi gözyaşlarını kurulayan kadm.

Alex, "Neden öldü?" diye sordu, tehlikeli bir konuya girdiğinin farkındaydı.

"Kimse anlamadı." Mary aniden ortaya çıkan duygulanın kontrol altında tuttu. "Kalp krizinin hiçbir belirtisi yoktu. Ortada hiçbir şey yoktu... aniden oluverdi."

"Anlıyorum/'

"O benim küçük Jenn/mdi. Son ana kadar. Ona sımsıkı sanlmak istiyorum... bak, bu onun yaptığı resimlerden biri."

Alex kâğıdı eline alıp küçük kızın yapmış olduğu resmi inceledi.

Gözleri altta duran imzaya kaydı. Büyük harflerle JENNIFER yazıyordu, onun altında da tarih vardı: 2004.

"Yaptığı son resimlerden biriydi," diye ekledi Marry.

Resimde atlar stilize edilmişti ve etraflarında otlan temsil eden yeşil renkte kısımlar vardı. Güneş sayfanın sol üst köşesinde parlıyordu, bu arada iki göz ve bir tebessüm sarı küreye mutlu ve insancıl bir görünüm veriyordu.

Başka bir fotoğrafta Jenny bir midillinin üzerindeydi. O yaşların tipik kaygısızlığını taşıyan neşeli kızın gülümsemesi bulaşıcı görünüyordu.

"Onunla konuşuyor musun?" diye sordu kadın aniden. Sesinin tonundan sorunun şüphe mi yoksa merak mı taşıdığı anlaşılamıyordu.

"Korkarım öyle../'

"Yani sen... ölülerle mi konuşuyorsun, sana söylediklerini duyuyor musun?" diye sordu Mary. Sesi boğuk ve derin çıkıyordu.

"Hayır, ölülerle konuştuğumu sanmıyorum ancak... hiçbir şeyden emin olamıyorum."

Alex kadının kutudan çıkardığı şeylere baktı. Eşyaların arasında küçük kızın hazırladığı ve üzerinde "tatlı Mary" yazan notlar vardı.

Küçük jenny'ıın çeşitli resimlerinin arasından, bir anda, Alex/in nefesini kesen bir çizim çıktı. El ele tutuşmuş bir kız ve erkek çocuğu resmedilmişti. Erkek çocuğun saçı sarıydı ve yüzünün yanındaki konuşma balonunda "Benim gizli arkadaşım" yazılıydı. Alex'in sırtında bir ürperti dolaştı. Sessizce sayfayı diğerlerinin altına koydu.

"Bu onun kolyesiydi/' dedi kadın, kutudan bir zincir çıkarırken. "Onun sihirli olduğunu söylerdi; bu kolyeyle gözlerini kapayıp açınca başka bir dünyaya gittiğini anlatırdı. Şu üç yarım ayı görüyor musun? Keltlere ait bir semboldür bu."

"Bakabilir miyim?" Alex elini kolyeye doğru uzattı, Mary de kolyeyi onun avuçlarına bıraktı. Tanıdık geliyordu. C harfine benzer üç şekil. Kadm onları "yarım ay" olarak tanımlamıştı çünkü sanki bir yarım ayın konturunu çiziyor gibiydiler. Birbirlerine saplanıp bir girdap oluşturuyorlardı.

"Çok güzelmiş. Ona siz mi hediye ettiniz?"

Alex'in sorusunu duymazdan gelen kadm, "Bu kolyeyi asla yanından ayırmazdı," dedi dalgın dalgın. Sonra kafasını salladı. Kısa süren bir rüyadan uyanmış gibiydi çünkü tekrar konuşmaya başladığında ses tonu çok net ve kararlıydı. "Sana anlatabileceklerim bu kadar, oğlum. Şimdi herkes kendi yoluna gitse daha iyi olur. Beni dinliyor musun?"

Çocuk öne eğilmiş ayakta duruyordu, kolye sağ elindeydi, sol eliyle koltuğa tutunmuştu. Bakışları boşlukta tamamen kaybolmuştu.

"Alex, beni duyuyor musun?" dedi Mary. Sesini yükseltmiş, elini çocuğun yüzüne doğru sallıyordu.

Tam o anda, Jennifer Graver, 2004 yılında ölen altı yaşındaki çocuk, o salonda Alex'in gözlerinin önündeydi.

Küçük silüetinin hatlan net değildi ve odanın arka planıyla karışıyordu. Üstünde, ayaklannı da örterek yerlere kadar uzanan bir sabahlık vardı. Sanki Jenny havada asılıydı. Bitmek bilmeyen bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Çevrelerinde mobilyalar, duvarlar, insanlar, şehirler yoktu... uzay-zaman sınırlarının ötesine boşlukta asılı gibiydiler, sanki ıssız bir yerde karşılıklı duruyorlardı. Alex, Jenny'nin fal taşı gibi açılmış gözlerini üzerinde hissediyordu. Bakışlan ruhunun en gizli köşesine kadar işliyordu. Gözlerini Alex'e diken küçük kız, *Zihinlerimiz anahtar,* dedi. Onun gözlerindeyse nötr bir bakış vardı, herhangi bir duyguyu ele vermiyordu. Vücudunun hatlanyla şekillenen görüntü Alex'in gözünde daha da şeffaf oluyordu, sanki içini görebiliyordu.

Hatırlıyor musun, Alex? Yolculuğa çıkabilmek için kuşağa bakmalıyız.

Görüntü aniden yok oldu. Alex kolyeyi yere düşürdü, aniden kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Fırtına olanca şiddetiyle Melbourne kentini sarmış ve yağmur da hiç durmadan asfaltı döverken, Alex, Loria Mary Thompson'm evinin kapısını hızla kapadı, bahçe kapısını açıp geçmişin hayaletlerini ortaya çıkaran Jenny'nin hatıra kutusundan mümkün olduğunca uzağa kaçmak için koşmaya başladı.

Jenny gözlerini tekrar açtığında yerde, lavaboların önündeydi. Çevresi kızlar tuvaletinin beyaz duvarlarıyla kuşatılmıştı. Soğuk, sessiz ve kimliksiz. Hezeyan ile gerçeği ayırt edemeden, kendi kişiliğini kaybetmek için ideal bir çerçeve. Jenny, ateşi olduğundan emin bir şekilde elini alnına koydu. Sonra bakışlarını kaldırdı ve karşısında sınıf arkadaşı Olivia Stamford'ı gördü. Ona doğru eğilmişti. Kıvırcık gür saçlarının üzerinde bir bant vardı ve gözlüğünün çerçevesi çarpılmıştı.

"Öğretmen sözlü yüzünden kendini pencereden atmış olmandan korktu/' diye şakalaştı.

Jenny buna bir yanıt bulamayacak kadar yorgun ve bitkin hissediyordu. Olivia'nın alaya tavn karşısında gülümsemek aklından bile geçmiyordu. Bakışlannı yere indirdi.

"Hey, neyin var?" arkadaşı kalkmasına yardım ettikten sonra ellerini omuzlarına koydu. "Her şey yolunda mı? Solgun görünüyorsun."

"Evet... evet, merak etme. Sınıfa dönelim."

Tekrar sınıfa girdiğinde arkadaşları yerlerindeydi. Her zamanki yüzlerdi. Kürsünün arkasındaki öğretmen ona sorgulayan gözlerle baktı.

Jenny sırasına geçip oturdu. Sersemlemişti. Bütün ders boyunca o duygusal girdabı, renkleri ve şekilleri düşündü durdu. Sanki arasından geçivermişti.

Ders zilinin çalmasına birkaç dakika kala Jenny salonda yaşadıklarım hatırladı. Babası ölmüştü. Bugün de sınıf arkadaşlarını tanımamış ve avludaki çeşmeyi daha önce hiç görmemişti.

"Neler oluyor bana?"

Jenny eve girer girmez çantasını yere bıraktığı gibi salona geçip kendini koltuğa attı. Çok halsizdi. Tekrar uyuyakal-maktan korkarak orada birkaç saniye dinlendi. Sonra üst kata çıktı, banyoya girdi, birkaç saniye aynanın önünde durdu.

"Sıcak bir banyo," dedi aynadaki yansımasına. "İhtiyacım olan bu. Sıcak ve mis kokulu."

Küvetin içindeki musluğu kırmızıya getirip açtı, sonra yavaşça soyunmaya başladı. Çıkardığı eşyaları çamaşır makinesinin yanındaki sepetin üzerine bıraktı. Rafta duran cam kavanozdan iki banyo tableti aldı. Lavanta kokusunu hissetmek için burnuna yaklaştırdıktan sonra onlan suyun içine bıraktı. İki küçük mum yaktı, ışıklan söndürdü, bu arada soğuk bir ürperti onu titretti.

Biraz sonra boğazına kadar suya gömülünce nihayet gözlerini kapadı. Güzel koku onu bir ana kucağı gibi sarıyordu. Bildiği en iyi stres giderici

terapilerden biriydi.

Sıcak banyo, keyfini biraz yerine getirmişti. Sudan çıkınca derin derin nefes aldı. Göğsündeki sıkıntıdan kurtulmuş gibiydi. En azından bir kısmından.

Beyaz bir bornoza sannıp odasma doğru yürüdü. Yüzücülük hayatının ilk zaferlerine ait fotoğraflar üst kattaki koridorun duvarları boyunca asılmıştı. Şakayla kanşık altın dolu bir hazine demeyi severdi. Babası Roger kızıyla gurur duyuyordu ve hiç şüphe yok ki hayattaki en büyük tatmini buydu. Odasma girince iki yastığı yatak başma yerleştirdi, yatağa uzanıp kafasını dayadı. Kendini hâlâ çok ağır hissediyordu.

Komodinin ilk çekmecesinden uzaktan kumandayı çıkarıp müzik setini çalıştırdı. Müzik odaya yayılmaya başladı. Sarah McLachlan'ın söylediği şarkıya bayılıyordu: "In the Arms of the Angel". Kanadalı şarkıcının narin sesi kasvetli öğleden sonrayı güzelleştirirken yağmur damlaları pencereye vuruyordu. Jenny ayağa kalkıp bornozunu çıkardı, ışıldayan cildini ve atletik vücudunu incelemek için aynanın karşısında bir süre durdu. Sonra etrafına bakınmaya başladı. Kapı aralıktı ve evde yalnızdı. Nasıl açıklayacağını bilemiyordu ama nedense gözetlendiğini düşündü.

Girdap.

Ağıtlar, kelimeler, belirsiz ve devasa formlardan oluşan bir küme. Birbirlerinin önüne geçmeye çalışan milyonlarca

ses, yakalanamayan resimlerle kanşıyordu. Bunlar sanki hisler ve görüntülerden bir girdap oluşturuyordu.

Birkaç dakika.

Sonra sessizlik.

Alex'in gözleri etrafında olup bitene odaklandı. Yan yana duran Blyth Street villaları öngörülebilecek kadar gelenekseldi. Bitmek bilmeyen yağmur çatıları döverken evlerin iç avlularındaki bitkileri boğuyordu. Aşağıya, ayaklarına doğru bakmaya çalıştığında, Alex hiçbir şey göremedi. Sadece yol vardı. Ondan elli metre uzakta olan kavşağın yarımdaki levhanın

üzerinde BLYTH CADDESİ yazılıydı. Ancak yolun sonunda, daha önce fark etmiş olduğu kavşak ve sallanan ağaçlar yoktu. Sadece sıradan bir kavşağı düzenleyen trafik ışığı vardı.

"Bunun anlamı ne?"

Mary Thompson'ın villasının bahçe kapışma yaklaştı. Posta kutusunun üstünü okudu. Levhada GRAVER yazıyordu.

Alex sanki bir bıçak boynunu sıyınp geçmiş gibi korktu. Ama aynı zamanda şaşınp heyecanlanmıştа. Fiziksel olarak yer değiştirdiğini algılamasa da, ilerledi. Kendini bahçe kapışırım önünde buldu, kapıyı geçti. Açmasma gerek yoktu. Aynı şey giriş kapısmda da oldu. Kısa süre içinde kendini evin içinde buldu.

"Öbür tarafa geçtim..."

Mobilyalar hatırladığından farklıydı.

Ay'dan Dünya'yı gösteren resim yoktu mesela. Duvar çıplaktı. Alex merdivenlerden çıkmaya başladı. Üst kattaki odalardan birinin kapışırım aralık olduğunu gördü. Kori-

dordaki duvarlar dizi dizi fotoğraflarla süslenmişti: kestane rengi saçlı bir kız elinde kupasıyla birlikte, mayolu bir kız podiumun en üst basamağında, kapüşonlu bir kız ve bir adam ellerinde, ucunda altın bir madalya olan, renkli bir kurdele tutuyorlardı.

Alex aralık duran kapıya doğru ilerledi. Heyecanı doruktaydı ama kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmıyordu. Vücüdu tepki vermiyordu. Heyecan yalnızca bir düşünceydi ve fiziksel hiçbir tepkiyle örtüşmüyordu.

Kapıya ulaştığında gözleriyle eşiği geçti.

Jenny dolabm önünde duruyordu, çıplaktı. Korkmuş görünüyordu. Oydu. Biliyordu. Beyaz bornozu ayaklarının dibinde, yerde duruyordu. Kızın vücudu tahrik edici ve aynı zamanda büyüleyici bir görüntüye sahipti. İnce hatlan, atletik bacaklan, altın rengi teni ve taş gibi göğüsleri Alex›i

büyüledi. Hâlâ ıslak olan kestane rengi saçlan, yüzücülerde olduğu gibi geniş omuzlarına düşüyordu. Gözleri ona ihanet edemezdi. Onlan daha önce görmüştü. Onlan hayal etmişti.

Buradayım... başka bir şey düşünmeye zaman kalmadı.

Girdap onu kendisiyle birlikte sürükleyip geri götürdü.

Gözlerini tekrar açtığında kendini yerde, yolun kena-nnda buldu. Yağmur devam ediyordu, kıyafetleri ıslaktı. Gökyüzü geceymiş gibi kararmıştı. Birkaç araba asfaltın üzerinden hızla geçti. Alex kendini bir binanın duvarına kadar sürükledi, sonra ayağa kalktı. Gözlerine dolan sular çevresindeki gerçekliği algılamasına engel oluyordu. Ağzında kan tadı vardı.

Hızla çevresine bakman Alex sırt çantasını gördü. Çantayı aldıktan sonra açıp iç gözünde duran telefonu eline aldı. Telefonu açmaya çalıştı. Bir an önce Marco'yla konuşmalıydı ama telefonun ekranı açılmıyordu.

"Çalışsana, lanet olası!" diye bağırdı. Yapacak bir şey yoktu. Ya şarjı bitmişti ya da su, telefonun devrelerine kadar girip tamir edilemeyecek şekilde bozulmasına yol açmıştı. Üzgünce etrafına bakındı ve yolun aşağısında mavi pembe neon ışıklan gördü. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden bulanık görüyordu ama yine de İNTERNET KAFE yazısını okumayı başardı.

Kısa bir süre sonra arkadaşıyla konuşuyordu. Kulaklarındaki kulaklıklar yıpranmıştı, kırık mikrofonu elinde tutmak zorundaydı. İnternet kafede çalışan çocuk etrafa şüpheli bakışlarla bakan, otuzlarında bir Hintliydi.

//Alex, ne dediğinin farkında mısın?"

Marco'nun sorulan Alex›in de neler olup bittiğini en az onun kadar anladığı varsayımından hareketle çıkıyordu.

"Bunun yalnızca tek bir anlamı olabilir," diye devam etti Marco.

Sesi oldukça yüksek ve net geliyordu. Cep telefonu kullanım dışı kaldığına göre Marco'yla iletişim kurmak için tek seçeneği vardı: Skype. Alex kafenin köşesinde oturuyordu. Bir yanında oldukça şişman bir çocuk, öbür yanında da doğulu hatlara sahip bir kadın oturuyordu.

Dizüstü bilgisayarının ekranındaki pencere açıldığı sırada İtalya'da saat sabahın onuydu.

Marco gazetelerin manşetlerini okuyordu. Pencereden süzülen zayıf ışık çalışma masasının üstündeki dumanı tüten fincana yansıyordu.

İnternet kafeden görüntülü konuşma yapmak imkânsızdı ama ses mükemmel geliyordu. Delikanlı, kafedeki insanların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Belki de baştan ayağa sırılsıklam olduğu için bakıyorlardı. San kâhkülleri alnına yapışmıştı, saçlarından akan su damlaçıklan hâlâ yüzüne damlıyordu, giysileri sudan ağırlaşmıştı.

"Onun dünyasmdaydın, zihninle öbür boyuta geçtin."

Alex bir an sessiz kalıp arkadaşının söylediklerini düşündü.

"Gerçekten de deneyimlediğim his buydu. Bedenimden uzakta, yalnızca zihnimle var oldum."

"İki dünya arasındaki eşiği geçebilirsin..." dedi Marco sadece kendi duyabileceği sesle. Kısa zaman öncesine kadar yalnızca bir varsayım olan bu gerçeği yüksek sesle tekrar etme ihtiyacı duyuyordu. "Bunu nasıl başardığını bilmiyoruz, tek bildiğimiz bedeninin öbür tarafa geçmediği."

"Her ne olduysa bu dünyayla ilgisi yoktu, Marco, Mary Thompson'm evinde Jenny'yi gördüm, altı yaşındaki küçük kızı. Benimle konuştu."

"Pardon, ne dedin?"

Alex, Marco'ya Bayan Thompson'ın salonunda gördüğü görüntüyü, evden nasıl kaçtığını ve bayılmadan önce kendisini fırtınanın göbeğinde buluşunu anlattı. Ona Jenny'nin sözlerini tekrar etti: "Hatırlıyor musun, Alex? Yolculuk için kuşağa bakmalıyız."

İletişimleri parazit yapan bir vızıltı yüzünden bozuluyordu, Marco birkaç saniye sessiz kaldı.

Alex'in bağlantı tamamen kesilmeden önce duyabildiği son kelimeler: "Seni iyi duyamıyorum/' oldu. Tekrar bağlantı kurmayı denedi ama bilgisayarın bağlantısı gitmişti, etrafına bakınca diğer insanlarda da aynı problemin olduğunu gördü.

Kalktı, ödemeyi yapıp kafeden çıktı. Marco'yu daha sonra bir şekilde arardı.

MP3 çalarını çıkardı, kulaklıklarını taktı. Tesla'nın *Get-ting Better'ı* kulaklarında dolaşmaya başladı. Jeff Keith'in yağmura adanmış ilk sözleri şu andakine çok benzeyen bir durumu tanımlıyor gibiydi: Yağmur dinmeden, sular seller gibi yağıyordu, Alex sırılsıklam ve çok açtı.

Jenny aceleyle giyindikten sonra alt kata indi. Panik içinde mutfağa girip oturdu ve olanlan düşündü. Odasında biri vardı. Bu halüsinasyon değildi, bir varlıktı.

Buradayım... Kelimeler kafasında yankılanıyordu. Yanılmasına imkân yoktu. Bu Alex'in sesiydi. Jenny tekrar ayağa kalktı, fırına doğru ilerledi, yandaki dolabm kapağını açıp papatya çayı poşeti aldı, su ısıtıcısını çalıştırdı.

"Sakin olmalıyım," dedi kendi kendine. "Hiçbir şey olduğu falan yok, bunların hepsi yalnızca benim kafamda."

Skype ekranını kapadıktan sonra Marco, aslında Sprite kutusu olan kalemlikten bir kalem, çalışma masasından da bir tomar kâğıt aldı. Bu kâğıtlar paralel evrenler ve Alex'e açıkladığı teori hakkında Marco'nun internette yaptığı araştırmanın sonuçlarıydı.

Monitöre bakmaktansa kâğıtları didik didik etmeyi tercih ediyordu.

Daha az ilginç olanların üstünü çizmeye başladı: Dünyanın her yerinden derlenip kategorilere ayrılmış ve Italyancaya çevrilmiş bazı blog yazılan, Facebook'taki bazı şakalar, Tvvitter mesajlan. Bilgisayar programı

Marco'nun Alex'e anlattığı paralel boyutlardaki bilgileri listelemiş, gruplamış ve yabana dilde olanlan İtalyancaya çevirmişti.

Dudaklarının arasında kapağını sıktığı kalemiyle listeleri inceliyordu, *Google'a yaraşır boş bilgiler, sms'lere bakalım,* diye düşündü. O bilgilerin incelenmesi bütün bir gününü alabilirdi ama Marco normal bir online araştırma motorunun bulamayacağı, özel bilgileri bulabilen bir program icat etmişti.

Çoklu Evren' den bahseden çok fazla sms yoktu. Mesajların çoğu bilimsel dergilerde yayınlanmış yazılar hakkındaydı. Aniden bir mesajla karşılaştı.

EVET, BILIYORUM. PROBLEM ŞU KÎ O KÎTAP

BULUNAMIYOR- BEN GEÇEN SENE O KİTABI

İNDİRİP OKUMUŞTUM AMA BİR HAFTA SONRA

DOSYAYI AÇAMADIM. DOSYA BOZULMUŞTU.

SONRA DA BİR DAHA İNTERNETTE BULAMADIM.

Marco'nun gözleri ışıldadı.

"Bu sms'in cevap olarak gönderildiği mesajı bulmalıyım/' Elindeki kâğıt demetini masanın üzerine bırakıp fareyi hızla tıklatarak yazılımın içine girdi.

Mesajı tespit etti, farenin sağ tuşuna tıklayarak bir pencere açtı ve seçenekler arasından "detaylar"! seçti. Alıcının numarası gözlerinin önündeydi. Marco numarayı işaretledi ve kopyaladı, sonra herhangi bir eşleşme olup olmadığını görmek için onu kendi hazırladığı programın arama çubuğuna yerleştirdi. Bilgisayar programının görüşmenin bir önceki kayıtlarını bulup bulamayacağını görmek istiyordu.

"Evet! İşte bu!" diye haykırdı içeriği okurken.

Gönderen de tartışma konusu da eşleşiyordu.

THOMAS BECKER’lN MULTİVERSUM’U (DlE

REALITÂT, DI E UNS UMGIBT, İST NUREINE DER

UNENDLI CHEN PARALLELEN DlMENSlONEN.)

YAZIYORDU.

Altyazının çevirisi şöyleydi: Bizi çevreleyen gerçek ama sonsuz paralel evrenlerden birindedir.

"İyi, iyi..." diye fısıldadı Marco kalemi eline alıp iki cep telefon numarasını da kâğıda yazarken.

İlk numarayı Skype tuşlarında çevirdi. Var olmayan bir numaraydı. Numaranın üstüne bir çizgi çekti ve diğer numarayı denedi. Aynı sonuç. Sonra dizüstü bilgisayarında, online kitap satan üç sitenin penceresini açtı.

"Kahretsin, hiçbir sonuç çıkmadı. Kataloglarda kayıtlı değil demek ki," dedi programını tekrar açarken.

Başlığı ve alt başlığı yazıp yaptığı araştırmanın sonuçlan arasında arattı. Yani sadece smslerde değil aynı zamanda bloglarda veya sosyal medya ile internet sitelerindeki yazılarda eşleşmeleri araştırdı.

Bir eşleşme belirdi.

The_great_web_robbery adında bir blogdu. Marco kaşlarını kaldırarak *Web'deki büyük soygun, ilginç*... diye düşündü. Yaptığı araştırmada çıkan blogda Thomas Becker'm kitabından bahsediliyordu. Ancak Marco internete adresini

vazar yazmaz, karşısına şu yazı çıktı: "Bu blog telif hakkı ihlali yüzünden kapatılmıştır/'

"Kahretsin!" diye bağırdı başını ellerinin arasına alan Marco.

Gözlüklerini çıkarıp çalışma masasının üzerine bıraktı, alnını ovuşturmaya başladı. Dinlenmeleri için gözlerini kapadı.

"Sms internette kaybolan bir e-kitaptan söz ediyordu. Bu kitabı bulmalıyım."

Gözlerini tekrar açtığında bilgisayarının ekranı kararmıştı.

Farenin üstüne birkaç kez tıkladı. Hiçbir şey olmadı. Ekran hâlâ karanlıktı. Prize bağlı olan kabloların çalışıp çalışmadığım kontrol etti. Monitörün turuncu ışığı hâlâ yanıyordu, öyleyse elektrikle ilgili bir problem olamazdı.

Birdenbire ekranın sağ alt köşesinde bir pencere açıldı. Mavi karenin bir köşesinde beyaz bir dikdörtgen yanıp sönüyordu.

"Ne oluyor?.. Niye DOS moduna geçti?"

Marco hayretle baktı. Sonra fareyi aldı ve o durumda kullanılamayacak olduğunun farkına vardı. Klavyeye bir şeyler yazmak üzereyken küçük dikdörtgen, ekranda hareket etmeye başladı ve bir anda ekranın tam ortasmda durdu. Harfler, Marco'nun şaşkın ve aynı zamanda korkmuş bakışları önünde şekil almaya başladı.

YOKUM BEN.

Cümle ekranda yer değiştirdi ve sonra, masanın altında bulunan işlemcinin ışığı sönene kadar, çoğalarak ekranın her bir köşesini kapladı.

Bilgisayar kısa bir tıslamayla durdu.

Marco kızgınlıkla, "Lanet olsun, bir virüs!" diye söylendi.

Birisi bilgisayarımı ele geçirdi, diye düşündü. Başma daha önce hiç buna benzer bir şey gelmemişti. Acaba sisteme gerçekten bir virüs mü girmişti? Güncel tuttuğu birçok antivirüs programı varken bunun olması zordu ama mümkündü. Dünyanın dört bir tarafındaki bilgisayar korsanlan yeni virüsler yaratıyorlardı ve hiç kimse, hatta

o bile öngörülemeyen saldırılara karşı hazırlıklı olamazdı.

Marco işlemciyi tekrar başlatmayı denedi ama işe yaramadı. Fişi çıkardı, tekrar taktı ve bilgisayarın tamamen devre dışı kaldığını saptadı.

Sağ tarafındaki Mac hâlâ açıktı ve hoşlandığı gibi maksimum ışık ayarındaydı. Sol tarafındaki Dell dizüstü bilgisayan, birkaç dakika önce katalogda Thomas Becker'ın kitabım arattığı Amazon sayfasındaydı.

Marco elini elektrikli tekerlekli sandalyesinin kumanda düğmesine götürdü ve koridora kadar geri geri gitti. Sonra yüzseksen derece dönüp mutfağa yöneldi.

İçeri girer girmez ellerini çırptı, ışıklar yandı. Masanın üstü tam bir rezaletti. Üst üste yığılmış kirli tabaklar, kapağı olmayan su şişesi, oraya buraya saçılmış çatal bıçaklar, kullanılmış peçeteler ve yemek artıklan her yerdeydi.

Marco dolabın kapağını açıp içinden bir kahve kavanozu çıkardı. Ocağa doğru ilerledi, kahve makinesine uzandı.

Makineyi açıp içindeki kahve posasını pencerenin kolunda asılı duran torbaya boşalttı.

"Bir bilgisayar korsanı olmalı. Benden daha başarılı biri. Bu ya bir şaka ya da bir meydan okuma/'

Bilgisayar odasma geri döndüğünde doğruca Mac'inin başma geçti. Yeni bir sayfa açtıktan sonra arama bölümüne "Thomas Becker" yazdı.

"Bir müzisyen... kano şampiyonu... hayır bunlar değil," dedi başını iki yana sallayarak.

Bir koma sesi sessizliği böldü. Odanın yola bakan tarafından geliyordu. Marco kafasını kaldırıp sesin geldiği yöne doğru baktı. Pencerenin dışından yalnızca karşı binanın bazı panjurları kapatılmış olan cephesi, bazı balkonlara asılmış olan çamaşırlar ve uydu antenleri görünüyordu.

Fincanı eline alıp içinde kalan son kahveyi yudumladı. Sonra araştırmasına devam etmek için Mac'in ekranına döndü.

Mac'in koca ekranının da karardığını görünce, "Hayır! Buna da aynı şey olmuş olamaz, hayır!" diye bağırdı.

Hareketsiz kaldı. Kendini güçsüz hissediyordu. O ki önünde duran her bilgisayar için bir kullanma kılavuzu yazabilirdi.

Ekranda tekrar beliren mavi kutucuğu görünce *neredeyse* korktu.

Haklıydı.

Pencere tekrar açıldığında ve beyaz dikdörtgen yanıp sönmeye başladığında Marco hemen ellerini klavyeye

götürdü. "Şimdi oyunu öngörerek oynayacağız, kendimle böyle alay ettirmem"

KÎMSİN? diye yazdı. Dikdörtgen başa gidip birkaç saniyeliğine yanıp sönmeye devam etti. DOS ÎLE YETERİNCE EĞLENDİN Mİ? diye ekledi ardından.

Sanal konuşmacının cevabı kuru ve netti, âdeta bir tokat gibi geldi.

EMBESİL, SENİN MACINTOSH'UNA GİRDİM. MACHINTOSH'DA DOS SAYFASI AÇILAMAZ.

Marco kalakaldı. Elleri kitlendi, gözleri büyüyüp ekrana yapıştı. Bir aceminin yapacağı bir hata yapmıştı. Ancak şimdi farkına vanyordu: Bilgisayar korsanının açtığı pencere normal DOS penceresinden farklı bir şeydi.

Marco öfkeyle tırnaklarını kemirirken, "Bu şerefsiz benim bilgisayarlarımı içeriden kontrol ediyor..." diye fısıldadı. Gözlerinin önünde başka bir cümle belirdi: NEDEN İNTERNETTE BENİM HAKKIMDA ARAŞTIRMA YAPIYORSUN? KİMİN İÇİN ÇALIŞIYORSUN?

Marco hızla, SEN DE KİMSİN? NE İSTİYORSUN BENDEN, LANET OLASI? diye yazdı.

BEN YOKUM. KENDİ KENDİNE KONUŞUYORSUN.

Marco nasıl cevap vereceğini bilemedi. Nasıl garip bir durumla karşı karşıya olduğunu gerçekten anlayamıyordu.

BEN YALNIZCA BİR METİN ARIYORUM. METNİN YAZARININ ADINI ARAMA MOTORUNA YAZDIM VE...

Marco gelen cevabı okuyunca şaşkınlık içinde kaldı, sonra da yüksek sesle okudu: ARADIĞIN YAZAR YOK.

SEN THOMAS BECKER MISIN? diye sordu Marco. Beyaz dikdörtgen birkaç saniye yanıp söndü.

Sonra Mac de tamamen durdu.

Marco defalarca, "Kahretsin!" diye bağırdı. Önünde kararmış ekranlarıyla iki bilgisayar duruyordu.

"îkisini de sökmem gerekecek," dedi çaresiz bir sessizliğe bürünmüş olan PCye ve Mac'e bakarken. "Bu Becker nasıl bir korsan? Bunlan yapmayı nasıl becermiş olabilir?"

Koridordaki dolabın içinde kalmış olan cep telefonundan mesaj sesi geldi. Mesaj melodisi Cari Off'un "Carmina Buruna" sının "O Fortuna" bölümüydü. Hızla dönüp tekerlekli sandalyesiyle koridora yöneldi. *Alex olmalı, telefonunu şarj etmeyi başarmış demek ki,* diye düşündü aleti eline alıp ekrana bakmadan önce.

1 YENİ MESAJ GÖNDEREN BİLİNMİYOR

Marco endişeyle içini çekti. Bilinmeyen numaraların arama yapması kolaydı ama iş mesajlara gelince o kadar basit değildi. Mesajı seçip yüksek sesle okudu: "Dosyalarına göz attım. Yazdığın program ilginçmiş."

Marc donakaldı. Sonra monitörlerden gelen ses dikkatini çekti.

Birkaç dakika içinde Mac'in ekranı kulaklan sağır eden bir Alman *rock* şarkısı eşliğinde tekrar açıldı.

Sistemdeki bütün dosyalar birbiri ardına ekranda belirirken Marco elleriyle kulaklarını tıkadı. Dosyalar kendi kendilerine çöpe gidip silinmeye başladılar.

"Piç kurusu!" diye bağırdı, bir yandan da elektrikle çalışan tekerlekli sandalyesini çalışma masasına doğru ilerletiyordu.

Bilgisayarlarının kontrol altında olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Ne fare ne de klavye emirlerine tepki vermiyordu. Birden bir Word penceresi açıldı. İçinde SENDEN DAHA İYİ OLAN BİRİ VAR yazıyordu.

"Her şeyi siliyor! Kahretsin!" Marco bir an düşündükten sonra üç bilgisayarın takılı olduğu prizlere doğru eğilip hızla Mac'in fişini çekti. Hemen elinde kalan tek dizüstü bilgisayardaki oturumu kapadı. Sandalyesini banyoya doğru sürerken düşündü: *Becker benim tehlikeli biri olduğumu düşünüyor. Bu adam ya patolojik bir yalancı ya da gerçekten bir şeyler biliyor ve bu durum öngörebildiğimden daha büyük.*

Yüksek sesle, "Bu işi çözmeliyim," dedi.

O anda dizüstü bilgisayan tekrar çalışmaya başladı.

O sırada, hâlâ baştan ayağa sırılsıklam olan Alex, Melbourne'deki internet kafeden çıkıp Esplanade Caddesi'ne paralel olan sokağa sapmıştı. Her bir kavşakta iki yolu ayıran palmiye ağaçlarının arkasındaki okyanusu görebiliyordu. Bu arada sadık mp3 çaları, Tesla'mn şarkısını takip eden rastgele şarkılarla onun dikkatini dağıtıyordu. Alex yirmi metre ilerisini görebilmek için gözlerini kıstı. Uzakta McDonalds'ın tabelasının ışığı görünüyordu. Oraya ulaştığı sırada çevrede hiçbir canlı yoktu. Fırtına herkesi evlerine kapamıştı. Ortalıkta yalnızca arada sırada etrafa sular sıçratarak geçen birkaç araba vardı.

Alex hamburgerdye girip kasaya doğru ilerledi. Önünde siyah dar pantalonlu ve metal kolyeli, çok uzun boylu ve dik saçlı bir çocuk vardı. Parayı ödedikten sonra elindeki tepsiyle uzaklaştı. Alex menüyü hızlıca gözden geçirdikten sonra kulağındaki kulaklıklan çıkarmadan ekstra jambonlu hamburger ile içecek sipariş etti. Sonra bir masaya yerleşti. Restoran neredeyse boştu. Punk çocuğun dışında, yarımda yere kıvrılmış yatan Labrador'uyla dondurma yiyen ellilerinde bir adam, suratlarına yerleşmiş bir gülümsemeyle gözlerini birbirinden ayırmadan patateslerini atıştıran otuzlarında, âşık bir çift vardı.

Alex elini yerde duran çantasına uzattı. Klavan'm kitabını çıkardı ama hiç okuma isteği duymadığını fark etti. Ceketinin cebinden mp3 çalarım çıkanp tepsinin yanma bıraktı. Ekranda VVildhearts'ın "1 Wanna Go VVhere the People Go" şarkısı belirdi.

Alex, punk çocuk önünden geçip çıkışa doğru ilerlerken hamburgerini ısırdı. Gözü çocuğun kazağına takıldı. Üstünde gotik harflerle ORION'S BELP yazıyordu. Yazının altında bir sembol ve takımyıldızını oluşturan parlak ışıklı noktacıklar vardı. Bunlardan üçü diğerlerinden büyüktü ve birbirlerine daha yakındı.

Bir gurubun kazağı olsa gerek, diye düşündü Alex. Ama o yazı ona sanki bir gün önce yaşanmış bir hatırayı çağ-nşürmışü. Bir *deja vu* yaşar gibiydi. Alex sahneyi aklında tekrar yaşarken gözlerini kapadı.

Babam bana her zaman yıldızlar hakkında hikâyeler anlatır. Yıldızlar hakkında ne gibi hikâyeler?

Dün bana bir kahramandan bahsetti. İnsanlar arasında en güzeli oymuş. Ve onun takım yıldızı gökyüzünün en parlak takım yıldızıdır.

Adı neymiş?

Orion.

Alex aniden gözlerini açtı.

"Tabu ki!" diye bağırdı yumruğunu masaya vurarak. Kasanın arkasında duran çocuk ona garip garip baktı. Yaşlı adamın yarımdaki köpek kafasını kaldınp havladı.

"Orion's Belt! Orion Takımyıldızı yani! Kazağın üstünde gördüğüm yan yana duran üç yıldıza böyle deniyordu."

3 (îng.) Orion Takımyıldızı, (ed.n.)

Alex sırt çantasından tükenmez kalemini çıkarıp tepsinin içinde duran hamburger kâğıdına not almaya başladı.

Hatırlıyor musun, Alex? Yolculuk yapabilmek için takımyıldızına bakıyorduk. Cümleyi tekrar tekrar okurken başına gelecek olan şeyin farkına varmaya başlıyordu.

Birden ayağa kalktı, çantasını kaptığı gibi McDonalds'dan çıktı.

Dışarıda fırtına devam ediyordu. Kaldırımın yanındaki su birikintileri daha da büyümüşlerdi. Mağaza tabelalarının zayıf ışıklan fonda kaybolurken Alex sabit bir şekilde önüne bakarak hızlıca yürüyordu. Otele giden yolda korunabileceği galeri veya tenteler yoktu. Ancak onun umurunda değildi.

Gözleri pırıl pınldı.

"Bilgisayarını biraz inceledim ve çok meraklı olduğunu anladım. Benden ne istiyorsun, delikanlı?"

Marco bu tonlamayı çok iyi tanıyordu. PClerde kullanılan otomatik okuyucunun sesiydi. Hızla dizüstü bilgisayara döndüğünde ekranın ortasında açılmış bir pencereyle karşılaştı. Tekerlekli sandalyesini bilgisayara yaklaştırdıktan sonra fareyi kullanmayı denedi ama alet komutlara yanıt vermiyordu.

Her ne kadar yazılımcılar vurgulan veya soru işaretlerini ifade edebilmek için kayda değer bir çaba göstermişlerse de, Marco'nun bu yazılım için seçmiş olduğu kadm sesinin dostça fakat tekdüze bir tınısı vardı.

"Boşuna fareyi kullanmaya çalışma. Kontrol bende. Kendime Web kameranı kullanmak için izin verdim, sakıncası yoktur umarım. Seni görüyorum. Ve de duyuyorum."

Fondaki gıcırtının eşlik ettiği bir sessizlik oldu. Sanki pikabm iğnesinin ucu plağa değmiş gibi bir gıcırtı.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu.

Marco şaşkındı. Bu Becker mıydı? Profesörün kimbilir nereden tuşladığı kelimeleri mekanik bir kadm sesi seslendiriyordu.

Marco, "Benim..." diye utangaç bir ses tonuyla konuşmaya başladığında nereye bakacağını bilemiyordu. "... yalnızca Çoklu Evren hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Sessizlik.

"Anlamadığın şeyler hakkında konuşma, delikanlı."

"Konuşmak, o konuyu anlamanın tek yolu."

"Ama doğru kişiyle konuştuğundan emin olmalısın."

Marco başım salladı. Böyle garip bir durumdayken konuşmayı sürdürmenin zor olduğunu biliyordu. Adam, kim bilir hangi ücra köşeden belki de tam ekranda onu görebiliyordu, oysa o mekanik bir sesin ona yaptığı tercümeyi dinlemek zorunda kalıyordu.

"O kitabı siz yazdınız, belki bana yardıma olabilirsiniz... Bir arkadaşım var, adı Alex, ben onun Çoklu Evren[7]e gidebildiğine inanıyorum."

"Söylediğinin hiçbir anlamı yok! Hepimiz Çoklu Evren'deyiz."

"Evet, özür dilerim, biliyorum, ama o... yani, o başka boyuttaki bir kızla iletişim kuruyor... konuşuyorlar. Ama aynı gerçeklikte yaşamıyorlar. Sizden rica ediyorum, benim delinin teki olduğumu düşünmeyin."

Birkaç saniye yalnızca monitörün gürültüsü duyuldu. Marco bir yanıt beklermişçesine kaşlarını kaldırdı.

Herhangi bir vurgu olmaksızın, "Memoria..dedi ses.

"Ne?"

"Memoria, biz onu öyle adlandırıyoruz. Memoria'yı bulmak zorundalar."

"Özür dilerim ancak sizi anlaya..."

"Eğer arkadaşların gerçekten *yolculuk* yapabiliyorlarsa, onu bulacaklardır. Yol budur."

"Neyin yolu bu?"

"Memoria kurtuluşa giden yegâne yoldur. Yani, zaten olmuş olan tekrar olmak üzeredir."

"Ben bundan hiçbir şey anlamadım! Lütfen bütün bunların ne anlama geldiğini söyler misiniz?"

İletişim gittikçe kötüleşiyordu. Bilgisayardan gelen gürültü adamın sözcüklerinin anlaşılmasını iyice zorlaştınyordu.

"Arkadaşına Memoria'yı bulmasını söyle. Eğer bütün bunlan sen uydurmadıysan, o ve kız bunu yapabilirler. Bo-yutsal sınırlan geçtiğinde, o tecrübeyi yaşamış olan kişilerin sahip olduğu gücü keşfedecek. Kurtulabilirler ama ölüm yine de onlan bulacak. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Neden bahsediyorsunuz? Çok anlamsız!"

Yanıt gelmedi.

Pencere kapandı. Arka plandaki ses kesildi. Marco gözlüklerini çıkardı, dizüstü bilgisayarın önüne bıraktı. Sonra bir kalem alıp not defterine "Memoria" yazdı. Dirseklerini masaya yasladı, ellerini saçlarının arasına soktu. Becker'm söylediği cümle kafasında durmaksızın yankılanıyordu.

"Kurtulabilirler ama ölüm yine de onları bulacak."

Alex otele vardığı sırada giysileri ağırlaşmış ve üzerine yapışmıştı.

Islak ayakkabıları girişte serili olan kırmızı halının üzerinde izler bırakırken resepsiyonun arkasındaki adam ona kınayan bakışlarla baktı.

Durmaksızın öksürürken koşarak asansöre girdi. Aynada, morarmış yüzüne baktı.

"Hastalanıyorum, kahretsin."

Odaya girdi. Çantasını yatağın yanına bıraktı, sırılsıklam kotunu ve kazağını çıkarıp yere attı, yalnızca boxer külo-duyla kaldı. Sonra çantasının iç gözündeki cep telefonunu çıkarıp açmaya çalıştı. Yapacak bir şey yoktu, bozulmuştu, şarj aleti bile çalışmasını sağlamıyordu. Problem pilden

kaynaklanmıyordu. Görünüşe bakılırsa su telefonun içine kadar girmişti. Alex elini içine soktuğunda çantanın sırılsıklam olduğunu hissetti.

"Kahretsin!" diye bağırırken gözü komodinin üstünde duran sabit telefona takıldı.

Ahizeyi kaldırıp sıfın tuşlarken, "Bu bana çok pahalıya mal olacak ama neyse/' dedi alçak sesle. Hat vardı. İş Marco'nun numarasını hatırlamaya kalmıştı.

"Marco, numarasını hatırlayabilmem için bana bir yol öğretmişti, bakalım... Alan kodu üç, dört ve sekiz... aynı benimki gibi. Sonra, neydi... ah, tamam! Ispanya'nın Dünya Kupası'm kazandığı yıl ama tersten: iki, sekiz, dokuz, bir. Sonra neydi?

Alex çevresine bakındı. Şık ve ince bir zevkle döşenmiş otel onun zevk anlayışından oldukça uzaktı. Meryem Ana'yı kucağında bir çocuk ile gösteren resim düz ekran televizyonun üstünde, duvarın tam ortasındaydı. Perdeler işlemeli ve beyazdı. Yatak örtüsünün rengi bejdi ve okuldaki tiyatro salonunda oynatılan bazı sıkıcı belgesellerde gösterilen taş motifli resimlere benzeyen av sahneleriyle süslenmişti.

"Buldum! Amerikan polislerinin numarası: dokuz, bir, bir! Deneyelim bakalım..."

Numaralan tuşlayıp beklemeye başladı. Beklerken oda servisi listesine göz attı. Ucuz bir şey bulamadı.

"Alo?" dedi Marco, sesi çok güvensiz geliyordu.

"Benim! Alex! İyi ki oradasın!"

"Alex! nasılsın? Neredesin? Başıma neler geldiğini hayal bile edemezsin!"

"Oteldeyim. Cep telefonum ayvayı yedi. Bu yüzden beni ararsan ulaşamayacaksın ama... Jenny[7]nin takım yıldızla neyi kastettiğini anladım. Sana ne oldu?"

"Burası çok kanşık, arkadaş. Tehlikede olduğuna inanıyorum ama bu konuda anlatacak bir şeyim yok, ne yazık ki."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dinle beni... Birisiyle konuştum. Bize verecek cevaplan olan birisiyle."

"Ben sorulan bile bilmiyorum."

"Dinle, korkarım durum çok ciddi. Bu adam bana çok geç olmadan Memoria'yı bulman gerektiğini söyledi. Bunun ne olduğunu bana sorma, en ufak fikrim yok. Belki bir yerdir. Adamın söylediklerinden burasının senin ve Jenny gibi insanların ulaşabileceği bir yer olduğu kanısına vardım."

Marco, Thomas BeckerTa nasıl bağlantı kurduğunu ve ondan nasıl bilgi edindiğini anlattı. Adama göre boyutlar arasmda seyahat etmek özel bir güç oluşturuyordu, bu güç sadece bu tecrübeyi yaşamış olan kişilere özgüydü.

"Bunların hepsi saçmalık. Neden bir kurtuluş yolu bulmalıymışız, aynca neyi kurtaracakmışız? Başka bir şey dedi mi sana?" diye sordu Alex, öğrendikleri onu şaşkına çevirmişti.

Marco cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. Evet, Becker ölebileceklerini söylemişti. "Kurtulabilirler ama ölüm yine de onları bulacak." Kendinde arkadaşına bu cümleyi tekrar edecek gücü bulamadı. Ya da bu laflara inanmaya hiç gönlü yoktu.

"Başka hiçbir şey demedi... Jenny'nin cümlesinden bahsetsene, ne keşfettin?"

"Orion Takımyıldızı' dan bahsediyordu, şu yan yana duran hatta çıplak gözle de görülebilen üç yıldızdan... Sanırım geceyi beklemem gerektiğini söylemek istiyordu. Gökyüzü sakinleşiyor. Yağmur azalmaya başladı. Belki yarın... Tabii ki ne yapmam gerektiği hakkında hiç fikrim yok."

"'Zihinlerimiz anahtar'" demişti görüntüdeki kız. Belki de... 'yolculuk' için konsantre olmalısın. Böyle mi diyorsunuz?"

"Evet, yolculuk..."

"...seni ona götürecek!"

"Marco, o bana neden hatırlayıp hatırlamadığımı sordu? Neyi hatırlamalıyım?"

"Görünüşe göre sen ve Jenny çok, çok uzun zamandır bağlantıdasınız."

Alex arkadaşıyla vedalaştıktan sonra kendini yüzüstü yatağa attı. Yarı çıplaktı, kasları ve boynu ağrıyordu. Elini uzatıp ışığı söndürdü, gözlerini kapayıp kendini karanlığın kollarına bıraktı.

Dinlenmeyi başaramadı.

Bir görüntü zihninde dönüp duruyordu.

Jenny'nin kolyesiydi bu.

Triskele, onun *sihirli kolyesi*.

Zorlanırcasına göz kapaklarını sıktı. Akimda kelt sembolü vardı.

Dinle beni, yalvarıyorum sana! diye düşündü bütün gücüyle. Bu cümleyi kafasında defalarca tekrarladı.

Jenny çalışma masasında oturuyordu. Önünde fen bilimleri kitabı açıktı, kalemi ağzında tutuyordu.

Elleriyle sıkıca masanın kenarını tutarken Alex'in sesi, hareket halindeki bir trenin hışmıyla üzerine geldi, ona çarptı ve göz bebeklerini genişletti.

Yine mi... yeter! Rahat bırak beni, yalvarıyorum sana. Sen yoksun.

Varım ben, Jenny!

Kes sesini! Git buradan, daha fazla hayal görmek istemiyorum. Hasta değilim ben...

İkimiz de değiliz! Dinle beni, bu defa dinle. Kolyeni gördüm. Hâlâ takıp takmadığını bilmiyorum... ama gördüm onu! Bir triskele, Kelt sembolü.

Jenny şaşkınlık içinde kalakaldı. Karşısında kapalı duran bilgisayarın monitörü, onun darmadağın olmuş görüntüsünü yansıtan koyu bir aynaya benziyordu.

Bunu nasıl bilebilirsin?

Hasta olduğuna inanmaktan vazgeç artık. Değilsin. Bana güvenmeni ve bir araştırma yapmanı istiyorum. Adım Alex Loria. İtalya'da Milano şehrinde yaşıyorum. Senin dünyanda bir yerlerde olmalıyım. Ara beni, Jenny...

Alex'in sesi kesildi. Son kelimeler uzakta yankılanarak kayboldu.

Jenny, Alex'in anlayıp anlamadığım kavrayamadan, tek bir soru üzerinde düşünmeye devam etti. "Senin dünyanda bir yerlerde" derken neyi kast ediyordu?

Kalktı. Aniden. Odanın kapısına doğru koştu, kapıyı açıp banyoya yöneldi. Aynanın karşısına vardığmda, ellerini lavabonun kenarına dayadı ve yoğunlaşarak aynaya yansıyan görüntüsüne baktı.

"Deli değilim!" diye bağırdı.

Sonra odasma dönüp MacBook'unu açtı. İnternette Alex'in adını aratmaya başladı. Çılgın gibi oraya buraya tıklarken, *Annem gibi İtalyan*, diye düşünüyordu. Facebook'ta, spor bloglannda ve açılmayan bazı linklerde onlarca sonuç buldu. Görsellerin büyük çoğunluğunun bayılmalan sırasında beliren görüntülerle yakından uzaktan alakası yoktu. Görüntüler futbolculan, sinema oyuncularım veya çizgi film kahramanlarını simgeliyorlardı. Bloglardaki yazışmalar ise hiçbir elektronik posta adresine bağlı değildi.

Bir buçuk saat süren sonuçsuz çabadan sonra genç kızın gözleri ışıldadı. Google'm on beşinci sayfasındaki sonuçların arasmda bir link genç bir basket takımının sitesine yönlendiriyordu. Jenny sayfayı açü. Kalbi çılgın gibi atmaya başladı: Takım oyunculan bölümünde, "Alex Loria, 1998 sınıfı" kaydı vardı. İlk bayılmalarında gördüğü kafa karıştırıcı görüntülerden hatırladığı sarı kâküllere sahip, antreman yapan, spor kıyafetli bir çocuğu gösteren düşük çözünürlüklü bir fotoğraf da vardı.

"Şu işe bak, bu gerçekten de ona benziyor..." Bakışlan fotoğraftan hipnotize olmuş gibiydi. Yaşı da görüntüsü de

uyuyordu. Jenny **BİZE ULAŞIN** linkine tıklayıp telefonu kaldırdı. Gergin ve heyecanlıydı.

Basketbol takımının ofisine ait olan numaralan hızla tuşladı.

"Polisportiva Senna, günaydın..." dedi ahizeden yükselen ses.

"Günaydın, hanımefendi..." diye başladı Jenny. İtal-yancasmda kuvvetli bir yabancı aksam vardı. "Bir şey öğrenmek istiyorum."

"Buyrun."

"Basket takımınızda oynayan birinin adresine ya da telefon numarasma ihtiyacım var. Adı, Alex Loria."

"Alex Loria? Kaptan mı? Üzgünüm ama sporcularımızın özel bilgilerini telefonda paylaşamayız."

Jenny sıkıntıyla kafasını kaldırdı. "En azından hangi şehirde yaşadığını söyleyebilir misiniz?"

"Küçük hanım, çevirdiğiniz telefon numarasının alan kodu 02. Oyuncuların hepsi Milanolu, bir kısmı da banliyölerinde yaşıyor. Yardıma olabileceğim başka bir şey var mı?"

Jenny gözlerini kapadı, bu bilgi onun için yeterliydi.

"Çok teşekkür ederim," dedi telefonu kapamadan önce.

Daha fazla araştırma yapmasma gerek yoktu. Alex, Milano spor kulübünün basket takımlanndan birinin kaptanıydı. Onunla aynı yaşlardaydı. Elde ettiği bilgiler uyuşuyordu. Deli değildi. Zihinsel bir hastalığı yoktu. Hiçbir şeyi uydurmamıştı. Alex gerçekten vardı. Ve ona ulaşma sırası şimdi kendisindeydi.

Alex, Jenny'yle kurduğu iletişimden sonra kendini duşun altına attı. Sıcak su sonunda zayıf ve atletik vücudundan aşağı inerken, düşünceleri Jenny'yi yönlendirdiği, paralel dünyada yaşayan diğer Alex'e gitti.

Şampuanı avucuna boşaltırken, *Nasıl bir hayat sürüyor-dur kim bilir?* diye düşündü kendi kendine. *Benimkinden ne kadar farklıdır? O da takım kaptanı olmuş mudur? Geçen sezon yılın sporcusu seçilmiş midir?*

Alex genç kızın paralel dünyasıyla ilgili hayallere dalmışken, Jenny de kendi gerçekliğinde taksiye binmiş, havaalanına gidiyordu. Zaman kaybetmeden eline geçirdiği birkaç parça eşyayı yüzme çantasına atmış, annesinin kredi kartına el koymuş, internette birkaç Avustralya havayolu

şirketi için hızlı bir araştırma yaptıktan sonra onu ruh eşine götürecek bir uçakta yer ayırtmıştı.

Bu çılgınlıktan başka bir şey değildi. Hemen harekete geçmeliydi yoksa bütün cesaretini kaybedebilirdi.

O ani kaçışın önemini sonradan anlayacaktı. Taksi Melbourne sokaklarında ilerlerken "Var, var, var..." diye kendi kendine tekrar edip durdu.

Jenny uçuş saatinden epey önce havaalanına ulaştı. Tullamarine Havaalanı'ndaki zamanını sinir içinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak geçirdi. Hayatında ilk defa tek başma uçağa binecekti. Zaman geçmek bilmiyordu. Alex'in yüzü aklından çıkmıyordu.

Uçağa binme zamanı gelince Jenny derin bir nefes aldı ve sıraya giren ilk yolculardan biri oldu.

Uçak kalabalıktı. Onun yeri kanadın üstünde, pencere kenarındaydı. Kalkıştan önce öndeki koltuğun arkasmda duran dergiyi aldı. Bu, havayolu

şirketinin yolcuları için hazırladığı bir dergiydi. Tırnaklarını yiyordu, titrediğini fark etti. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Derginin kapağına bakarken, *Ne yapıyorum ben?* diye düşündü. Montjuic Parkı'ndan Barcelona'nın bir görüntüsü resmedilmişti. "Barcelona..." Jenn/nin dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleşti.

Altı ay önce sınıf arkadaşlarıyla İspanya gezisine gitmişti. İlk Avrupa gezisiydi bu. On günlük, unutulmaz bir tatil olmuştu.

Aklından birbiri ardına bir seri görüntü geçti: Gaudi mimarisinin denizdeki dalgaları andıran garip formları;

antik İspanyol şehirlerinin görüntüsünde inşa edilmiş Poble Espanyol köyü, o ziyaret sırasında oradan aldığı ve hâlâ kolunda takılı olan deri bileklik, öğretmenler bir öğleden sonra onlan serbest bıraktığında arkadaşlanyla deniz kenarında yaptığı koşu. Plaja metroyla ulaşmak mümkündü. Otelin bulunduğu Passeig de Gracia bölgesinden san hattı kulla-rak üç durak sonra Barceloneta'ya ulaşılabiliyordu. Sonra, matematik öğretmenlerinin dediğine göre, Catalunya'daki Hard Rock Cafe'de bütün sınıf on altı kişilik bir masayı ele geçirip büyük bir şamata yaparak bütün garsonlan delirtmişlerdi.

Üstünde Amerika Birleşik Devletleri orman koruyucusu üniforması olan bir adam, yanında oturmuş, kapalı gözlerle gülümseyen Jenny'ye garip garip baktı. Jenny buz hokeyi oyuncusu olan sınıf arkadaşı Marty'nin şansını denediği akşamı hatırlamıştı. Otelin terasmda Jenny'nin yanma oturmuş, her zamankinden fazla sokulup iltifatlar etmişti. Sonra da boynundan öpmeye çalışmıştı. Genç kız geri çekilip çocuğu itmişti. Marty yakışıklı bir çocuktu. Siyah saçları, yeşil gözleri, düzgün fiziği kız arkadaşlarını etkiliyordu. Ama belki Jenny'nin sorunu kalbinin derinliklerinde, uzaktaki sese, kafasında yaşayan gizemli delikanlıya yer vermiş olmasıydı.

Avrupa gezisine gitmeseydim bu gezi için geçerli bir pasafior-tum olmayacaktı, diye düşündü hostes adi iniş pozisyonlannı gösterirken.

Binişten yirmi uzun dakika sonra uçak nihayet Avustralya topraklarından havalandı. Jenny, *Bunu gerçekten yapıyorum.* diye düşündü.

Camın dışındaki evler ve caddeler gitgide küçülüyordu.

"İtalya'ya gidiyorum. Delirmiş olmalıyım."

Kalkıştan sonra elindeki dergiyi yerine koydu, başını pencereye yaslayıp biraz kestirmeyi denedi.

Gözlerini tekrar açtığında etrafında olup bitenleri anlamakta zorluk çekti. Işıklar onu rahatsız ediyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Ama sorun başkaydı. Çevresine göz gezdiren Jenny yerinden sıçradı.

Artık uçakta değildi.

Önünde duran antika ahşap mobilyanın üstü aile fotğraflanyla doluydu. Annesi Clara'nın çocukluk fotoğrafı oradaydı. O ve Roger oradaydılar, ilk yüzme yarışının olduğu gündü.

Sağda gayet iyi hatırladığı bir resim vardı. Resimde fırtınadaki dalgalarla başa çıkmaya çalışan bir yelkenli resmedilmişti.

"Hâlâ takıyorsun..." diyordu büyükannesi Linda, sesi çok nazik ve tatlıydı.

"Ben., ne? Rüya mı görüyorum?" Jenny heyecanlanmıştı.

"Triskele, Jenny," diye araya girdi büyükbabası, "Tris-keleyi her zamanda boynunda taşıyorsun."

"Hayır, bekle... Sen bu kolyeyi büyükanneme verdin, o da bana ancak... Bu çok anlamsız."

"Yavrum, sorun nedir?" diye sordu Linda.

Jenny şaşkınlıkla çevresine bakındı.

O konsol... diye düşündü yeniden antika mobilyayı incelerken. Onu iyi tanıyordu. Evinde, birinci katta, annesi ile babasının uyuduğu odada bulunuyordu. Dedesinin ölümünden bir sene sonra büyükannesi vefat ettiğinde, onun gibi yazlık evde bulunan diğer bazı eşyalar Blyth Street'teki villaya taşınmışlardı.

Ama şu anda hepsi ellerinde birer fincan çayla karşısında oturuyorlardı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum... Galiba hafızamı kaybettim," diye yalan söyledi Jenny. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Problem nedir, prenses?"

Büyükannesinin sesi Jenny küçükken ona masal anlattığı zamanlardaki gibi tatlıydı.

Jenny bu cümleleri duyduktan sonra kendisini daha fazla tutamadı, gözyaşlarına boğuldu. Oturduğu koltuktan kalkıp kendisini büyükannesi ile büyükbabasının olduğu koltuğa attı.

"Sizi o kadar çok özlüyorum ki..."

"Büyükannesinin bir tanesi, buradayız biz. Ne zaman istersen bizi ziyarete gelebilirsin!"

"Ama siz... öldünüz!"

Linda ona şaşkınlıkla baktı. Jenny üzgün... ama kendisinden emin görünüyordu. Büyükbabası tereddütle bakışlarını kaçırdı.

"Affedersiniz, bir dakika dışarı çıkmalıyım," diyen genç kız aniden ayağa kalktı. Yolu iyi biliyordu. Merdivenlerden çıktığında girişe ulaşacaktı. Ağır ahşap kapıyı arkasından kapayan Jenny, dışarı çıktı.

Villayı çevreleyen otların üzerinde ürkekçe birkaç adım attı. Islak çimenlerin kokusu sarhoş ediciydi. Onun gerçekliğinde, birkaç metre ileride duran ağacın üstüne büyükannesi ve büyükbabasının ölümünden sonra GÖKYÜZÜNDEKİ İKİ YENİ YILDIZ yazısı asmışlardı.

Jenny'nin sözleri boğazında düğümlenmişti, zorlukla konuşuyordu "Yok," dedi. "Yok artık. Benim ithafımdı. Kaybolmuş."

Gözlerini kapayıp triskelesini sıkı sıkı tutan genç kız titremeye başladı.

Biraz sonra hortum onu uzaklara götürdü. Tekrar bir mancınıkla o duygu ve resim girdabına girmişti. Sanki başka bir yerde uyanmak üzere o gerçeklikten koparılmıştı.

"Küçük hanım, çay mı alırsınız, kahve mi?"

Hostes elindeki termosla ona bakıyordu.

"Çay mı tercih edersiniz, kahve mi?" diye tekrarladı üstünde havayolunun mavi üniforması olan kadın.

Jenny şaşkınlıkla, "Hiçbir şey, teşekkürler," diye mırıldandı.

Yeniden onu Alex'e götüren uçaktaydı.

Marco mikrodalga fırında ekmeği ısıtırken bir yandan da Alex'in söylediklerini tekrar düşünüyordu. Arkadaşım plajda uzanmış, gözlerini Orion Takımyıldızına dikerken hayal ediyordu.

Odadan gelen gürültü dikkatini çekip gözlerini kocaman açmasına sebep oldu. Fonda sürekli ve rahatsız edid bir vızıldama vardı. Sanki bir hattın sinyali sürekli olarak parazite maruz kalıyormuş gibiydi.

Marco aceleyle tekerlekli sandalyesini odaya doğru sürdü.

"Ne halt..." diye bağırdı dizüstü bilgisayarın ekranını kaplayan resmi görünce.

Yayın, devamlı aşağı yukan gidip gelen siyah beyaz yatay çizgilerle bozuluyordu. Görüntü siyah deri koltuğun üzerine odaklanmıştı. Onun dışında iki tahta ayak üzerinde

bulunan ahşap bir masa vardı. Masanın üzerinde kitaplar ve kâğıtlar bulunuyordu.

Ekranda yaşlı bir adam belirdi, gidip oturdu.

Odanın zayıf ışığı kel kafasının ensesine yansırken, boğazına kadar çıkan hırkasını ilikliyordu. Kameraya bakarak konuşmaya başladı.

"Çoklu Evren yok olmak üzere."

Ama bu o, diye düşündü Marco, adam tekrar konuşmaya başlamadan önce.

"Memoria var."

Becker sustu, çevresine bakındı. Yaym parazitliydi. Görüntü kesik kesik geliyordu ve aniden daha da karardı.

"Vicdanların yok olacağı anda, Memoria tek ve son seçenek olacaktır/'

"Ama bu ne anlama geliyor?" diye sordu kendi kendine Marco.

"Son gün yakın."

Becker'm kısa mesajının ardından ekran kararırken Marco'nun sırtından bir ürperti geçti. Media Player penceresi kapandı ve yerini bilgisayarının ekran koruyucusu olan Ay'a dikilmiş Amerikan bayrağı resmi aldı.

Marco boş boş önüne bakarken, "Son gün..." diye ifadesizce tekrar etti. Sonra fareyi eline alıp programı tekrar açtı, oynayan görüntülerin bulunduğu dosyadaki kronolojik sıralamayı aradı.

Videodan iz yoktu.

Mac[7]in klavyesinin yanında duran not defterine hızlı bir bakış attığında aklında tekrar o isim beliriverdi: Memoria.

Kalemi eline alıp yazdı: *Vicdanların yok olacağı anda, Memoria tek ve son seçenek olacaktır.*

Marco gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu, bakışlarını tavana dikti. Şaşkınlık ve korku içindeydi. Adamın dünyanın sonuyla ilgili kehanetinden çok, arkadaşının kaderi için endişeli olduğunun farkına bile varmadı.

Ona haber vermek için ne halt edeceğim? diye düşündü, tekerlekli sandalyesini çalıştınp mutfağa gitmeden önce. Ekmek yanıp kül olmuştu. Marco bir şeyler atıştırmaktan vazgeçip ekmek dilimlerini çöpe attı. Sonra mutfağın ışığını söndürdü, tekerlekli sandalyesini yatak odasma ilerletti.

"Son gün..." Marco kollannın yardımıyla yatağa yatarken Becker'm kelimeleri kafasında yankılanmaya devam ediyordu. Kendini korkmuş, yorgun ve zayıf hissediyordu. Thomas Becker'm kehaneti kulağına çok gerçekçi geliyordu.

Bağdaş kurup Altona kumsalında oturan Alex içine kapanmıştı. Hava kararmaya başlamıştı, güneş ufuktaki turuncu bir top gibiydi. Deniz sakin, gökyüzü berraktı. *Bu gece Orion Takımyıldızını tekrar deneyeceğim,* diye düşündü.

Aynı anda Jenny kafasını pencereye dayamış, arada sırada ekrana göz atıyordu. *Truman Shoıv'u* gösteriyorlardı ama o zaten bu filmi ezbere biliyordu. Uykusu vardı.

Durmadan esnemesine rağmen uyuyamıyordu. Bacaktan ağrımaya başlamıştı, inecekleri saati iple çekiyordu.

Marco ise biraz önce uyanmıştı. Kendisine yalnızca birkaç saatlik uyku zamanı tanıyordu. Tekrar tekerlekli sandalyesine oturduğunda aklına ilk gelen Becker'in video mesajı oldu. Alex'i uyarması gerekiyordu. Ama nasıl?

Elinde tuttuğu yeşil renkli uzaktan kumandayla odaya girdi. Düğmeye basmca panjurlar açılmaya başladı. Gökyüzü griydi. Milano'da tipik bir kış günüydü. Tekerlekli sandalyesiyle bilgisayarlara yaklaşıp her birinin açma düğmesine bastı.

Sistemler çalışmaya başlayınca internet sinyalini gösteren wi-fi ışıklarında hareket olmadığını fark etti.

"Neler oluyor?" Marco tekerlekli sandalyesiyle, modemin bulunduğu, masanın öbür tarafına geçti. Gövdesini doğrultup öne eğilerek bir göz atü. Wi-fi sinyalinin olup olmadığını gösteren ışıklar sönüktü.

Homurdana homurdana hırkasının cebinden cep telefonunu çıkardı ve müşteri hizmetlerini aradı. Telefon açılınca karşısına otomatik mesaj çıktı: "Şu anda bütün operatörlerimiz meşguldür. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Telefonu kapamak için sinirle kırmızı tuşa basan Marco, "Kahretsin!" diye bağırdı.

Kuvvetle esen sıcak rüzgâr Alex'in vücudunu sardı. İki günden beri Altona Plajı'nda bağdaş kurmuş oturuyordu.

Kendini her şeyden soyutlamıştа ama zorunlu hallerde kısa aralar veriyordu. Bir önceki gün bir kafede sandviçler hazırlatmış, su şişeleri satın almış ve hepsini sırt çantasına doldurmuştu. Böylece plajdan ayrılmak zorunda kalmayacaktı. Ona göre, problemin çözümünü bulabilmek için meditasyona geçmeli ve dışandan gelecek herhangi bir dürtüden kurtulmalıydı. Bütün zamarunı meditasyona vermeye hazırdı ancak bu hiç de kolay değildi. Ayrıca, açıkça söylemek gerekirse ne yapması gerektiğini ve amacının ne olduğunu da bilmiyordu. Ama yeni bir güven duygusu hareketlerini yönlendiriyor gibiydi; hiçbir olaym ya da hiçbir hareketin tesadüf eseri olmadığı fikri.

Ay denizin üzerinde yükselip suda ona kadar varan bir yakamoz bıraktığında Alex artan bir dikkatle gökyüzüne bakmaya başladı.

Okyanusu kaplayan siyah örtünün üzerinde görmeyi beklediği takımyıldızı tam önünde parlamaya başlamıştı. Kum saatine benzer bir görüntüsü olan Orion Takımyıldızı gökyüzünde parlamaya başladı. Yan yana duran üç yıldızdan oluşan kemer gözlerinin önündeydi.

Jenny Malpensa Havalimam'na indiği anda delikanlı da sonunda anahtarı bulmayı başarmıştı. Bir girdap düşüncelerini o görüntünün uzağına taşıdı.

Bedeni kumların üzerine düşerken şiddetle zihninden ayrıldı. Film şeridi gibi, hızla peş peşe gelen yüzlerden ve manzaralardan oluşan bir yolculuktu. Çığlıklar, inlemeler, ağlamalar ve gülüşmelerden oluşan koro kulaklarında yankılanıyordu. .. bir tünelin içinde ışık hızında hareket ettiği hissine kapıldıktan sonra her şey kayboluverdi. Gürültü bir anda kesildi. Sessizlik onu kapladı.

Etrafı kapkaranlıktı.

"Neredeyim ben?"

Birkaç dakika geçti. Etrafında olup bitenlerle ilgili bir algılaması yoktu.

Aniden dayanılmaz bir sıcaklık gittikçe artmaya devam ederek onu kaplayıverdi. Karşısmda olan her şeyi netleştirmek için elinden gelen bütün gayreti gösteriyordu ama hiçbir renk, hiçbir şekil, hiçbir şey aklının gözlerine net değildi. Aslında, hâlâ *bakmıyordu*.

Gerçeği algıladığı ilk anın hissi duyduğu bir çan sesi oldu. Uzaktan geliyordu. Birbirini takip eden vuruşlar. Aklı ısıya alışmaya başlarken, dışarıdan gelen gürültüleri ardı adma duymaya başlıyordu.

Alex birden gözlerini açtı. Fal taşı gibi. Gözlerini kör eden ışık nerede olduğunu anlamasına engel oldu. Odaklanmaya çalıştı ama sahip olduğu bütün duyular aynı anda bedenine geri döndü. Alex diğer uzuvlarım hissetmeye başladı. Bulunduğu ortam önünde şekillenirken, kollarını etrafındaki alanda hareket ettirebiliyordu. Beyaz renkli kiremitler gözlerinin önünde netleşmeye başladı. Koku alma duygusu ilk kokulan hissetmeye ve duyma hissi de uzakta bazı sesleri algılamaya başlamıştı. Bu seslerden bir tanesi gittikçe yakınlaştı ve Alex'in dikkatini çekti.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Başını sola döndürebildiğini fark eden Alex, karşısında kızıl saçlı, eşofmanlı bir çocuk gördü. Gözlerini dikmiş, soran bakışlarla ona bakıyordu.

"Felsefe dersi başlıyor, o kıçını yerden kaldırmayı düşünüyor musun?"

Alex kafasını kaldırıp başıyla onayladıktan sonra çevresine bakındı. "Bir soyunma odasındayım!"

Sonra ayağa kalkıp arkadaşını takip etti. Okulun koridorunda ilerlerken zihni pek çok yeni bilgi kaydediyordu. Sanki komadan uyanmış ya da büyük bir kazadan sonra yitirdiği hafızasını geri kazanıyor gibiydi.

Alex sınıfına giderken bu koridorlardan hayatı boyunca geçmiş gibi hissediyordu. Sınıfa girip aynı rahatlıkla arka sırada olan yerine oturunca, bu doğallığına kendisi de şaşırdı.

Öğretmen sınıfa girip öğrencileri selamlarken, Alex üstündeki kıyafete baktı. Gri bir üniforma, spor ayakkabı ve üzerinde EBEVEYNLERE UYARI yazan siyah bir hırka giymişti.

Beyni onu biraz önce beden eğitimi dersinden çıktıkları, derste voleybol maçı yaptıklan ve Alex'in takımının kaybettiği konusunda bilgilendiriyordu.

Alex, Stefano admda, hiç hoşlanmadığı arkadaşının vuruşlarım karşılamak için set oluşturduğunu hatırlıyordu.

Felsefe öğretmeni arkadaşlarından birine kitaptaki metinden bir bölüm okumasını söylerken Alex'in bakışlan rakibine gitti. Stefano da ona dönüp meydan okuyan bir bakış attı.

"Ben... bu çocuğu tanıyorum! Koridorda dövüşmüştük, hademe bizi ayırmak için araya girmek zorunda kalmıştı..."

Alex gözlerini sınıf arkadaşına dikti, kafasındaki hatıralar bölük pörçüktü. Sanki tanımadığı bir dünyaya aitti.

Marco'dan hiç iz yoktu.

Belki video oyunları turnuvasına hiç katılmamıştı bu yüzden hiç karşılaşmamışlardı. Belki de o turnuva hiç yapılmamıştı. Ailesine gelince, ikisi de zihnindeydiler ve belli ki burada da çok benzer bir hayatı vardı. Her zaman Lombardia Meydanı'nda yaşamıştı, basket ve tenis oynuyordu, hızlı bir kontrolle müzik zevkinin de aynı olduğunu anlamıştı. Öteki benliği ile kendi hayatı arasında öyle büyük bir farklılık olmadığını fark etmişti.

Marco'nun dışmda, paralel evrendeki hayatı ile kendi hayatı birebir aynı olmasa da büyük bir benzerlik gösteriyordu.

Ama temel bir farklılık vardı, Alex bunu çok iyi biliyordu.

Eğer yolculuk onu doğru yere getirdiyse, bu gerçekte Jenny sağ ve sağlıklıydı.

Alex kendi alternatif dünyasını keşfederken, Jenny, Malpensa Havalimanı gümrüğünden geçiyordu.

Alex...

Sınıfın duvarında asılı olan saat bire dört dakika kaldığını gösterirken delikanlı aniden kafasında yankılanan sesi duydu. Son ders neredeyse bitmek üzereydi. Jenny'nin sesi öylesine net, temiz ve yakındı ki...

Buradayım, seni duyuyorum, Jenny. Buradayım!

Titriyorum...

Neredesin?

Milano'dayım. Havalimanından biraz önce çıktım, şehir merkezine giden bir trendeyim.

Anladım. Şehir merkezindeki metroyla bağlantı sağlayan tren hattındasın. Cadortm istasyonuna geleceksin. Orada in. Ben

orada olacağım. Birkaç dakika içinde okuldan çıkacağını ve seni karşılamaya geleceğim.

Birbirimizi tanıyabilecek miyiz?

Kesinlikle.

Zihinleri aracılığıyla iletişim kurarlarken, Alex bir yandan saate bakıyordu. Öğretmenin gözü ara sıra ona takılıyordu, bugün dersle hiç alakası olmadığını fark ederek kaşlarını çattı. Ama Alex›in bu boyutta felsefe dersi ortalaması sekizin üzerindeydi. Bugün dalgın bir gününde olabilirdi.

Âşık olmuştur herhalde, diye düşündü öğretmen.

Normalde böyle, gerçeklerden uzak bir hali olmazdı.

Alex sınıftan çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Loreta istasyonuna varıncaya kadar hiç durmadan koştu. Yeşil hattaki ilk vagona bindi. Trene bindiği sırada kafası allak bullakü. Kendini bildi bileli düşüncelerinde var olan kızla buluşmak üzereydi.

Yolculuk sırasında bir şey oldu.

Elindeki Isaac Asimov'un kitabıyla trenin kapısına dayanmış olan kıvırcık saçlı bir delikanlı, görünüşte hiçbir sebep olmamasına rağmen, kaşlarını kaldırıp Alex'e ters ters baktı. *Bu dünyada da alışkanlıklar aynı, hiç nedeni yokken bana ters ters bakıyor,* diye düşündü Alex. Sonra aniden, delikanlının kitabı elinden düşürdüğünü hayal etti. Birkaç saniye sonra, çocuk kitabı elinden düşürdü. Şaşkınlıkla kafasını sallayan çocuk eğilip kitabı yerden aldıktan sonra düşünceli düşünceli okumaya devam etti.

Cadoma istasyonunda inen Alex gideceği yere ulaşmak için yürüyen merdivenlere bindi.

Korkuluğa yaslanmış dururken önünde önemsiz bir konu hakkında heyecanla tartışan iki kızı fark etti. Cumartesi gecesi gidecekleri yeri seçmek için tartışıyorlardı. Alex gözlerini kapayıp iki kızın sarıldığını hayal etti. Biraz sonra iki kız durup birbirlerine sarıldılar ama hemen uzaklaştılar.

Alex kızlardan birinin diğerine sorduğu soruyu duydu.

"Niye yaptın bunu?"

Diğeri boş boş bakarak omuzlarını silkti, bunu niye yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Alex kendi kendine, "Gerçekten de düşündüğüm şeyler mi oluyor?" diye sordu. Çevresinde olup bitenlerin gerçek mi yoksa asla gerçekleşmemiş hatıralar gibi beyninin bir oyunu mu olduğunu anlayamıyordu.

Kendini trenlerin geliş saatlerini gösteren ışıklı panonun önünde buldu. Kalbi göğsünden çıkacakmışçasına atıyordu. Malpensa'dan gelecek olan trenin varış saati on üç otuzdu. On dakika kalmıştı.

Alex banka yöneldi. Çevresinde gördüğü her şey kendi gerçekliğindekilerle benzerdi. İstasyon çok kalabalıktı. Metropolün çılgın hızına kapılmış halde sürüklenen onlarca insan.

Birden ellilerinde bir adam kalabalığı yara yara ilerlerken Alex'e çarptı ve bir özür bile dilemeden çekip gitti.

Bu fiziksel temastan birkaç dakika sonra delikanlı ani bir refleksle gözlerini kapadı ve aynı adamın arabasına bir hayat kadını alıp ödeme yaptığını ve pantalonunu açtırdığım gördü. O görüntüyü kafasından atmaya çalıştı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı. Beyni ona kötü oyunlar oynuyordu ve o artık gerçek ile hayalî görüntüleri ayıramıyordu.

İstasyonun saatine hızlıca göz atmak trenin gelmesine çok az zaman kaldığını anlamasına yetti.

Cam kenarında oturan Jenny kendisine ulaşılmasını önlemek için kapadığı cep telefonuna baktı ve annesini düşündü. Endişe içinde olmalıydı. Annesinin hayatin ruhsal düzlemiyle ilgili teorilerini ve kaderin tesadüflere yer bırakmadan şekillendiğini söylediğini hatırladı. Her bir karşılaşmanın arkasında daha derin bir anlam olduğunu söylerdi. Şans eseri gerçekleşen buluşmaların arkasında bile. Kızının İtalya'ya kaçmış olduğunu öğrendiğinde bile annesinin inancının sarsılmayacağından emindi.

Jenny sol taraftaki koltuğa dönünce çocuğuna tokat atan bir kadınla karşılaştı. Kadının bütün siniri üstündeydi.

"Hiç ağlamaya başlama!" diye bağırdı ufaklığın suratına.

Jenny kafasını sağa eğip gözlerini kendisine diken çocukla bakıştı.

Anne, dün babamla birlikte olan kadın kimdi?

Kimden bahsediyorsun?

Sen işteyken.... babam beni futbol antremanına bıraktıktan sonra sarışın bir kadınla buluştu. Öpüştüklerini gördüm. Kimdi o?

Sen neden bahsediyorsun? Hikâyeler uydurma! Şimdi çeneni kapa ve yemeğini bitir.

Bir titreme onu hareketsiz bıraktığı sırada Jenny başını sallayıp gözlerini ovuşturuyordu.

"Ne..." diye başladı yüksek sesle, sonra durdu.

Bu bir fantezi ya da garip bir düşünce değildi. Görmüştü. Bu sahne gerçekten olmuştu, duymuştu, bundan emindi. Sanki o çocuk ona bir şeyler göstermek istiyordu.

"Ne halt oluyor bana?"

Trenin hoparlöründen yükselen mekanik ses önce İtalyanca sonra da İngilizce olarak aracın Cadoma istasyonuna varmak üzere olduğunu haber verdi.

Duygulan başdöndürücü bir hızla artıyordu. Bu seferkiler, aklında bin bir türlü sorunun olduğu Altona Sahili'ndeki duygulanyla bile kıyaslanamazdı. Şimdi her zamankinden daha yakındı. Bu buluşmayı yıllardır bekliyordu.

Belki de ezelden beri.

Tren istasyona girerken Alex, *Buradayım, Jenny,* diye düşündü.

Geliyorum... Kendimi kötü hissetmekten, hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum. Biz konuşurken çevrene bakabiliyor musun?

Evet... trenden inen insanları görüyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi.

Benimki de durmak üzere. Şu anda indim. Trenin yanında duruyorum. Gel, bul beni!

Alex tereddütle birkaç metre ilerledi. Gözleri birbiri ardma perona inen yüzleri takip ederken adımları gittikçe hızlanıyordu. Jenny de aynı durumdaydı. Aklındaki her düşünceyi bastırıp o yüzü bulmak için yoğunlaşmaya zorluyordu kendini. Basket takımının sitesindeki fotoğraf

belleğine kazınmıştı. Bir milyon kişinin içinde bile tanıyabilirdi onu.

Alex'in aklı birkaç saniye için, Çoklu Evren'deki öbür boyuta ilk zihinsel yolculuğunu yaptığında onu şaşkınlık içinde bırakan, Jenny'nin çıplak vücuduna gitti. Olağanüstü bir görüntüydü ama aceleyle onu zihninden kovdu.

Jenny bir anda kalabalığın arasında Alex'in sarı saçlarım gördü. Oydu, defalarca rüyalarına girmişti, görmüştü.

Oradaydı.

Delikanlının gözleri genç kızınkilerle ilk defa buluştu. On metre öteden birbirlerini tanımışlardı. Birkaç saniye boyunca hareketsiz kalıp birbirlerine baktılar.

Aralarında ruhlarını saran şüpheler, korkular, endişelerle dolu dört yıl vardı.

Bitmez tükenmez gibi görünen bir araştırmanın sonucunu görmenin verdiği heyecan ve neşe içindeydiler. Birdenbire peron yalnızca onlara aitmiş gibi birbirlerine doğru koşmaya başladılar. Dünya üzerinde yaşamaya değer başka hiç kimse yokmuşçasına. Hiçbiri akıl sağlığından şüphe ettiren, farklı olmasının sebebi veya sonucu olan, ezelden beri aradığı kişinin görüntüsünün kaybolmasını göze alamazdı.

"Alex!" diye bağırdı Jenny gözyaşları içinde kendini delikanlının kollarına atarken. Vücütlan birbirine değdiği anda ikisinin de sırtından bir titreme geçti.

"Jenny..." diye fısıldadı Alex.

Onu kendisine doğru çekti, heyecandan kelimeler boğazında düğümlenmişti. Vücudu sarsıldı.

Jenny'nin başı omzuna yaslanırken, onun düz ve yumuşak saçlarım okşayan Alex'i ter bastı.

Çevrelerindeki her şey durmuş gibiydi.

İstasyondaki çılgınca koşuşturma, sanki oradaki herkes aniden gideceği yeri unutmuş gibi kesilmişti. Bir kız çantasını yere bırakmış, büyülenmişçesine

onlara bakıyordu. Onların sarılması tanımlanamayan bir enerji yayıyordu. İstisnasız, oradan geçen herkesi etkileyen bir dalga gibiydi. Küçük bir çocuk gülümseyerek yanlarına yaklaştı, Alex'in ceketini çekiştirdi.

Annesi onu almak için yanlarına yaklaşırken, "Sen kimsin?" diye sordu.

Kimse neler olduğunu açıklayamazdı ama herkes tam o anda, o noktada sıradan gerçekliklerinin dışında bir şey yaşandığının farkındaydı.

Alex ve Jenny birbirlerine sanlırken birleşim noktalarından göz kamaştıncı bir ışık yayıldı. Bu ışık triskeleden yansıyarak etraflarındaki gerçekliği aydınlatan ve titreten bir kıvılcım çıkartıyordu. O ışık patlamasının merkezinde olan Alex ve Jenny, onlardan kaynaklanan ve istasyonda bulunan herkesi etkileyen titreşimleri hissedebiliyorlardı.

Birçok kişi bakışlarını korumak için elleriyle yüzlerini kapadı. Şaşkınlıktan konuşamayacak halde olan diğerleri ise gözleri kapalı, hareketsiz duruyorlardı.

O anda herkes bir an için nereye gittiğini, hangi sebepten orada bulunduğunu unutmuştu.

Alex ile jenny zamaıvmekân sınırını aşmışlardı ve sonunda birlikteydiler.

Vanş noktası gibi duruyordu, oysa bu daha başlangıçtı.

"Lütfen, internetinin çalıştığını söyle."

Marco'nun sesi endişeli geliyordu. Tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, elinde kola şişesi vardı, cep telefonu çalışma masasının üzerindeydi, kablosuz kulaklığı sağ kulağmdaydı. Telefonun ekranında konuştuğu kişinin adı görünüyordu: Ricky Horses. Ondan iki yaş büyüktü. O da tecrübeli bir bilgisayar korsanıydı ve Marco onunla bilgisayar tecrübelerinin çoğunu paylaşmıştı. Birlikte önemli bir mobil telefon operatörünün bilgi bankasına girebildikleri günden beri birbirlerine güveniyorlardı.

Aralarında yazılı olmayan bir anlaşma vardı: Ben seni ciddiye alıyorum, sen de beni ciddiye al.

"Hayır," dedi Ricky. "Sabahtan beri deniyorum. Küçük bir problem gibi durmuyor."

"Müşteri hizmetleri..."

"... bloke olmuş, biliyorum."

"Ricky, küçük bir problem olmadığını söylerken ne demek istiyorsun?"

"Biraz önce bankadaydım, onların da sistemleri çalışmıyordu. Üstelik şubenin bulunduğu yer evime göre şehrin diğer ucunda."

"Kahretsin... neler dönüyor burada?"

Marco boş boş önüne bakıyordu, kafasında profesör Becker'm sözcükleri yankılanıyordu. *Çoklu Evren yok olmak üzere. Kıyamet günü çok yakın.*

"Haber alır almaz beni de ara, tamam mı?"

"Tamam, Marco. Bir şeye ihtiyacın var mı? Senin durumunda..."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok, teşekkürler. Şu lanet olası internet çalışsa yeter."

Alex ile Jenny, dünyanın en normal şeyiymişçesine, el ele tutuşarak istasyondan çıkıp hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Bu temas her ikisi için de hayal dünyalarının bir ürünü değil de gerçeğin ta kendisi olduklarının kanıtıydı. Kelimelerden veya açıklamalardan ziyade birbirlerine kenetlenmiş parmaklan iletişim içersindeydi.

Alex aniden Jenny'ye dönüp onu yoğun bakışlarla süzdü.

"Her zamanki gibi kendi dünyamda uyanıp görüntünü kaybetmeden... gözlerine bakabilmek için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki."

Jenny gülümsedi. Gözleri ışıl ışıldı. Elini uzatıp yüzünü okşadı.

"Deli olduğumu zannediyordum. Artık hiç önemi kalmadı. Eğer bu yaşadıklanm delilikse ben deli olmaya dünden hazınm."

İki genç bir süre sessiz kaldılar. Etraflarındaki şehir olağan çılgınlığına geri dönmüştü ama onların ilk buluşmalarının sihri devam ediyordu. Onları, tek vücutmuşçasına

sadece onlara ait olan bir boyutun kalbiymişçesine bir arada tutan titreşim de.

Alex, "Bundan sonra hayatımızın nasıl olacağını bilmiyorum," diye düşüncesini dile getirdi. "Şimdi neyi beklememiz gerektiğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey beklemiyoruz. Birlikteyiz. Tüm istediğim buydu. Geriye kalanı umurumda değil."

Alex, Jenny'nin kelimelerinin altını çizercesine gülümsedi. Elini tuttu. Aynı dünyada yürümeye devam ettiler.

Alternatif bir Milano'da olma düşüncesi çok garipti. Yolların çoğu benzer gibiyken, bazı binaların karşısında duran Alex kendi kendine bunlan daha önce hiç görüp görmediğini soruyordu. Ya da diğer boyutta farklı gelişen olayların bir sonucuydular yalnızca.

Kavşaktan geçerlerken "Ama sen... İtalyanca konuşuyorsun. Bu nasıl olabilir?" diye sordu Alex.

"Annem Roma'da doğup büyümüş. Bebekliğimden beri benimle İtalyanca konuşuyor."

"Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?"

"Ben... bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Ama seninle her zaman konuşmuşum gibi geliyor."

"İnanılmaz, yollar aynı ama o binayı daha önce hiç görmemiştim," dedi Alex uzaktaki gökdelene bakarken. İnce uzun bir C formuna benzeyen bina, geniş camlarıyla dev bir ayna gibi, etrafmdakileri yansıtıyordu. Kendi

Milano'sunda görmeye alışkın olduğu binalardan çok daha yüksekti.

"Ne demek bu? Burası senin şehrin/'

"Tam olarak değil. Şimdi sana her şeyi anlatmam gerekiyor. Kulağa çok saçma gelecek, başta ben de inanmak istemedim."

"Neden bahsediyorsun? Benim için her şey zaten saçma. Dünyanın yarısını aştım..."

"Ben bu dünyaya paralel başka bir dünyada yaşıyorum."

Alex, profesör Becker ve arkadaşı Marco sayesinde öğrendiği Çoklu Evren teorisini Jenny'ye anlattı. Kızın gözünde deli gibi göründüğünün farkındaydı ancak başka seçeneği yoktu. Sonuç olarak son yirmi dört saatte normallik ve delilik arasındaki sınıra pek dikkat etmez olmuştu.

"Alex, bütün bunları kabullenmek.... zaten çok zor." Jenny yollan, binaları, bütün gerçeği işaret edermişçesine kollarını açtı. "Ama bu söylediğin benim için tamamıyla anlamsız, ben..."

"Saçma göründüğünü biliyorum, benim için de aynısı geçerli. Asıl nokta şu ki bu saçmalık, beni buraya, sana getirdiği için anlamlı gelmeye başlıyor. Jenny, Çoklu Evren'in boyutlan arasmda dolaşabileceğimize inanıyorum. Özel olduğumuzu düşünüyorum ve kaderlerimizin diğerlerinden farklı yazıldığına inanıyorum. Zihnimiz... anahtardır."

"Ne dedin, anlayamadım?"

"Zihnimiz anahtardır."

Jenny bu kelimeleri daha önce duymuştu. Ne zaman ve nasıl olduğunu söyleyemezdi ama onun geçmişinin bir parçasıydı bu. Aniden evin salonuna benzeyen yerde uyandığı anı düşündü, annesine benzeyen bir kadın ona babasının öldüğünü söylemişti. Sonra aklına tanımadığı bir öğretmen ve ilk kez gördüğü öğrencilerle dolu olan sınıfı geldi. Son olarak uçaktayken gördüğü rüyayı hatırladı. Kendisini hâlâ hayatta olan büyükannesi ile büyükbabasının evinde bulmuştu. O kadar inandıncı deneyimlerdi ki rüyayı gerçek hayattan ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Alex›in bahsettiği bunlar mıydı?

Alex, Jenny'nin yalmzca düşüncelerinde yer alan soruyu algılayarak, "Evet," diye cevap verdi. Kız bir an çok şaşırmış göründü. Daha sonra Alex'in düşüncelerinin netliği ve kesinliği, aniden pencerenin içinden geçen bir ışık gibi zihninde yayılmaya başladı. Jenny'nin düşüncelerinin farkına varan Alex konuşmaya devam etti.

Venezia Caddesi'ne doğru yürümeye başladıklan sırada lafı çok uzatmadan, "Sanırım fazla zamanımız kalmadı," dedi. "Nedenini bilmiyorum, bu bilgiye nasıl ulaştığımı açıklamak da kolay değil ama tehlikede olduğumuz çok açık."

Jenny ona endişeyle baktı.

"Bu durumda, biz kimiz öyleyse? Neden bunlar bizim başımıza geliyor?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, çok geç olmadan Memoria'yı bulmamız gerektiği... ama neye benzediğine dair hiç fikrim yok. Veya nerede olduğuna."

"Memoria mı?"

"Daha önce böyle bir yerden söz edildiğini duymuş muydun?" diye sordu Alex.

Jenny onun elini bırakarak aniden durdu. Çocuk dönüp endişe dolu gözlerle ona baktı. "Alex, kendimi hiç güvende hissetmiyorum. Korkuyorum. Ve senin neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ne için *çok geç?"*

Alex kıza yaklaşarak saçlarını okşadı, ellerini tutmak için uzandı. "Jenny, ben de bilmiyorum ama hiçbir şey yokmuş gibi davranamayız. Biraz önce istasyonda olanları gördün mü?"

Her zaman rüyalarında gördüğü delikanlıya dolu gözlerle bakarken, "Evet," diye yanıtladı. Onun varlığından her zaman şüphelenmişti, deli olduğuna inanmıştı. Çocuk yine de onu aramaya devam etmişti ve şimdi de başka bir koşulsuz güven talep ediyordu. "Zaman durmuş gibiydi. Bir şey oluştu... bir enerji."

"Bu konuşmayı dinleyen herkes bizi öyle sanacak olsa da, biz deli değiliz. Her şey gerçek."

"Diyelim ki senin başka bir boyutta yaşadığın doğru... buraya nasıl geldin?"

"Zihinle. Hareket eden bedenim değil. Sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum... Tıpkı iki dünya arasında yolculuk yapabilmek için gözlerini kapamak gibi, bir çeşit girdap ve sonra başka bir gerçeklikte uyanmak. Gözlerini tekrar açtığında diğer kişiliğindesin. Benim deneyimledi-ğim buydu. Burada, senin gerçekliğinde okulun soyunma odasında uyandım. Belki ileride bir gün sen de bunu başarabileceksin."

Jenny bir anda Connor'ın portresini, tanımadığı öğrencilerle dolu sınıfı ve büyükannesinin evini akimdan geçirdi.

"Belki *çoktan* başarmışımdır/[7]

Porta Venezia'nın bahçe kapısının ana girişi açıktı. Girmeye karar verdiler. Elinde kaniş köpeğinin tasmasını tutan kürklü kadınla göz göze geldiler. Jenny'nin gözleri parkın kalbi olan ağaçlı bulvara takıldı. Solda dizili duran banklardan bazılan boştu. El ele tutuşarak ilk banka doğru ilerlediler.

Arkalarında bıraküklan yıllarda olduğu gibi, telepatik olarak iletişim kurabildikleri için ikisi de birbirlerinin düşüncelerini algılayabiliyordu. Konuşmak için ağızlarını açmalarına gerek yoktu. Ama Alex için sonunda Jenny'nin narin ve tatlı sesini duyabilmek inanılmazdı.

Alex, onlan birleştiren telepatik köprüde uçuşan düşünceyi, "Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok ama bugün başıma garip şeyler geldi, insanların içinden geçeni okumak gibi mesela..." diye dile getirdi.

"Aynısı bana da oldu. Trende. Küçük bir çocuk bana gözlerini dikti ve sanki bir anısını anlattı."

"Zihninde görüntüler oluştu, değil mi?"

"Doğru. Sanki onun değil de benim geçmişimden gelen görüntülerdi."

"Bu muhteşem. Mark söylemişti. Becker haklıydı... güçlerimizi geliştiriyoruz."

"Ama şu bahsettiğin Memoria, varlığını kabul etsek bile, aramaya nereden başlayacağımızı bile bilemiyoruz, değil mi? Ya da adamın neden ona bu ismi verdiğini/'

Alex kızın elini ellerinin arasına alırken, *Keşfedeceğiz*, diye düşündü. Jenny yere bakarak gülümsedi, sonra kollarını onun boynuna doladı.

Çocuk kızın bakışlarım yakalayabilmek için gittikçe yakınlaştı. Jenny kafasını kaldırınca bakışlan Alex'inkilerle buluştu.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca Alex kendini kaybolmuş hissetti.

Çevrelerinde artık yollar, evler, şehir yoktu. Yalnızca bir boşluk vardı ve onlar da tam ortasındaydılar. Dudak-lan birbirine yaklaştı ve değdi. Elleri kenetlendi. Alex ve Jenny öpüşmeye başladı, buz gibi hava kızın yanaklannı kızartıyor, gencin de yüzünü iğneliyordu.

Öpüşürlerken delikanlı eliyle Jenny'nin boynunu okşadı. Parmaklan zincirin ucundaki triskeleye değdi. Alex gözlerini açtı, bakışlarını sihirli kolyeye dikti ve kendi boyutunda altı yaşında ölen küçük Jenny'nin de ayru kolyeyi taşıdığını hatırladı.

"Bu kolye..." dedi Alex, Thompson'ın evinin salonunda beliren görüntüleri hatırlayarak.

"Her zaman boynundaydı, değil mi? Küçüklüğünden beri."

"Büyükanneme aitti, büyükbabamın hediyesiymiş. Geçen gün bana triskele hakkında söylediklerini düşündüğümde, yalnızca benim halüsinasyonlanmda olmadığını anladım.

"Kesinlikle değilim..." Alex gülümsedi.

Jenny, Alex'in yüzündeki ifadeden büyülenmiş halde birkaç saniye bekledikten sonra konuştu: "Seni öpmek öyle güzel ki... bunu kaç kere hayal ettiğimi bilemezsin. Bunların gerçek olduğuna inanamıyorum."

Alex gülümseyerek başını salladıktan sonra bakışlarını kaldırdı.

"Her zaman birbirimizi aradık, Jenny," dedi onu tekrar öpmeye başlamadan önce.

Jenny gözlerini tekrar açtığında başını Alex'in omuzuna yasladı. Biraz önlerinde bir grup insanın bir yapıya girmek için sıraya girdiklerini gördü.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

Alex hızla döndü. "Planetario[1]."

Jenny gülümsedi.

"Yıldızlar bana her zaman yol gösterir."

"Yıldızlar beni sana getirdi," diye ekledi Alex.

Sonra ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jenny. Gülümseyerek, "Yıldızları görmeye tabii ki," diye yanıt veren Alex, Planetario'ya doğru ilerledi.

Fuayedeki bilet gişesinin önünde duran tabelada şöyle yazıyordu: YILDIZLARA YOLCULUK -2014 OKUL PROJESİ- GİRİŞ ÜCRETSİZDİR. Yazının altındaki bir çizimde, gökyüzü kubbesi beyazımsı ve parlak Samanyolu tarafından çapraz olarak ikiye bölünüyordu.

İnsanlar salonun içinde dağılırken, Alex sebebini anlayamadığı şaşkınlık duygusunu üzerinden atamıyordu. Jenny hızlıca, izleyicilerin ortadaki kürsünün üzerinde olan konuşmacıya dönük olmaları için daire şeklinde dizilmiş kırmızı sandalyelere göz attı. Sonra görece daha kenarda olan iki sandalyeyi seçti, Alex'i elinden tutarak oraya götürdü. Salon üç yüz kişilikti ama o gün kırk kişi ya vardı ya yoktu. Jenny oturdu ve yanındaki delikanlıya ışıldayan gözlerle baktı.

O maceranın yarattığı karışık duygular içinde Alex'in kendini bir an için bile normal bir insan olarak görmesi imkânsız gibiydi. Işıklar sönüp

odadaki kişiler gök kubbeyi hayranlıkla izlerken bir kolunu Jenny'nin omzuna attı.

O anda Alex her şeyi hatırladı.

Gözlerini kapayıp eski hatıralarını artık gömülmüş bir geçmişten çıkarırken, emsalsiz birkaç dakikalık *deja vu* görüntüler üreten sahne ona alçak sesle, "Biz buraya daha önce de geldik," dedirtti.

O hatırada hem kendisi hem de Jenny vardı. Ama etraflarında olanlar bulanıktı, sanki büyük insanlardı ve onlara yukarıdan bakıyorlardı. Yıldızlar, kaynağı belirsiz bir ışık demetinden başka bir şey değillerdi, salonun karşı tarafındaki çocukların çıkardığı gürültü konuşmacının sesini bastırıyordu. Adamın söylediklerini anlamak zordu, konu oldukça sıkıcıydı.

Alex geride kalmış anıyı hatırlamaya çalıştı. Aniden, albümdeki eski bir fotoğrafa bakar gibi bütün canlılığıyla belirdi. Jenny elini sıkıyordu, Alex ona dönüp bilgiçlik taslayarak anlatıyordu: "Bunu biliyorum. Bu, Andromeda. Babam bana her zaman yıldızların hikâyesini anlatır..."

Alex onun özelliklerini anlamaya çalıştı ama çok karanlıktı. Sadece gökyüzü başlarına düşen loş bir ışık sunuyordu. Ancak o gün dört yaşından daha büyük olmadıklarını anlaması için yeterliydi. Şimdi içinde bulunduklan Planetario'da el ele oturan iki küçük çocuktular.

Alex gözlerini açar açmaz, *Ama Çoklu Evren'in başka bir köşesiydL.* diye düşündü. *Benim boyutumdaydı. Oradaki Jenny altı yaşındayken...*

Durdu. Her şeyi unutmaya çalıştı. Genç kız hemen yanı başında oturuyordu ve bütün düşüncelerini okuyabiliyordu. Delikanlının, kıza geldiği boyuttaki Jenny'nin onyıl önce öldüğünü söylemeye hiç niyeti yoktu.

Neyse ki Jenny, Planetario'nun ekranına yansıtılmış olan yıldızlan izliyordu ve hiçbir şeyin farkında değildi. Ama o zorlanma sonucunda Alex'in sırtında soğuk bir ürpertiyi andıran bir titreme beliriverdi. Gövdesi olduğu yerde kaskatı kalırken başı bir yana düştü. Jenny'yle paylaşmaktan kaçındığı için beyninden silmeye çalıştığı hatıralar yüzünden ani bir uykuya dalmış gibiydi.

Delikanlının zihni birdenbire belirsiz seslerden ve görüntülerden oluşan duygu girdabında emildi, Jenny'den, o dünyadan uzaklaştı. Kafa kanştıncı kaleydeskoptan çıktığı anda Alex gözlerini açıp çevresindeki gerçekliği algılayabil-

mek için çabaladı. Bu birkaç dakikadan daha uzun zaman aldı. Orijinal gerçekliğinde bedenini Melbourne Sahili'nde bırakmıştı. Oysa o anda çevresinde ne kum vardı, ne de okyanus.

"Hangi cehennemdeyim ben?"

Alex etrafına bakındı.

Issız bir yerdeydi, kendi gerçekliğinde burası birkaç yıl önce belediye tarafından basket sahasına çevrilmişti. Antrenörü tarafından sakatlanabilecekleri ve takım maçlarında sahaya çıkamayacakları endişesiyle yasaklanmış olsa da ara sıra başka sınıflarda okuyan çocuklarla maç yapmak için buraya gelirlerdi.

Alex kafasını eğip bedenine baktı.

Yırtık bir gömlek ve kot giymişti. Elini ensesinde dolaştırınca saçlarının kazıtılmış olduğunu hissetti. Pantolonunun arka cebinden bir cüzdan çıkardı. İçinde hangi ülkeye ait olduğunu bilmediği paralar ve bazı belgeler

vardı. Üstünde fotoğrafının bulunduğu kimlik kartında Kari YVeser yazıyordu.

Kafası karışmıştı, şaşkınlık içindeydi. İçgüdüsel olarak, daha önce soyunma odasında yaptığı gibi, alternatif hayatı hakkında bazı bilgilere ulaşmaya çalıştı. Hatırlamaya çalışırken bir yandan da yürümeye başladı. Yol ilerideki köprünün altından devam ediyordu. Etrafta hep yıkıntılar vardı, bu sahneye bir patlama sebep olmuş gibiydi. Şiddetli bir depremin ardından asfaltın yarılması gibi, toprakta oluşmuş, içinden duman çıkan yarıklar Alex'in dikkatini çekti. Uzakta park etmiş arabalar alevlerle çevrilmişti.

"Yaşadığım şehirmiş gibi duruyor... ama nasıl bu kadar küçük olabilir?"

Alex alternatif kimliği hakkında bir şeyler *hatırlamaya* başladı. Aklı birden iç savaş, çatışmalar, bombalamalar ve katliamlarla ilgili karmaşık bilgilerle doldu. Halk ihtilaline benzer bir olayın pençesinde altüst olmuş ve siyasi liderlerini öldürerek gücü eline geçirmiş bir Milano şehrini hatırladı. Köprüye doğru yürürken Roma'nın içinde bulunan Vatikan'ın ateşe verildiğini öğrendi. Birkaç dakikadır bulunduğu bu hayatta öğrendikleri onu şoka sokmuştu. Kaçmak istiyordu ama nerede olduğunu bilmiyordu. Birden, uzakta bir yerlerden gelen sesler duydu.

Bağrışma sesleriydi. Alex arkasını dönüp baktı ama kimse görünmüyordu.

Bir duman perdesi görüşünü kapıyordu. Arkada kalan köprü Lambrate istasyonuna çok benziyordu. Birtakım

insan silüetlerini seçmeye başladığında birden durdu. Damarlarındaki kan çekildi.

Kalabalık bir grup ona doğru ilerliyordu. Hepsinin kıyafetleri siyahtı, kapüşonlan vardı; ellerinde çeşitli silahlar taşıyorlardı: tüfekler, sopalar, tabancalar; herkes bir şey almayı başarmıştı. Avazları çıktığı kadar bağmyorlardı ama ne dedikleri anlaşılmıyordu.

Alex ani bir kararla koşmaya başladı. En az iki yüz metre avantajı vardı. Arkasındaki ordunun yaklaşıp yaklaşmadığını anlamak için sık sık geriye bakıyordu ama aralarındaki uzaklık hiç değişmiyor gibiydi. Birden aşağıya inen bir merdiven gördü, her ne kadar üzerinde işaret olmasa da tıpkı bir metro girişine benziyordu. Alex alt geçidin meydandan geçtiğini ve Lambrate istasyonuna çıktığım hatırlıyordu. Merdivenlerden iner inmez paralel evrende olup bitenleri anladı. Alt geçit ceset istilasına uğramıştı.

Alex nereye baksa kollan bacaklan kopmuş, yüzleri parçalanmış, katledilmiş cesetlerle karşılaşıyordu. Alt geçidin sonuna kadar durum böyleydi. O sırada sesler yaklaşmaya başlamıştı. Grup neredeyse yanma varmıştı. En hızlılan şimdiden merdivenlere ulaşmıştı bile. Alex titremeye ve soğuk ter dökmeye başlamıştı. Bacaklarının kilitlendiğini hissediyordu. Sanki artık onun komutlarına cevap vermiyorlardı. Dehşet içerisindeydi. Dizlerinin üzerine çöktü, kendini en kötü olasılığa hazırladı.

Gözlerini kapadı ve bir an kendisini her şeyden soyutlayarak Jenny'yi ve onun ışıltısını düşünmeye çalıştı. Gözlerini hayal etti, ilk öpüşmelerini tekrar kafasında

canlandırmayı denedi. Birkaç saniye içinde, buluşabil-meleri için onu ilk önce dünyanın diğer ucuna sonra da bilinmeyen bir boyuta götüren o inanılmaz yolculuğun görüntülerini tekrar izledi.

Aniden omzunda bir el hissetti.

"Uyan, Alex," diye fısıldadı Jenny.

Delikanlının kafası yana düşmüştü. Alex zar zor gözlerini açtığı sırada karanlık salondaki konuşmacı güneş lekelerinin neden kaynaklandığını anlatıyordu.

Jenny'nin eli elinin üzerindeydi.

"Sonunda... Ne oldu sana?" diye fısıldadı genç kız.

Alex, "Kim... kimsin sen? Ne istiyorsun?" diye cevap verdi. Gövdesini doğrulturken esneme egzersizinde yapıldığı gibi boynunu çeviriyordu.

Jenny şaşkınlıkla geri çekildi. "Nasıl, ne diyorsun?"

"Neredeyim ben?"

"Alex... benim, Jenny. Planetario'dayız. Uyuyakalmış olmalısın."

"Hey, hey, bir dakika. En son beden eğitimi dersindeydik, maç yaptık, sonra da üstümüzü değiştirmeye gittik."

"Neden bahsediyorsun? Şaka mı bu?"

Alex aniden ayağa kalktı, endişeli gözüküyordu. Koltukların arasında yalpalayarak salondan çıkarken konuşmacı bir an için sunumunu kesti. Jenny arkasından koştu. Alex gözlemevinin dışma çıktığı anda Jenny ona yetişti.

Alex ona dönerek, "Kimin nesi olduğunu ve benden ne isteğini söyleyebilir misin?" diye bağırdı.

Jenny'nin ifadesi korkmuş ve şaşkındı.

"Nasıl olur da.... hatırlamazsın? Burada birlikteydik. Şu bankta oturuyorduk." Başıyla işaret etti. "Hatta..."

"Ben seni tanımıyorum. Ve hatırladığım son şey son ders için sınıfa dönmeden önce üstümü değiştirdiğim. Şimdi de Planetario'nun salonunda beni tanıdığını iddia eden bir yabancıyla buldum kendimi. Ne yaptın bana? Bana ilaç mı verdin? Ne oldu?"

Alex aniden dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Sonra Porta Venezia'nın bahçe sınırındaki kapıdan çıkıp gitti.

"Alex, yalvarırım... bunu bana yapamazsın," diye bağırdı Jenny.

Çocuk arkasına bile bakmadı.

İşte o anda ilk siren sesi duyuldu.

San Babila meydanından geliyordu ve tüm alana yayılan bir uluma sesi gibiydi. Bahçelerde bulunan insanlar merak içinde yollann kenarındaki kaldırımlara çıkıyordu. Üç siren sesinden sonra, büyük ihtimalle hoparlörden gelen metalik bir ses duyuldu.

"Yönetimin kararına göre vatandaşların en kısa zamanda evlerine dönmeleri gerekmektedir. Sakinliğinizi koruyun ve evlerinize dönün. Bu akşam saat on yediden itibaren sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Tekrar ediyorum..."

insanlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Bazıları duyuruyu iki üç kez daha dinlemek için bekledi, sonra hızlı

adımlarla Palestro metro istasyonuna doğru ilerlemeye başladılar.

Yolda, ne olduğunu anlamak için durup birbiriyle konuşan küçük insan gruplan oluşmuştu.

Jenny kıpırdamadan olup biteni izliyordu.

Kimse böyle bir uyarının nedenini anlamamışta ama insanların suratındaki kaygı ifadesi rahatça görülebiliyordu. Yolu boşaltıp ıssız hale getirmek için gereken o birkaç dakikada, Jenny diğer vatandaşların savaştan, terör saldınla-nndan, virüs salgınından ve diğer felaket senaryolarından bahsettiğini duydu. Hiç kimsenin bu ihtimallere verilecek bir cevabı yoktu, her kafadan farklı bir ses çıkıyordu.

Alan tamamen boşaldığında Jenny neredeyse ıssız olan Buenos Aires Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. İnsanlar, hükümetin emrettiği gibi evlerine yönelmişti.

Jenny'nin ne yapacağı ya da nereye gideceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, sığınacağı bir yer bulması gerektiğiydi. Yalnızca ara sıra duyulan uyan sirenleri tarafından bölünen gerçeküstü sessizlikte ilerleyen Jenny, Lima Meydanı'nın ilerisindeki yolun diğer tarafında duran bir grup askeri görünce durdu.

Onlardan biri kızı görünce taramalı tüfeği havaya kaldırdı.

"Küçük kız, emirleri duymadın mı? Derhal evine dön!"

Ne cevap vereceğini bilemeyen Jenny, *Ama benim burada bir evim yok ki,* diye düşündü.

"Duymuyor musun? Uyanmı ciddiye al, derhal annen ile babanın yanına git çünkü birazdan dünyanın sonu gelecek."

Jenny başını sallayarak anladığını ifade etti ama bacakları titriyordu.

"Tamam, tamam..." dedi yolda ilerlerken. "Eve gidiyorum. Buraya yakın oturuyorum."

Askerler ona aldırmadan kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

Yolun sonunda ışıklı bir bar tabelası gözüken dar bir sokağa saparken kendi kendine, "Şimdi ne cehennme gideceğim?" diye sordu.

"Hey, arkadaş, kendini öldürtmek mi istiyorsun? Aradan çekilelim!"

Alex bakışlarını kaldırınca onun gibi kafasını sıfıra vurdurmuş bir siyahiyle karşılaştı. Üstünde siyah kalın bir kazak ve kot pantolon vardı. Kaçmaya başlamadan önce, kalkmasına yardım etmek amacıyla uzatılan eli tuttu. Bütün güçleriyle koşarak, sanki ürpertici bir video oyunundaymış gibi, cesetlerin arasından atlayarak tüneli geçtiler.

Her yer kan içindeydi, görünüşe göre onlan takip edenler aralarındaki mesafeyi gittikçe kapıyorlardı. Her on ya da on beş saniyede bir yürüyüşlerine eşlik eden kasvetli sloganlar atıyorlardı. Alex onların ne dediklerini tahmin etmeye çalıştı ama İtalyanca konuşmuyorlardı, daha ziyade kuzeye özgü bir lisandı bu. Almanca olduğundan neredeyse emindi.

Alex ile siyahi çocuk basamakları üçer üçer atlayıp merdivenleri tırmanarak tekrar açık havaya çıktılar. Yabana, eliyle "buradan" dermiş gibi bir işaret yaptı. Benzincinin san kırmızı tabelası başlarının hemen üzerindeydi. Üstünde KRAFTGAS yazıyordu.

Koşarak, cep telefonu aksesuarları ile araba kokularının durduğu rafların ve hatta bilgisayarın tahrip edildiği küçücük bir dükkânın içine girdiler.

Kasa açık ve boştu, ürünlerden geriye kalanlar da yere saçılmıştı.

Öbür çocuk tezgâhın altında diz çöküp bir şeyler ararken Alex, "Bu şehirde ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı.

"Benim adım Jamil. Sen de bizdensin, değil mi?"

"Bizden derken? Ben..."

Jamil karıştırdığı dolaptan kafasını çıkararak Alex/e sorgulayan bakışlarla baktı.

"İtalyansın... değil mi?"

Alex neredeyse yanıt vermekten korktu.

"Ne saçma sapan sorular soruyorsun? Çinliye benzer bir halim var mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? *İtalyan* mısın, değil misin? Niye anlamazdan geliyorsun?"

Kapüşonlu adamlardan oluşan grup benzin pompalarının olduğu yerde durdu. Liderlerine benzeyen adam gruptan aynldı ve diğerlerine dönerek talimat verdi. Her söylediğine askerî koroyu anımsatan bir vurguyla cevap geliyordu.

Alex hatıralarını anımsayarak o soruya işine yarayacak bir yanıt verebilmek için kendini olanca gücüyle zorluyor ama bir sonuca ulaşamıyordu. Jamil o sırada kafasını tekrar

dolabın içine sokmuştu ve tükürükler saçarak konuşuyordu: "Buradaydı, burada olması gerekiyor..."

"Bak... ben... korkarım ki hafızamı kaybettim. Bana nerede olduğumu ve burada ne haltlar döndüğünü söyleyebilir misin?"

"Boktan problemler," dedi kendi kendine. "Senin hafızan beni hiç ilgilendirmiyor. Sadece kıçımı kurtarmaya bakıyorum. Herkesi öldürüyorlar, birileri Papa'nın suikaste kurban gittiğini söylüyor, şimdi de bütün İtalyanlan sınır dışı etmek istiyorlar."

"Niye İtalyanlar?"

"İtalyanlar! Nötr olanlar, senin benim gibilere böyle diyorlar. Seninle niye konuşuyorum ki? Git öldürt kendini, bu yalnızca an meselesi nasılsa."

Adam dolabı aramaya devam etti.

"İşte, buldum! Burada olduğunu biliyordum!"

JamiTi elinde el bombasıyla kırık bilgisayarın yanında gören Alex›in nutku tutuldu, yerinden kıpırdayamadan kalakaldı.

"Neden herkes Almanca konuşuyor?"

"Hangi dilde kouşmalannı bekliyordun? Milano'dayız yakışıklı, biliyorsun, değil mi?"

"Milano'da Almanca mı konuşuluyor?"

"Almanca artık İtalyanca. Altmış yıldan uzun zamandır."

Jamil başını salladıktan sonra ayağa kalktı ve dükkânın penceresinden dışan göz attı. Bu sırada isyancılann lideri grubunu topluyordu. Saldmya hazır gibiydiler.

Alex çevresine bakındı ama içine sığınabileceği bir banyo bile göremedi. Hiç kaçış yolu yoktu ve siyahi çocuğun anlattıklarına bir anlam veremiyordu. Belki de Çoklu Evren'in bu boyutunda İkinci Dünya Savaşı çok farklı sonuçlanmıştı.

Jamil sırıttı. Sonra sağ gözünü kırptı ve elindeki el bombasıyla dükkândan çıktı.

Camın arkasından Jamil'e bakan Alex onun, o anda yapmaya hazırlandığı fakat görüldüğü kadanyla yapmamasının daha iyi olacağı hareket için dua ettiğini gördü.

Fünyeyi çekip öfkeli kalabalığa el bombasını atarken olanca sesiyle, "Alın bakalım, aşağılık orospu çocuklan!" diye bağırdı.

Alex taş kesilmiş gibiydi.

Bomba patlar patlamaz isyancıların aa ve öfke dolu çığ-lıklan sağır edici bir koro oluşturmuştu. O küçük dükkânın kapısından çıkıp, kendiyle gurur duyarak manzaranın keyfini çıkaran Jamil'in arkasından, hemen sağa döndü. Kaçmaya başladı ama patlamayı takip eden duman tabakasına rağmen fark edilmeden gidemedi.

Bazılan onu görüp kovalamaya başladı. Alex engelli koşu yaparmışçasına önündeki çalılıkların üzerinden atlayıp amansızca kaçmaya başladı. Bir makineli tüfek sesi duyduğunda omzunun arkasından baktı ve uzakta Jamil'in yere düşen vücudunu gördü.

Mümkün olduğunca hızlı koşmaya başladı. Arkasında en azından altı isyankâr vardı. Ondan daha büyük, yaşlı ve belki de daha yavaştılar ama

silahlıydılar. Havada

yankılanan silah atışından sonra bir ses duyuldu: *"Wir ıverden dich toten, italiano!"* Kulağa bir tehdit ifadesi gibi geliyordu.

Birkaç saniye geçmemişti ki Alex kurşun bacağına isabet edince acı dolu bir çığlık koyuverdi.

Kurşunun etini yaktığını hissediyordu, sanki sinirlerinin içine bir kor parçası sokulmuş gibiydi.

Ellerini kan içindeki yarasının üstüne bastırarak yerde kıvranırken, onu takip eden kalabalık hemen onun üstüne çullandı.

Gözyaşları arasmda, "Kahretsin! Rahat bırakın beni, size hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı. Korku içindeydi.

Altı kapüşonlu adam bitmek bilmeyen sessizlik dolu bir an ona baktı. Bunlardan bir tanesi, kapüşonunu sola doğru eğerek yanındakilerden biriyle söyledikleri anlaşılmayacak bir şekilde konuşmaya başladı.

Sonra beline sarılı kuşaktan uzun bir bıçak çıkardı.

Alex'in göğsünü delen bıçak yavaşça vücuduna girdi. O yerde yatarken, bıçak etine saplandı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu, nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti; dünyanın düz ve gri renklere büründüğünü gördü. Bacağındaki ağrı tamamıyla geçti. Birkaç saniye içinde vücudundaki her his soğuk ve kasvetli bir sarılmayla yer değiştirdi. Gökyüzünü tamamen kaplayan bir görüntü gibi, Jenny'nin yüzü tam karşısındaydı. Kan göğsünden fışkırıp asfaltın üzerine akıyordu, bu arada altı saldırgan uzaklaşıyorlardı. Bir bombanın boğuk patlama sesi Alex'in

fark edebildiği son ses, güneş ışığının okyanusun üzerindeki dalgalara yansıması da onu takip eden son görüntü oldu.

Sonra hiçlik.

Jenny'nin arkasındaki kapı hızla kapanınca kız korkuyla zıpladı.

Üstünde hâlâ önlüğü olan altmış yaşlarında bir adam, "Hey sen, uyanyı duymadın mı?" diye sordu.

Barın sahibi olmalıydı.

"Duydum... efendim. Ben de eve gidiyordum."

"Öyleyse dükkânımın önünden çekil. Kapamam gerekiyor. Hepimiz kapamalıyız."

Jenny yanıt vermeden uzaklaştı. Nereye gittiğini ve Alex'le nasıl iletişim kuracağını bilmeksizin koşmaya başladı.

Yoğunlaşmaya çalıştı ama düşüncelerini toparlayamı-yordu.

Mahallenin merkezine doğru kıvrılan ıssız sokaklardan geçti. Ana yollar şüphesiz askerler tarafından kontrol ediliyordu. Hâlâ amaçsızca dolaştığını görmeleri onun için riskli olabilirdi. Yürürken etrafına bakındı. Arada sırada koşarak bir giriş kapışma varıp içeriye doğru kaybolan insanlar görüyordu. Farklı dükkân sahipleri işyerlerini kapıyorlardı. Bu arada binaların cephesindeki bütün pencereler kapalıydı ve panjurlar indirilmişti.

Elektrikli aletler satan bir dükkânın önünden geçerken üstünde FULL HD-SÜPER FIRSAT yazan düz ekran televizyonda haberlerin başladığını gördü. Televizyonun sesi kapalıydı ama ekranın altında FLAŞ HABER yazıyordu. Ekranda gördüğü tank Jenny'nin durumun ciddiyetini anlamasına yetti.

Koşmaya başladığında bir yandan da Alex'e ne olduğunu soruyordu kendi kendine. Neden artık onu tanımıyordu ve niye o şekilde davranmıştı?

Artık tek başınaydı.

Öğleden sonra güneşin son ışınlanyla aydınlanan altın rengi kum yavaş yavaş şekil almaya başladı. İskeleye çarpan dalgaların kükremesi ve serin rüzgârın kulaklarına vuran uğultusu uyanışına eşlik etti. Göz kapaklan, güçlükle açılmadan önce birkaç saniye titredi. Güneş ufuk çizgisinin arkasında saklanmaya gidiyordu. Portakal rengi yuvarlak, su tarafından

yutulurken etrafında bıraktığı morumsu kırmızı ve san renkler çarpıcı Avustralya günbatımı paletinde birbirlerine kanşıyordu. Alex yavaş yavaş kalkarken bir köpek kumlan kaldırarak önüne fırladı.

"Yaşıyorum..." diye fısıldadı çevresine bakınırken. "Yaşıyorum."

Marco ona değişik evrenlerin olabileceğini ve bu evrenlerde de her şeyin kontrolünü kaybetmiş toplumlar

olabileceğini söylemişti ama kendi şehrinin bu duruma düşeceğini hayal bile etmemişti. Bıçak etine saplandığı anda yaşadığı duyguyu hatırlamaya çalıştı.

Yakarak sonsuza kadar ortadan kaldırmanın daha iyi olacağını düşündüğü bir fotoğrafın görüntüsünü netleştirmek ona zor geliyordu ve nerdeyse korkuyordu. Belki bu görüntüleri belleğinin en ıssız köşesine gömmek daha doğru olacaktı.

Ölmüştü. Bundan hiç şüphesi yoktu. İsyancılar onu bacağında bir kurşun ve göğsünde bir bıçakla yerde bıraktıklarında son nefesini vermişti. Ölüydü ama kurtulmuştu. Bu hiç anlamlı gelmiyordu. Hayatta olduğunu anladığında ilk düşüncesi Jenny'ye gitmek olmuştu. Onu, kendi boyutunda olsa da, yalnız başına, bilmediği bir şehirde hayal etti.

Onu Melbourne'e geri döndürmeyi nasıl başarabilirdi? Tekrar buluşmalarını nasıl sağlayabilirdi? Marco'yla konuşmalıydı.

Çantasını bulmak için çevresine bakındı. Hâlâ orada, yanı başındaydı. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Her zaman kapalı. Kahretsin!"

Rıhtımın ilk bölümüne giden merdivenlerden yukan çıktı, sonra Esplanade boyunca yürüdü. Bir trafik ışığına geldiğinde, palmiye ağacına yaslanarak birkaç dakika kaldırımda bekledi. Yolun aşağısında bir taksi gördü ve dikkatini çekmek için ona el salladı.

Araba yanaşınca Alex içine atladı.

"Havaalanına," dedi kararlı bir ses tonuyla.

Saat on biri çeyrek geçe Melbourne Tullamarine Havaalanından havalanan uçak ertesi sabah saat altı otuz beşte Abu Dabi'ye indi.

Alex için bu, kesintisiz yedi saatlik uyku anlamına geliyordu. Birleşik Arap Emirlikleri'nin havaalanına indikten sonra Heathrov/ a giden uçağın bulunduğu terminale gitmek üzere servis aracına bindi. Yolculuğun ikinci bölümünün başlamasına yalnızca bir saat kırk dakika kalmıştı.

Alex check-in alanına yakın bir yerde bir dilim pizza yiyerek vakit öldürdü ve saat sekizi çeyrek geçe mükemmel zamanlamayla kalkan Birleşik Krallık uçağı havalandı.

Neredeyse tüm uçuş boyunca kulaklıklarını çıkarmadan iPod dinlendi. Yalnızca Etihad Havayollan'nın hostesi yemek getirdiği zaman uyandı. Yemekte lastik gibi bir tavuk göğsü, yanında soğuk bezelye, sulandınlmış kahve ve hepsinin içinde yegâne yenilebilir şey gibi duran ufacık bir dilim çikolatalı kek vardı.

Saat on iki yirmide uçak İngiltere topraklarına iniş yaptı. Milano aktarması saat on yedi ellide hareket edecekti. Yorgun yüzü ve her zaman omuzunda asılı olan sırt çantasıyla dükkânların bulunduğu koridordan geçti. Yatıp uçuş boyunca zorlanmış ayaklarını uzatmaya ihtiyacı vardı.

Bir wi-fi alanındaki banka otururken acaba Marco yeni bir şeyler öğrenmiş midir diye düşündü. Bacaklarını önünde duran sehpaya doğru uzattı.

Üniformalı bir adam ona ters ters baktı. Havaalanının güvenlik görevlilerinden biri olmalıydı ve delikanlının oturuş şeklini beğenmemişti. Ancak Alex istifini bozmadı. Bitkindi. Uzaktan bir seyahat acentesinin ışıltılı vitrinini gördii.

Devasa HAYDİ AVRUPA'YA! HEMEN ŞİMDİ! yazısının altında mutlu bir aile fotoğrafı asılıydı.

Ona yönelik bir mesaja benziyordu.

Sonunda evinin kapısına ulaşan Alex derin bir nefes aldı.

Annesi ile babası sıradan bir okul gününden döner gibi eve gelen Alex'i karşılarında görünce ne yapacaklardı, tahmin bile edemiyordu.

Yemek saatiydi. Valeria ile Giorgio evde olmalıydılar. Apartman kapısından dışan çıkan bir kız geçmesi için kapıyı açık tuttu. Alex teşekkür ederek merdivenlerden yukan çıktı.

Annesi ile babasının çok sinirli olmaması için dua ederek zili çaldı. Kapının açılmasını beklerken asansörden yaşlı bir adam çıktı. Yaşlı adam çocuğa şüpheyle baktıktan sonra cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açü.

Tam adam kendi dairesine girip Alex'i apartmanın koridorunda yalnız bırakırken delikanlının önündeki kapı açıldı.

"Sen Paolo'nun arkadaşı mısın?" diye sordu üstünde önlük olan esmer bir kadın.

Alex karşısında duran kadma şaşkınlıkla baktıktan sonra dönüp zilin üstünde yazan ismi okudu.

"Manrini..." dedi kadına tekrar dönüp bakmadan önce. "Affedersiniz, yanlış kata gelmiş olmalıyım."

"Kaçına katta oturuyorsun?"

"İki."

"Burası ikinci kat. Belki de kapıyı şaşırmışsındır?"

Alex üzüntüsünü saklamak için başını öne eğdi. "Özür dilerim, efendim... karıştırmış olmalıyım."

Sonra dönüp hızla merdivenlerden aşağıya indi.

Binanın dışına çıkınca adresi kontrol etti: Lombardia Meydanı, 22 Numara. Onun eviydi. Tam on altı yıldır.

"Hayır, yine mi..."

Alex çevresine bakındı.

Her şey bıraktığı gibi görünüyordu. Aynı şehir, binlerce kez gelip gittiği aynı sokak.

Ama onların evinde başka bir aile yaşıyordu.

"O plajda kendi bedenime döndüm... kalktım, üç uçak değiştirip buraya vardım. Buraya, yolculuğa başladığım yere. Bütün bu saçmalıklar ne anlama geliyor?"

Heyecan içinde Piola Meydanı'na doğru koşmaya başladı.

Marco'nun evi Gran Sasso Bulvan'na yalnızca birkaç yüz metre uzaktaydı.

Birkaç dakika içinde diyafonun önündeydi.

"Evet," diye cevap verdi ses.

"Marco, benim!"

"Alex, merhaba! Ne güzel sürpriz... Haydi, gel."

Kapı açıldı ve Alex içeri girdi ama tedirgindi. Görünüşe göre arkadaşı onun dönmesini beklemiyordu. DraghiTerin birinci kattaki dairelerinin kapısı aralıktı. Alex içeri adımını atar atmaz gördüklerini yadırgadı. Üstünde üç bilgisayarın durduğu masanın olduğu yerde şimdi L şeklinde bir kanape vardı.

Duvarda asılı olan neon mavisi ızgara kaybolmuş, yerini fotoğraf çerçeveleriyle dolu bir raf almıştı. Arkadaşı gülümseyerek koridor boyunca ilerledi.

"Alex!"

Alex döndüğü anda karşılaştığı görüntü karşısında afalladı.

Arkadaşını kucaklamak için gülümseyerek kollarını açmış olan Marco ayaklarının üzerinde duruyordu.

"Sonunda uğramayı akıl edebildin!" dedi onu beceriksizce kucaklamaya çalışarak kendisine doğru çekerken. "Artık hiç gözükmüyorsun."

Alex hiç cevap vermedi, gözlerini Marco'nun bacaklarına dikmişti.

"Neler oluyor sana? îyi misin?"

"Evet, ben..."

"Hortlak görmüşe döndün!"

"Sen... yürüyorsun, yani..."

"Ya ne yapsaydım? Emeklese miydim? Tamam, seni gördüğüme çok sevindim ama abartmayalım!"

Marco kahkahalarla güldükten sonra mutfağa doğru gidip gözden kayboldu. Biraz sonra elinde iki Coca Cola kutusuyla döndü.

"İçecek ister misin?"

"Marco, ben biraz zor durumdayım."

"Nasıl yani?"

"Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum," dedi Alex. Etrafa bakınca kafası karışmıştı. Gözü rafta duran fotoğrafa takıldı.

"Affedersin ama o... senin annen değil mi?"

"Tabii ki, ne biçim bir soru bu? Sen de o fotoğraf çekilirken orada değil miydin? Toskana'daki ev... Hatırlamıyor musun? Şu anki halini görmen lazım. Döşemeyi bitirdiler sonunda."

Alex gözlerini kapadı. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. Karşısında gördüğü gence, Marco'ya tanınmayan hayatı yaşama şansı verildiği

anlaşılıyordu.

"Sorun nedir?"

"Yok, yok bir şey. Bir an için şey hissettim... *Ailem* nasıl? Artık Lombardia Bulvan'nda yaşamıyorlar mı?"

Marco kaşlarını çatarak arkadaşının yüzüne baktı. "Arkadaşım, endişelendiriyorsun beni... Hafızanı mı kaybettin?"

"Güzel soru. Ama ben nasıl yanıtlayacağımı bilmiyorum."

"Alex, sen ciddi misin?"

"Oldukça."

"Seninkiler beş yıldan beri İsviçre'de yaşıyorlar. Bana bunları gerçekten soruyor olamazsın, değil mi? Bunları hatırlayamadığını mı söylüyorsun?"

Marco elindeki içecekleri masanın üzerine bıraktı.

"Kaza mı geçirdin? Başını mı çarptın?"

"Hiçbiri değil. Açıklaması çok zor. Gitsem iyi olacak."

"Bence yardıma ihtiyacın var. Başma bir şeyler gelmiş olmalı..."

Alex ayağa kalktı, kapıya doğru birkaç adım attı.

"Boş ver. Sana sorduğum aptalca sorulan da unut gitsin."

"Ama nasıl..." Marco elindeki kola kutusuyla kalakaldı.

Arkadaşma doğru dönen Alex, "Pardon, son bir şey daha soracağım," dedi. "Jenny diye birini tanıyor musun?"

Marco ona şaşkınlıkla baktı. "Kim?"

Alex yanıt vermedi. Draghi'lerin evinin salonundan aceleyle çıktı, kapıyı sıkıca kapadı ve oradan kaçtı.

Caddedeyken çevresine bakındı. Çoklu Evren'in sonsuz seçeneğinde, sonsuz sayıda yolda dolaşabileceğinin farkında olarak insanların arasında yürümeye başladı. Normal insanların arasında kendini uzaylı gibi hissediyordu: Seyahat edebilir, istediği yere gidebilir, her senaryoyu her kaderi inceleyebilirdi. Ama şimdi eve dönmeye ihtiyacı vardı.

"Bu lanet olasıca gücü kontrol edemiyorum!"

Alex sahilde kendini her şeyden soyutladığı andan, girdaba kapılarak Jenny'nin gerçekliğindeki soyunma odasında uyandığı ana kadar olan her şeyi aklından teker teker geçirdi.

İnanılmaz yolculuğun her saniyesini tekrar yaşadı. Alternatif Milano'daki metroda gördüğü cesetler aklına kazınmışü ve Jenny'yle ilk öpüşmelerinin hatırasıyla çatışıyordu. Ve bunlar da kimbilir hangi durumda Planetario'da yaşadıkları deneyim ve onların çocukken tam o yerde o kızla geçmişte buluştuklarını hatırladığı an ile çakışıyordu.

Alex, Tullamarine Havaalanı'na gitmek için bindiği taksiyi, Birleşik Arap Emirlikleri'ne yaptığı yolculuğu ve sonraki İngiltere uçuşunu tekrar düşündü.

"Milano aynı ama hem benim hem de Marco'nun aile yaşamımız tamamıyla farklı. Nerede yaşadığımı bile bilmiyorum. Evimde başka bir aile oturuyor, benimkiler İsviçre'de, Marco yürüyor! Geri dönmeliyim... ama nasıl?"

Yerden kalktı. Direğin üzerinde asılı olan saat gecenin onu olduğunu haber veriyordu. Biraz ilerideki kebap standının önünde Avrupa'ya ait olmayan bir dilde yüksek sesle sohbet ediliyordu.

"Yolculuk sırasında bir şey olmuş olmalı, büyük olasılıkla uyurken."

Çevresine bakınırken aklına önemli bir detay geldi. Sırt çantası yanında değildi.

"Mantıklı. Bu boyuttaki kişiliğimin sırt çantası yok. Bir yolculuktan dönmüyorum. Metroya binerken sırtımdaydı. Sırt çantası... en son ne zaman gördüm onu?

"Tabii ki!" diye bağırdı, çevredeki yabancılar ona baktılar. "Heathrow'da oldu!"

Yürümeye başladı, düşüncelerini bir araya getiriyordu. Hemen Heathrow'a dönmeliydi.

Piola Meydam'na doğru ilerledikten sonra metronun merdivenlerinden indi. Bilet almak için parası yoktu ama kontrol memurlarının olduğu oda boştu. Ortadaki tek görevlinin arkası dönüktü ve problem yaratamayacak kadar uzaktaydı. Böylece turnikelerin üzerinden atladı ve trenlerin bulunduğu perona doğru ilerledi.

İstasyonda bekleyen çok az insan vardı. Kimi gözlerini dikmiş varış saatlerini gösteren panoya bakıyor, kimi kitap okuyor kimi de sabırsızca dolaşıyordu.

Alex peronun sonuna kadar yürüdü, bir banka oturarak kendi dünyasına daldı. "Nereye gitmem gerektiğini biliyorum... nerede uyanmam gerektiğini de. Tek yapmam gereken yolculuğu kontrol edebilmek."

Onu zihinsel olarak Heathrovv'a geri götürebilecek detayları hatırlamaya çalıştı. En son çıkışın yakınındaki koltukta gördüğü sırt çantasına yoğunlaşmaya çalıştı. Bazı yüzleri, yazıları ve havaalanının ışıklı tabelalarını anımsamayı denedi.

Birçok tren gelip geçti, o hâlâ oradaydı.

Sonra, birden, zihninin derinliklerinde bir adamın görüntüsü belirdi. Fırça gibi bıyıklar, küçük gözler, çıkık çene. Üstünde bir üniforma vardı.

"Tabii ya, havaalanındaki güvenlik görevlisi. Bekleme salonundaki sehpanın üzerine ayaklarımı uzattığım zaman bana ters ters bakmıştı."

Alex'in belleği o hatırayı yakalamıştı ve yok olmasına izin vermiyordu. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen içgüdü tarafından yönlendirildiğini hissediyordu.

Polisin siyah botları ve kemerinde duran cop gibi bazı detaylara yoğunlaştı. Adamın arkasında bir ayakkabı mağazasının tabelası vardı. Sonra mutlu ailenin fotoğraflan ve HAYDİ AVRUPA'YA! HEMEN ŞİMDİ! yazıları beliriverdi.

Bir anda Alex'in tüm kaslan uyuştu ve vücudu bir yana yığılarak başının banka vurmasına sebep oldu.

Bir evrenin yüzleri, renkleri, sesleri ve kokulan başka bir gerçeklikle karıştı. Girdap düşüncelerini emdi ve onu hem tamdık hem de çok uzak olan Milano'dan alıp götüaiü.

Hatıralar tünelinde ışık hızında yolculuk yapmak gibiydi. Hiçbir hatırayı ayırt etmeye zaman yoktu. Onlar yalnızca *onun* hatıraları değildi, herhangi birine ait olabilirlerdi.

Gözlerini tekrar açtığında uzanıyordu. Karmakarışık görünen ışıklar yavaş yavaş şekilleniyordu. Önünde duran ekrandan gelen ışıklardı bunlar. Yazılar İngilizceydi. Alex çevresine göz atınca rahat bir nefes alarak gülümsedi. Olmayı umut ettiği yerdeydi. Heathrow Havaalanında.

Tam olarak o öğleden sonra Milano uçuşunu beklerken uyuyakaldığı yerdeydi. Tam olarak dönmek istediği yerde.

"Belki de nasıl işlediğini öğrendim..."

Hızla dönüp önemli bir detayı kontrol etti. Bankın altına baktı ve onu gördü. "Sırt çantam!"

Elini çantasına uzattı ve içinden Melbourne'de hazırlattığı sandviçlerden birini çıkardı. Sandviç birkaç gündür çantasmdaydı ve pek yenecek gibi değildi ama açlık ağır bastı. Poşeti açıp yemeye başladı.

Önünde duran saat ikiyi gösteriyordu. Temizlikçi kadın sanlı mavili temizlik arabasını tuvaletlere doğru itiyordu. Arabanın renkleri Alex/e basketbol takımının formasını hatırlattı.

Bu sefer uyanık kalsam daha iyi olacak, diye düşündü ve havaalanında tur atmaya başladı.

Boyutlar arasındaki sınırları geçme gücü vardı, bundan hiç şüphesi yoktu ama bu güç kısmen kontrol edilebiliyordu ve çoğu zaman o daha farkına varmadan geçiş gerçekleşiyordu.

Ertesi sabahın uçuşlarım gösteren ışıklı panoyu kontrol etti, Linate'ye gidecek olan uçak altı ellide havalanacaktı. Marco'nun ona verdiği kart hâlâ sırt çantasının cebinde duruyordu. Şimdi bu para onu evine götürecekti. Bütün mağazaların vitrinlerine baktıktan sonra Alex bekleme bölümüne gidip oturdu. Düşünceleri hemen Jenny'ye gitti.

Büyük olasılıkla ona tıpatıp benzeyen başka bir Alex'le birlikte hâlâ Planetario'daydı. Tam olarak emin olamasa da, büyük olasılıkla ne Jenny'den ne de Çoklu Evren'den haberi olan alternatif Alex uyandığı anda neler olacağını sordu kendi kendine.

Sabahın altısına doğru gişeye gidip bilet satın alırken bu seferki yolculukta hiçbir sürprizle karşılaşmamak için dua etti.

Linate Havaalam'ndan çıkan Alex, "Sonunda, *kendi* Mi-lanomdayım!" diye bağırdı ama tereddütlü düşünceler kafasına üşüştü. Doğru yerde olduğundan emin olamazdı. Ailesi ve Marco'yla konuşmalıydı.

Oldukça yorgun ve şaşkındı, cebinde kalan son parayı da onu eve götürecek taksiye binmek için harcamıştı.

"Dua edelim de doğru Milano'da olayım..." diye mırıldandı kendi kendine. Çevre yolunda ilerlemekte olan taksi şoförü hiçbir kanala bağlanmak istemiyormuş gibi görünen radyoyu yumruklamakla meşguldü.

Lombadia caddesindeki 22 numaralı kapmın önünde durup diyafonun üstündeki LORIA yazısını görünce rahat bir nefes aldı.

Çantasında duran anahtarlara aldırmadan zili çaldı.

Annesinin sesi, "Evet?" diye cevap verdi. Sabahın onunda annesi ile babasının evde olmasını beklemiyordu.

"Anne, benim."

"Aman Tanrım! Alex."

Annesi ile babası onu sanki esaretten kurtulmuş gibi karşıladılar. Evin kapısından girer girmez Valeria hıçkıra hıçkıra ağlayarak oğlunun boynuna atılıp ona neredeyse boğacakmış gibi sıkı sıkı sanldı. Sözcükleri anlaşılmıyordu. Oğlunu saçlarından yakalayıp iki yana sallayan Valeria'nın onu sağ salim karşısında görmekten çok mutlu olduğu ama günlerdir endişe içinde beklemenin onu ne kadar kızdırdığı anlaşılıyordu.

Ellerini göğsünde kavuşturmuş ayakta duran Giorgio bu saheyi ağzındaki sigarasıyla izliyordu. Bakışlan hislerinin kanşıklığım ifade ediyordu. Alnı kınş kırıştı. Gözleri soru işaretleriyle doluydu. Valeria kollarını açarak Alex'i serbest bıraktığı zaman babası sigaranın dumanını sıkılı duran dudaklarının arasından ciddi bir ifadeyle üfledi.

"Şimdi, hikâyeler uydurmadan hangi cehennemde olduğunu anlat bize."

Şaşkınlığım henüz üzerinden atamamış olan Alex, "Evet... tamam," diye yanıtladı.

Çantasını yere bıraktıktan sonra mutfak masasının üzerinde duran *Corriera della Sera* gazetesine göz ucuyla baktı. Önceki günün gazetesiydi ve başlığında büyük puntolarla "BİLİNMEYENİN TERÖRÜ" yazıyordu.

Parlamentoda yaşanan kavganın fotoğrafı ilk sayfayı kaplamıştı. Fotoğrafın hemen üzerinde iki satırlık bir yazı vardı: *İnternet kapatılınca tansiyon yükseldi. Meydanlar,* "*Hükümet vatandaşlara cevap versin* " *diyor.*

Dünya çapında gerilim ve çatışmalar.

Alex mutfak masasına otururken Giorgio gazeteyi alıp kızgınlıkla sallamaya başladı. "Sana söylüyorum, neler olduğunu görüyor musun? Sence neler

hissetmişizdir?"

"Özür dilerim."

"Özür dilemenin hiçbir anlamı yok," diye bastırdı babası. "Şimdi bize nerede olduğunu açıkla!"

Alex gözlerini babasının bakışlarından kaçırmaya çalışırken doğru dürüst bir bahane bile düşünmediğini fark etti.

"Mecburdum..." Alex bakışlarını gergin gergin bacaklarının üzerinde birleştirdiği ellerine çevirdi. "Bir yolculuğa çıktım. Gerekliydi."

Valeria oğlunun karşısına oturdu, Giorgio ise ayakta dikilmeye devam ederken elleriyle masanın başında duran sandalyeyi sıkıyordu.

"Yolculuk mu? Nereye? Yoksa delirdin mi?"

Alex birkaç saniye zaman kazanabilmek için boğazını temizledi.

"Size nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Hayır, delirdiğimi zannetmiyorum."

"Anlat diyorum sana!" Giorgio masaya bir yumruk indirdi. Yanakları kıpkırmızıydı. Kravatını gevşettikten sonra konuşmaya devam etti: "Yoksa gidip Marco'yu mu sorguya çekmemiz lazım? Senin arkanı kimin kolladığını biliyoruz. Neredeyse polisi arayacaktım. Bunların arkasında o dengesizin olduğunu anlamıştık."

Bakışlarını babasınınkilere dikerek, "Yeter!" diye patladı Alex. "Marco dengesiz değil. O bir dâhi. Siz bunu anlayamazsınız. Hiçbir şeyden haberiniz yok."

"Evet, yok ama sen de bizi anlamaya çalış," diyerek ayağa kalktı Valeria.

"Konuşma bitmiştir. Size söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bize bir açıklama borçlusun," diye araya girdi Giorgio. Sinirden zar zor nefes alıyordu. "Ya bir açıklama yaparsın ya da Tanrı şahidimdir, seni bu

okul yılırım sonuna kadar odana kaparım."

Alex gözlerini boşluğa dikerek ailesinin saldırısını duymazdan geldi.

"Dikbaşhlık yapmak istiyorsun demek, öyle mi?" diye devam etti Giorgio. "Eğer elimin kalktığını görmek istemiyorsan hemen kaybol gözümün önünden."

Alex cevap vermeden yavaşça döndü. Çantasını alıp mutfağı terk etti. Banyoya doğru giderken bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermeye çalışıyordu.

Aynanın önüne geldiği zaman ellerini lavabonun kenarlarına koydu, başını eğdi. Gözlerini kapadı, durumun ne kadar büyüdüğünü ve onu ne kadar aştığını anlamaya başlamıştı. Ancak yıkılma zamanı değildi. Ağlama ya da titreme zamanı değildi. Ortadan kaybolma zamanıydı.

Kafasını kaldırdı, aynada kendine baktı.

Her sabah uyandığında yaptığı gibi suyu açıp yüzünü yıkarken, *Sana geri döneceğim, Jenny,* diye düşündü.

Sanki bir şarkıyı tekrar edermişçesine aklından durmadan, "Döneceğim..." diyordu.

Aynadaki yansımasına konuşurmuş gibi, "Bekle beni, Jenny..." dedi kısık bir sesle.

O sırada banyonun aralık duran kapısının arkasında, koridorda duran Valeria Loria'nın gözleri yaşlarla doldu.

O adı duymuştu.

O ve Giorgio, Alex'in kimden bahsettiğini gayet iyi biliyorlardı. Oğulları bunu hahrlayamazdı.

Alex'in belleğinin en derin, en ulaşılamaz köşesinde bulunan karanlık hatıraların kapısı açılmış, Jenny geri dönmüştü.

Alex banyodan çıktığında koridorda kimse yoktu. Çantasını sırtına alıp kapıya doğru ilerlerken annesi ile babasının mutfaktan gelen boğuk seslerini duyuyordu.

Alex kapının kolunu hızla kavrayıp kapıyı kararlı bir tavırla açtı. Kapıyı arkasından kapayınca derin bir nefes aldı. Sonra merdivenlerden inerek binadan çıktı. Marco'nun evine doğru ilerlemeye başladı.

"İmkânsız/'

Valeria Loria'nın sesi inanmazlık ve endişeyle doluydu.

"Yine neler oluyor?" diye sordu Giorgio. Odadaki deri koltuğun üzerine yığılmıştı.

"Doktor bize bu durumun olasılıklar arasında bulundurulması gerektiğini söylemişti, hatırladın mı?"

"Sanki dünmüş gibi. Evi boyatmadan önce bütün duvarların o lanet isim ve o kahrolası sembolle dolu olduğunu da hatırlıyorum... Her yere yazmıştı!"

"Tanrım, Giorgio. Kaç sene geçti üstünden. O kadar çok dua etmiştim ki..."

"On. On sene."

"Burada bekle beni, bir şey yapmam gerekiyor. Hemen dönerim." Valeria mutfaktan çıkarak evin çelik kapısının

yanında asılı duran küçük tahta evciğin içinde bulunan anahtarlıktan bir anahtar aldı. Etiketin üzerinde DEPO yazıyordu.

Bodrum katma giden merdivenlerden aşağı inerken soğuk hava burnuna doldu. Güçlükle unuttuğu hatıralar birbiri ardına akima doluşmaya başlamıştı.

Valeria o zamanları gayet iyi hatırlıyordu.

Alex ilkokul birinci sınıftaydı. Diğer çocuklar yeşil manzaralar, evler, ağaçlar çizip güneşi gülen bir surat olarak resmederlerdi. Alex ise kendi

odasmda tek başma resimler çizerdi, bu resimlerde kıyamet zamanına ait senaryolar olurdu. Alevler içinde kalmış şehirler, yıkılan binalar. Ona neden böyle resimler çizdiğini sordukları zaman verdiği cevap çok basitti: "Bunları gördüm."

Valeria anahtarı kilide sokup kapıyı açarak depoya girdi. Onların bölümü dipte sağdaydı. Oraya vardığı zaman akima Alex'in masum yüzü, melekleri andıran san saçları ve durmadan tekrar ettiği cümle geldi: "Jenny var, Jenny var, Jenny var..."

Aile hayatlarının en karanlık dönemine ait her olay Valeria'nın günlüğünde satır satır yazılıydı. Doğumdan sonraki gün günlük tutmaya başlamıştı ve bu kötü dönem sona erdiğinde defteri kapayıp kaldırmıştı. O ve Giorgio bunu yapmak zorundaydı. Çünkü evlatlarının çocukluğunu mahveden bu canavan yok etmeleri gerekiyordu.

Valeria depoda bulduğu kutuyu çıkarırken Giorgio da salondaydı. Eski bir telefon rehberini alıp Ö harfini açmıştı.

Aradığım bulana kadar isimleri taradı: Özel Klinik Enrico Paoli.

Bir alt satırda doktor Siniscalo'nun numarası kurşun kalemle kaydedilmişti ve parantez içinde "nörolog" yazıyordu.

Giorgio koltuğa oturdu, telsiz telefonu eline alıp doktorun ofisinin numarasını çevirdi.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra bir sekreter cevap verdi. Birkaç saniye sonra doktor, odasındaki telefondan konuşuyordu.

"Alo?"

"Doktor Siniscalo, merhaba. Ben Giorgio Loria."

Telefonun diğer ucunda doktorun nefesiyle bölünen bir sessizlik oldu.

"On sene önce oğlum Alessandro'yu tedavi etmiştiniz."

"Nasıl bir tedaviydi?" Nöroloğun sesi on sekiz yaşma varmadan sigara içmeye başlamış birininki gibiydi.

"Bizi size bir psikiyatrist yollamıştı, doktor Moriggia."

"Hımm."

Giorgio doktorun tek heceli cevabıyla görüşmelerinin acı verici hatıralarım tüm detaylanyla hatırladı. Doktor Siniscalco'yla tekrar konuşmak, hayatının o karanlık dönemini tekrar düşünmek hafızasının unutulmuş bölümlerine fener tutmak gibiydi.

Geçmişten gelen görüntüler Giorgio'yu şiddetli bir kasırganın ortasmda bıraktı.

Evin duvarları spreyle boyanmıştı.

Alex'in odasının zemininde, Valeria ile Giorgio'nun anlamına hiç kafa yormadıkları, bıçakla kazınmış spiral

şeklinde üç ay vardı. Resim dosyası bir korku çizimleri sergisine layık dehşet verici resimlerle doluydu.

"Bay Loria, hâlâ orada mısınız?"

"Evet, affedersiniz... hatırlıyor musunuz, diyordum? Size gelmiştik çünkü oğlumun..."

"... elektroşok tedavisi görmesi gerekiyordu," diye tamamladı cümleyi doktor.

"Aynen, Alex'i hatırlıyor musunuz?"

"Sarışın, melek gibi suratlı, değil mi?"

"Evet melek gibi... ama rahatsız."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa terapi beklenen sonucu vermişti."

Doğruydu, Alex arkadaşları gibi tekrar ağaçlar, çocuklar ve evler çizmeye başlamıştı. Terapiden sonra hayatı altı yaşındaki normal bir çocuğunkine dönmüş gibiydi.

"Evet, hem de o hayalî arkadaşının ismini söylemeyi bırakmıştı."

"Sonrasında doktor Moriggia'ya gitmeyi bırakmıştınız sanırım, yoksa yanılıyor muyum? Her şey normale dönmüştü."

"Aynen söylediğiniz gibi oldu, doktor."

"Sesinizden anladığım kadarıyla problem tekrar başlamış. Alex nasıl?"

"Doktor Siniscalco, korkarım başa döndük. Birkaç günlüğüne ortadan kayboldu... ve onu aramaya gitti."

"Bunu size o mu söyledi?"

"O hiçbir şey söylemedi, bugün döndü ve bizimle konuşmayı reddetti. Kanm onu aynada kendi kendine konuşurken gördü. Bu kızdan söz etmeye devam ediyor. Sorun şu ki ne söylediğinin farkında değil. Hiçbir şey hatırlamıyor ve her şeyin kafasında olduğunu anlamıyor/' "Şunu daha iyi anlayalım..." Doktor bir puro yaktı, muayenehanesindeki koltuğundan kalkıp şehri izlemek için pencereye yaklaştı. Melchiorre Gioia Caddesi'nde bulunan binarun altına katındaki ofisinden görebildiği tek şey caddedeki büyük kargaşaydı. Trafik lambalan çalışmıyor gibiydi ama yolda bu durumu idare etmek için gelmiş hiçbir trafik polisi görünmüyordu. Doktor bir bankamatiğin önünde sıra olmuş bir grup sabırsız insanı izlemeye koyuldu. Bazılan ellerini kollarını sallıyor, bazılan bağınyor, bazılan da kavga ediyorlardı.

Giorgio o sırada olan biten her şeyi anlatmıştı.

"Nasıl oluyor da Jenny'nin ismi ile çocukluğu arasında bir bağlantı kuramıyor?"

"Aslında mantıklı, Bay Loria. Pek çok tedavide elektroşok uzun süreli zarar vermez, en azından incelediğim araştırmalar böyle söylüyor. Aynca

hafızanın geri kazanımı kişiden kişiye değişir. Oğlunuz küçükken uygulanan EKT'nin sonucunda, hayatının o döneminden önceki iki yılı kapsayan anımsatıa bütün fragmanlar silindi, en azından hastalığın hezeyanlı yönleriyle ilgili olanlan. Böylece kâbusları, görüntüleri unuttu ve devamlı hakkında konuştuğu hayali aklından sildi."

"Yalnızca onun hakkında konuşmakla kalmıyordu... adı evin her yerindeydi. Mobilyaların üstüne kazıyordu, duvarlara yazıyordu. Neler yaşadığımızı anlayamazsınız/' "Mesleğimi göz önüne alacak olursak, bu hikâyeleri sık sık duyduğumdan emin olabilirsiniz/'

"Elbette, affedersiniz. Yani, bize dediğinize göre hastalığın seyri kişisel durumlara bağlı."

"Öyle. Belli ki oğlunuzda problem tekrar ortaya çıktı. Ve bu, hayal ürünü görüntünün geri dönüşünden kaynaklanarak oluşmaya başladı."

Üzüntüyle alnını kırıştıran Giorgio konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi.

"Doktor, tekrar bu çileyi çekmek istemiyorum. Ne yapmamız gerekiyor?"

Valeria ayağı ile koridordaki kutuyu ite ite içeri girerken nörologun cevabı yargı kararı gibi acımasızdı.

Giorgio gözlerini o ihtimalin karşısında kapıları kilitlermişçesine kaparken, "Terapiyi tekrar etmemiz gerekiyor," dedi kablosuz kulaklıktaki ses.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra bezgin bir şekilde "Bir elektroşok daha," diye cevap verdi. Bu arada Valeria oda ile koridoru bölen kapının pervazına dayanmış fal taşı gibi açık gözlerle ona bakıyordu.

Giorgio kablosuz kulaklıkların kırmızı düğmesine bastıktan sonra onlan içinden rehberi çıkardığı komodinin üstüne bıraktı. Ayağa kalktı, karısına yaklaşıp sanlarak onu rahatlamaya çalıştı.

Ona sarılırken gözleri boşlukta kayboldu, duvarlarda yazılan ve ürpertici resimleri görüyordu.

Giorgio önüne bakmaya devam ederken gözünün önünde beliren hatıralar ile gerçekleri birbirinden ayırt etmekten acizdi. Oğlunu aşağıdan gözlerini dikmiş acımasız ve soğuk bir ifadeyle ona bakarken görüyordu. Bitmek bilmeyen bir halüsinasyon gibi devamlı aynı şeyi tekrar ediyordu: "Jenny var... Jenny var... Jenny var..."

"Hay aksi şeytan, bu şehirde neler olup bittiğini anlamak istiyorum," diye bağıran Marco içeri gitmeden önce mutfak penceresinden dışan baktı. Tekerlekli sandalyesini girişe doğru sürdü, diyafonun yanında duran askıdan ceketini aldı.

Giyindikten sonra anahtar destesini eline alıp kapıyı açtı.

Marco tekerlekli sandalyeyi merdivenlerin yanında duran ve giriş kapısına doğru inen rampaya doğru çalıştırdıktan sonra dışan çıktığında buz gibi esen rüzgâr, kalın lenslerin arkasındaki gözlerini yaşarttı.

Sokaktaki insanların konuşmalan onu sarsan ilk alarm sinyali oldu. İnsanlar tartışmanın konusunu korumak istermişçesine daireler şeklinde toplanmışlardı ve yüksek sesle tartışıyorlardı. Sinir ve gerilim her yerdeydi.

Kimisi telefondan internete bağlanamıyordu, kimi erken kapayan bankanın önünde kavga ediyordu.

Dişleri dökülmüş, yaşlı bir adam bastonunu yoldan geçenlere doğru sallayarak bağınyordu: "Bu Üçüncü Dünya Savaşı. Söylemiştim!"

Marco, Gran Sasso Caddesi'ndeki kaldırımdan Piola Meydanı'na doğru ilerledi. Kollarının kasları sertleşmişti, körelmiş gibiydiler.

"Evde çok uzun süre kalmışım. Lanet olsun..."

Yol boyunca ilerlerken duyduğu konuşmalardan önemli bilgiler elde etmişti: En önemli haber o gün hiçbir gazetenin yayımlanmamış olmasıydı. Gazetecilerin kapanma sebeplerini bile belirtmeden kepenklerini indirmiş olduklarını fark etti. Yeşil bir çöp kutusunda önceki günün tarihine ait *Corriere della Sera* gördü. Marco gazeteyi çıkanp ilk sayfasma baktı.

Gazetenin manşeti *Bilinmeyenin Terörü'*ydü. Gazetenin başlığına ve içindeki birkaç habere hızlıca göz attıktan sonra katlayıp cebine koydu.

Görünüşe göre, Ricky'nin daha önce söylediği gibi, internet tüm şehirde kapatılmıştı. Daha doğrusu *bütün* şehirlerde. Bu olağanüstü durumda ona göre en kötü şey internetin gitmiş olmasıydı.

Bunun dışında bankalar ya da postahaneler gibi, vatandaşlar için önemli olan dükkânlar ya da kuruluşlar çalışmayı bırakıyorlardı, para çekme makinalan bile durmuştu. Bu durum bankamatiklerin önünde kavga çıkmasına ve protestolara neden olmuştu.

İnsanlardaki paniği tetikleyen en önemli unsur sorulara cevap verilmemesiydi.

Tekerlekli sandalyesini Piola Meydanı'na doğru sürerken Marco savaştan, terörizmden ve hatta uzaylı saldırısından bahsedildiğini duydu. İnternete girip araştırma yapmak mümkün olmadığı için vatandaşlar sokağa çıkıp en büyük korkularını dile getiriyor ve hiç kimsenin cevap verme niyetinde olmadığı sorular soruyorlardı.

Marco, Gran Sasso ile meydanın birleştiği kavşaktaki trafik lambasında yeşilin yanmasını beklerken tekerlekli sandalyeyi çalıştıran kolu itti. Bazı arabalar soldaki otobüs ve taksilere ayrılmış olan yoldan geliyorlardı. Tam kavşağın ortasındayken kafasını kaldıran Marco trafik ışıklarının söndüğünü gördü. Yolun durumunu kontrol etmek için hızla sağma ve soluna baktı. Gran Sasso yolundan gelen arabalar fren yapacaklarmış gibi durmuyorlardı. Bazılan ısrarla koma çalmaya başladı.

Marco, "Durun! Kahretsin!" diye bağırdı. İtalyan Postasına ait bir kamyonet trafik ışıklarının çalıştığını varsayarak hızla Gran Sasso yönüne doğru ilerliyordu. Tam üstüne geliyordu.

Kamyonetin ona vurmayacağını umut ederek tekerlekli sandalyesini ilerletebilirdi ve Gran Sasso Caddesi'nden gelen arabalar ona çarpmadan kaldmma ulaşmayı deneyebilirdi. Ya da geri giderek kamyonete yol verebilirdi ama bu sefer de arabaların ona çarpma riski vardı.

"Lanet olası!" diye bağırırken ikinci düşüncesini uygulamaya karar verdi.

Önemli olan gideceği yön değil çabuk hareket etmekti. Arabaların frenleri ilk araba frene basarken ve diğerleri de zincirleme bir çarpışma başlatırken aa aa ötmeye başladılar. Durum kontrolden çıkmış, büyük bir kargaşa oluşmuştu.

Marco çarpışmaya hazır halde geri giderken, kamyonet Gran Sasso Caddesi'ne girdi.

Ve o anda tekerlekli sandalyeden fırlayıp yola düşmeden önce delikanlı yavaşlatılmış bir film izlercesine her şeyi gördü: İtalyan Postasinm uzaklaşan kamyoneti, onun solunda aniden frenleyerek duran BMW, BMVV'nin arkasında zincirleme kaza yapan araçlar ve karşısına çıkan arabaya çarpmamak için tehlikeli bir manevrayla araçları sollayarak kavşağa dalan taksi. Taksinin farı tekerlekli sandalyeyle çarpışmadan önce Marco'nun gördüğü en son şey sırtındaki çanta ile yolun kenarından ona bağıran Alex'in silüeti oldu.

Yüzü asfalta çarptığı anda her şey karardı.

Etrafa büyük bir kargaşa hâkimken Alex koşa koşa kavşaktan geçti.

Kimi şoförler frene ilk başarılan protesto etmek için araçlarından indiler. Başka araçlar hızla gelip frene basarlarken taksici korku içinde beyaz Öperinden inerek Marco'nun bedenine yaklaştı.

Alex tekerlekli sandalyesinden birkaç metre öteye fırlamış olan arkadaşının yanında diz çökerken taksici, "Aman Tannm, nasıl olduğunu anlayamadım, ben..." diye kekeledi.

Alex, "Marco, Marco! Yalvarırım cevap ver!" diye bağırırken arkadaşının yanağını hafif hafif tokatlayarak onu ayıltmaya çalıştı. Yüzü kan içindeydi, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Tanrım, hayır! Sakın öleyim deme, uyan, kahrolası!"

Bakışlan Marco'nun ellerine kaydı: parmaklan oynamaya başlamıştı. Yavaş yavaş göz kapaklan da yaşam belirtisi göstermeye başlayan delikanlı, gözlerini açarak ona baktı.

"Buradayım, dostum. Beni korkutmaya mı çalışıyordun? Ne halt ediyordun yolun ortasında? Söyle, neren acıyor? Seni kaldırabilir miyim, bilmiyorum."

"Ben.... bilmiyorum."

Alex kollarını Marco'nun koltuk altlarından geçirip onu yukarı kaldırmayı denedi, sonra onu omuzuna alıp tekerlekli sandalyesinin yanma götürdü.

"Mahvolmuş," dedi arkadaşı zorla. "Tekerleğine bak."

"Ambulans çağıralım, Marco. Hastahaneye gitmen lazım. Telefonum bozuldu."

"Benimkini al, burada, iç cebimde."

Alex arkadaşının montunun cebini kanştınp telefonu çıkardı.

"Hat yok," dedi kafasını sallayarak.

"Beni eve götür. Oradan arayalım."

Alex, Marco'yu özenle tekerlekli sandalyeye oturtup çalıştırmayı denedi ama elektrikli alet kullanılamaz haldeydi. Bu yüzden eliyle itmeye başladı, taksinin darbesiyle tamamen bükülen sol arka tekerlek hareketi yavaşlatıyordu.

Aracım yolun ortasında bırakan taksi şoförü ortadan yok olmuştu. Çarpışmaya karışan sürücülerin tartışmaları kavgaya dönüşmüştü. O noktada trafik içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Klakson seslerinden oluşan senfoninin ses seviyesi dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı.

Eve varınca Alex tekerlekli sandalyeyi koridorda bırakıp telsiz telefonu almaya koştu.

"Ama neden? Kahretsin!" diye söylendi. "Hat yok."

Sanki kabullenmiş gibi, ince bir sesle, "Bunda da..." diye yorumladı Marco. "Profesör haklıydı."

"Ne yapacağız? Senin hastahaneye gitmen gerekiyor."

"Alex, gel buraya. O kadar da kötü durumda değilim. Tamam, kafamı çarptım, kanamam var ama kendimi tedavi edebilirim. Daha kötü de olabilirdim." Kendini tuvalete kadar ittirdi ve arkadaşına ilaç dolabını işaret etti. Oksijenli su, alkol, pamuk, gazlı bez ve yara bandı çıkararak tedaviye başladı.

"Tekerlekli sandalye kullanılabilir durumda değil ve bu büyük bir sorun."

"Daha sonra tekerleği düzeltirim, en azından itmeyi başarabilirsin."

"Nasıl oldu da bir anda ortaya çıkıverdin?"

"Şimdi sana her şeyi anlatacağım. Başıma bilmen gereken bir sürü şey geldi."

Alex hastabakıcılık yapmaya çakşırken yolculuk sırasında başından geçenleri bir bir anlattı. Onu çok büyük bir hayal kırıklığına uğratmaktan kaçınmak istercesine, ailesiyle

birlikte mutlu bir hayat süren Marco'yla buluşması dışmda her şeyi. Arkadaşı onu şaşkınlık ve giderek büyüyen bir heyecanla dinliyordu. Alex'in her kelimesi kaza gününden beri Marco'nun zihninde oluşan tüm teorilerin kesinleşmesi gibiydi.

Bu hikâyeler yanlış anlaşmalan ortadan kaldınyordu: Çoklu Evren gerçekten vardı.

Alex tekerlekli sandalyenin tekerleğini düzeltip olabildiğince tamir ederek kullanılabilir hale getirdi.

Son olarak arkadaşı ondan yıllar önce bir dolaba tıktığı ve artık varlığını bile unuttuğu tüplü televizyonu dışan çıkarmasını istedi. Bu durumda daha

fazla bilgi edinebilmek için işe yarayabileceğini düşünmüştü.

Alex minibarm hemen yarımda, salonun duvarından çıkan anten kablosunu aradı ve onu alete bağladı. Sonra ekranın yarımda duran kumandayı Marco'ya uzattı.

"Yapacak bir şey yok..." dedi Alex, arkadaşı televizyonun kanallan arasında dolaşıp hepsinde mavi bir zemin üzerinde bulunan aynı yazıyı görünce:

KESİNTİ İÇİN ÖZÜR DİLERİZ.

YAYIN EN KISA SÜREDE TEKRAR BAŞLAYACAKTIR

"Birileri neler olduğunu biliyor ancak bize olanlar hakkında bilgi vermeyecekler." Marco bir süre kendini tuttu. Elleri titriyordu, karşıdaki duvara bakarken dudaklarında

alaycı bir gülümseme belirdi. Sonra kumandayı duvara fırlatarak paramparça etti.

"Piçler!"

"Becker sana bunu söylemişti, değil mi?"

Marco arkadaşına döndü ve elleriyle tekerlekli sandalyesini ilerletip ondan birkaç santim ötede durdu. "Aynen öyle. Son yaklaştı. Jenny'ye dönmen gerekiyor. Belki bir şansınız vardır."

"Ama bu Memoria'yı nerede bulacağım? Ne olduğu ya da nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Ve tüm bu olanlarla ne alakası var?"

Marco başıyla salonun penceresini işaret etmeden önce, "Bunu çözmek zorundayız," dedi. "Bu insanlarla birlikte ölmeden önce yapmam gereken son şey bu olsa bile."

Alex kafasını salladı ama cevap veremedi. Marco'ya sarılıp bir süre onu sıkıca tuttu. Gözlerini kapadı, dünyayı saran paniğin nedenini anlamaya çalıştı ama bir cevap veremedi.

Teşekkürler, arkadaşım, diye düşündü ama kendinde bunu yüksek sesle söylemeye yetecek gücü bulamadı.

O üzüntü ve kabullenme anlarına eşlik eden sessizlik anlam doluydu. Başka bir şey eklemeye gerek yoktu.

Marco gözlerinde biriken yaşlan silmek için sanlmayı bıraktı. Ve işte o zaman Alex onun içini okudu.

Karşı karşıya kaldığı hatıra onu silindir gibi ezmişti. Görüntülerin gücüne karşı koymanın olanaksızlığıyla o sahnenin karşısına çivilenmişti.

Marco'nun babasının jipini, şiddetli kar fırtınası yollan, ağaçlan ve taşlan kaplarken, korkuluğu yanp boşluğa uçmadan önce virajlarda dönerken gördü. Her şeyi arka koltukta sıkışmış olan en iyi arkadaşının gözlerinden görüyordu, ondan birkaç santim uzakta iki hayat sona ermek üzereydi. En önemli hayatlar. Her zaman yanında olmuş olanlar. Uçurumdan aşağı yuvarlanan jipin yarattığı düşme hissi Alex'in dengesini bozdu. Bedeni ürpertilerle sarsılırken bacaklan titremeye başladı. Orada, o arka koltukta olmak gibiydi. Sonu görmek gibi.

Sıradan ve aptalca ama aynı zamanda beklenmedik ve uğursuz bir ses Alex'in zihinsel ekranının kontrolünü alan Marco'nun hatırasının büyüsünü bozdu.

Delikanlılardan birkaç adım uzakta olan interkomun sesiydi.

Alex ile Marco bir an şaşkınla bakıştılar. Alex istemeden onun hatıralarına dâhil olduğunda hissettiği rahatsızlığı paylaşırmışçasına.

Marco elini interkoma uzattı. "Evet?" dedi endişeli bir sesle. Biraz bekledikten sonra bakışlarını Alex'e çevirdi.

"Baban."

Giorgio Loria içeri daldı.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Babasının ses tonu ifadesizdi. Ne bir suçlama ne de kızgınlık belirtisi vardı. Hatta şefkat olduğu bile söylenebilirdi. Alex farkında olmadan geri çekildi, babasının bu garip yaklaşımının arkasında kötü niyet olmasından korkuyordu.

"Ben... Marco'ya yardım ediyordum ve..."

"Hemen benimle gelmelisin. Çok önemli. Sonra arkadaşına yardım etmesi için birilerini ararız."

"Evet ama..."

"Haydi."

Giorgio, Alex'i kolundan yakaladığı gibi dışarıya sürükledi. İki ev arasında yaptıkları kısa yürüyüş boyunca kimse

ağzını bile açmadı. Yalnızca Gran Sasso Caddesi ile Piola Meydanını tıkayan kazanın yol açtığı kargaşa yüzünden endişeyle bakışmakla yetindiler.

Eve girdiklerinde, gözü yaşlı Valeria'yı başı ellerinin arasında, dirsekleri bacaklarına dayanmış halde koltukta otururken buldular.

"Onu buldun..." Annesinin bakışları bir an için parladı.

"Evet. Otur, Alex. Lütfen."

Alex itiraz etmedi, koltuğun karşısında duran kanapeye doğru ilerleyip oturdu. Giorgio, Valeria'nm yanma yerleşti. Hemen önlerinde üstünde ÇERÇEVELER yazan bir kutu duruyordu.

"Bu davranışlarının nedenini biliyoruz. Şimdi bizi dikkatle dinle. Sana anlatmak üzere olduğum şeyler büyük olasılıkla bilincinin derinliklerinde kaybolmuş durumdaydı. Belki unuttuğun hatıraların su yüzüne çıkmaya başladı."

Alex babasının neden bahsettiğini anlayamıyordu. Bu konu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama annesi ile babasının yüzündeki derin endişeyi

görebiliyordu.

"Yani?"

Giorgio bakışlarım oğluna çevirdi: "Sen beş... altı yaşındayken olanları hiç hatırlamıyorsun, değil mi?"

Çocuk kafasını salladıktan sonra "çok az" anlamına gelecek şekilde yüzünü buruşturdu.

"Şimdi, sen çok küçükken," Valeria araya girdi, "çok kötü bir hastalığa yakalanmıştın. Büyük olasılıkla seni çok rahatsız eden o döneme ait hiçbir hatıran yoktur. Şöyle açıklayayım, o döneme ait hatıralar..."

"... silindi," diye ekledi Giorgio.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey..." diye devam etti annesi. "Çok kötü durumdaydın. Büyük bir depresyon geçiriyordun. Buna şizofrenik psikozlar eşlik ediyordu."

"Şaka mı bu?" Alex kaşlarını çatarak öne doğru eğildi.

"Hayır, kesinlikle değil," diye yanıtladı Giorgio. Sonra koltuğun yanında duran çekmeceden bir makas çıkardı.

"Bunların tekrarlamayacağına bütün kalbimizle inanıyorduk... bugüne kadar."

"Neden? Bugün ne oldu?"

"Seni duydum. Banyodayken onun adını söyledin."

Alex hareketsiz kaldı. Şaşkındı, kafası karışmışta.

"Senin saplantmdı," diye devam etti Valeria. "Bir çeşit hayali arkadaş. İsmini her yere yazardm, yalnızca ondan bahsederdin. Çocuklar için bu genellikle bir oyun gibidir. Senin için ise ciddi bir saplantıydı."

Alex kulaklarına inanamıyordu. Jenny'den bahsediyorlardı.

"Benim hayali arkadaşım..." diye fısıldadı.

"Durmadan seninle konuştuğunu iddia ediyordun. Hatta bir keresinde kırmızı gazlı kalemle evin her duvarına onun adım yazıp yanına garip bir şekil çizmiştin."

Alex titredi. Annesi triskeleden bahsediyordu. Jenny'nin, yanından asla ayırmadığı kolyeden.

Giorgio ipleri keserek kutuyu açtı.

Sonra kutunun içinden klasörler, resimler, fotoğraflar ve bir günlük çıkardı. Valeria'mn hastalık hakkında tuttuğu günlüktü bu.

"Sen de bak." Giorgio oğluna bazı resimler uzattı. "Bunlar o dönemde senin kafandan geçenler."

Alex resimleri aldı, kucağına yerleştirip göz gezdirmeye başladı.

Bir iskele.

Bir plaj.

Teleskopun arkasından bakan kızıl saçlı bir kadın.

Cesetlerle dolu bir yeraltı tüneli.

Yıkım, ölüm, kan ve acı dolu bir sürü sahne.

Olamaz, diye düşündü Alex, resimleri görünce taş kesilmişti. Sırtı ürperdi, bedeni aniden kasıldı.

Söyleyecek kelime bulamıyordu. Bu resimler son günlerde başından geçenleri anlatıyordu. Altona'daki plaj ve Jenny'yle buluşmalan gereken iskele vardı. Astrolog dadı Bayan Thompson ile sadık teleskobu da oradaydı.

Kanlı bir isyana sahne olan paralel Milano'daki cesetlerle dolu geçidi de çizmişti.

Bütün bunlar yıllar önce zaten beynindeymiş. Nasıl olabilirdi bu?

Bu yerlere gitmişim... Bütün bunları zaten görmüşüm.

"Jenny ile konuşuyordum..." dedi Alex annesi günlüğün sayfalannı çevirirken.

"Birtanem, bunların tekrarlamasından korkuyoruz." Valeria'mn, durumu neredeyse kabullendiğini gösteren ses tonu alçaktı. "Tekrarlanmasını istemiyoruz."

"Ben Jenny'yle zaten konuşuyormuşum! Kahretsin, onunla iletişim kuruyormuşum!"

Valeria kocasına doğru döndü. "Aman Tannm, yine başa döndük... Onun gerçekten var olduğuna inanıyor."

Elindeki resimleri sallayan Alex, "Anne, Jenny gerçek! Gerçekten var!" diye bağırdı.

Çocukken kurduğu cümleler ve aynı buz gibi bakış, diye düşündü babası.

"Ne söylediğinin farkında mısın?"

"Söylediklerime hiçbir zaman inanmadınız. Hayal bile edemeyeceğimiz şeyler oluyor. Biliyorum söylediklerim kulağınıza saçma geliyor amak çevrenize bir bakın. İnternetin kesilmiş olması saçma değil mi? Televizyonların ve cep telefonlarının bile çalışmıyor olması çok mu normal?"

Valeria endişe içinde Giorgio'ya döndü.

"Bunun Jenny'yle ne ilgisi var?" dedi babası. "Nörologun bana dediğine göre..."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Nörolog mu?"

"Küçükken senin hastalığınla ilgilenen doktor."

Ayağa fırlayan Alex, "Ne halt ettiniz ben altı yaşındayken? Bu kadar uzun zaman Jenny'yi zihnimden nasıl uzaklaştırdınız?" diye sordu.

"Alex," diye konuşmaya başladı annesi, "aylarca ilaç içtin. Ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Her gece korkunç kâbuslar görerek uyanıyordun. Büyük felaketlerden, alevler içinde kalan şehirlerden, dünyanın yanıp külden bir çöle dönüşmesinden bahsediyordun."

'İlaç tedavisi işe yaramadı," diye devam etti Giorgio. "Bu yüzden psikiyatristin bizi bir nörologa yolladı, doktor Siniscalo. O senin problemine çok daha etkili bir yöntem uyguladı... ve sorun çözüldü."

"Nasıl?"

"Elektrokonvülsif terapi yaparak."

Alex kaşlarını çattı, ellerinin titrediğini fark etti.

"Bunun anlamı nedir?"

Babası gözlerini ona dikti. Gerçeği daha fazla sakla-yamazdı.

"Elektroşok."

Alex birkaç saniye sessizce durdu. Bakışlan kutudan taşan resimlere takıldı. Bir sürü ve kapkaraydılar. Acı ve üzüntü dolu geleceğe ait korkunç görüntülerle doluydular.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

"Birkaç seans elektroşok. Yapılması gerekliydi. Birkaç seans sonra yeniden doğmuş gibiydin. Artık Jenny'den bahsetmiyordun, güleryüzlü, normal bir çocuğa dönüşmüştün, arkadaşlarınla iletişim kurmaya başlamıştın..."

"Size inanamıyorum! Ciddi olamazsınız... Benim bir yeteneğim vardı, ben..."

"Hangi yetenekten bahsediyorsun?" diye sözünü kesti Valeria. "Ağır bir depresyon geçiriyordun, şizofreni belirtileri vardı. Çıkışı olmayan bir yolda gibiydin, oysa..."

"Ne yaptığınızın farkında değilsiniz!"

Alex ayağa kalktı, kutunun yanında diz çöküp içindekileri kanştırdı.

Valeria ile Giorgio çocuklarının suçlamalarına nasıl yanıt vereceklerini bilmiyorlardı. Belki de hastalığın onu böyle konuşturduğunu düşünüyorlardı.

"Gitmem gerekiyor/' diye bağırdı kutunun dibinde kalanları çekip çıkanrken.

"Alex, olduğun yerde kal!"

Giorgio ayağa fırladı, şiş gözleri umutsuzluk içindeydi, gerilmiş ellerindeki şişmiş damarlar derisinin üzerinde kalın çizgiler oluşturuyordu.

"Dokunmayın bana! Siz artık benim ailem değilsiniz."

Valeria oturduğu koltuktan, "Alex, yalvarırım!" diye bağırdı, başını ellerinin arasına almıştı, sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi.

Giorgio oğlunu durdurabilmek için elini uzattı. Endişe ve kızgınlık içinde bakıştılar, babası hareketsiz kaldı.

Ve Alex gördü.

Küçük, beyaz yatağı gördü.

Yatağın iki yanındaki mengeneye sabitlenmiş ellerini ve ayaklarını gördü.

Ağzına yapıştırılmış olan geniş bandı gördü.

Beyaz gömlekleri ve neon ışıklarını gördü.

Hatırladıklan karşısında Alex ailesine dehşet içinde baktı.

Onlar bu bakışın altında ezildiler.

"Elveda," dedi arkasını dönerek. Kutuyu aldığı gibi çıkıp gitti. Yalnızca Marco neler olup bittiğini anlaması için ona yardımcı olabilirdi.

Arkadaşının hikâyesini dinleyen Marco, "Söyleyecek tek kelime bulamıyorum," dedi. "Sen *her zaman* bu yeteneğe sahipmişsin! Küçükken o video kasedi çekmenin nedeni şimdi anlaşılıyor..."

"Resimler üzerinde çalışmalıyız. Başka bilgilere ulaşabiliriz."

"Kesinlikle. Bir bakayım." Marco kutudaki kâğıtları dışarı çıkardı.

Bu arada Alex›in ellerinin arasında, fırça darbelerini yanlardan taşırarak çizdiği, Mary Thompson'm gür ve kıvırcık saçlarını, tombul ve bodur vücudunu gösteren resim vardı. Kadının yanında, bir kanape ve Ay'ın zeminini

gösteren bir tablo vardı. Jenny'nin dadısının evinde de aynısını görmüştü.

"Anlayamadığım şey, neden ben? Neyim ben? Jenny ile ben neyiz?"

"Alex, belki de sen değilsin, belki siz değilsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim belki de yalnız değilsinizdir. Belki bu durumda olan başka insanlar da vardır. Yalnız olmadığınızı düşünmek gayet mantıklı aslında. Becker da sizden biri."

Dışandan yükselen sesleri duyan Alex arkadaşına endişe dolu gözlerle baktı: Komalar, çığlıklar, sirenler şehri dalga dalga sarıyordu.

"Resimleri incelememe izin ver," dedi kutudan bir başka grup kâğıt çıkanrken.

Alex ise kutudan mor deri kaplı bir defter çıkardı. Kapağı aceleyle açtığı zaman annesinin yazısıyla karşılaştı. Bu onun günlüğüydü. Sayfalan çevirmeye başladı. Doğumundan itibaren tutulmuş notlardı. Boyu, kilosu ve

hayatının ilk aylarının en önemli anlarının dışında günlük esas olarak hastalığına yoğunlaşmıştı.

Bakışlannı pencereye çevirdi. Yoğun sis tabakası kalın bir örtü gibi yollan kaplamıştı, şehir griye bürünmüştü. Alex önündeki apartmanda bulunan bir kadının silüetini gördü. Öne eğilmiş, astığı çamaşırları topluyordu. Bu gündelik hareket Alex'e son bir hafta içinde hayatının nasıl altüst olduğunu düşündürdü ve belki, çok yakın bir zamanda kimsenin hayatı aynı şekilde devam etmeyecekti.

Başka bir şeyi inceleyen Marco, "Bu ilginç gözüküyor," dedi. Enerinin arasında tuttuğu kâğıdı, "Rüyamda Jenny[7]nin gideceğini gördüm," diye okumaya başladı. "Beni terk edecek ama bu onun hatası değil. Bir gün tekrar buluşacağız."

Alex duyduklarına inanamıyordu. "Bunların hepsi zaten oldu. Marco, ben küçükken kimdim?"

Arkadaşı resimleri kanştırmaya devam ederken, "Özel bir insandın," diye yanıt verdi. Sonra birden yıldınm çarpmış gibi durdu.

"Belki de sonsuz boyutlar eş zamanlıdır," dedi kaçan düşünceyi yakalamak için gözlerini kısarak. "Bir CD gibi."

"CD'nin bununla ne ilgisi var?"

"Bu konuda bazı teoriler var. Çoklu Evren'i araştırmaya başladığım ilk zamanlarda bunun gibi bir teoriye rastlamıştım. Bir CD'nin bir başlangıcı ve sonu var, eğer çoğaltırsan süresi de var. Ancak sen bunu okuyucudan çıkardığında belirli bir anda o CD'ye ait bütün zaman düimini elinde tutarsın. Belki evrenler de eş zaman..." Marco durdu ve gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Şimdi ne oldu?"

"Şuraya bak," dedi arkadaşı Alex'e bir kâğıt uzatırken. Odanın içinde duran iki çocuk çizilmişti. Biri koltukta oturuyordu ve altında Alex yazıyordu. Öbür çocuk kocaman tekerleği olan bir sandalyenin üstündeydi, onun

altında da Marco yazıyordu. Koltukta oturan çocuk elinde bir kâğıt tutuyordu. Kâğıtta aynı resmin küçük bir kopyası yer alı-yordu. Resmin sağ alt köşesinde bir tarih vardı: Aralık 2014.

AIex şaşkınlıktan taş kesilmişti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Zihni o anda dediği şeyleri daha önce demiş olma ihtimali karşısında âdeta felç olmuştu.

Israrlı bir şekilde şehrin üzerine yağan yağmur yoldan gelen gürültülerin yerini alırken, "Farkında mısın?" diye sordu Marco.

"Bu biziz. Şu andaki...biz! Ben bu sahneyi on sene önce çizmişim!"

Alex bir süre öylece kalıp gözlerini bu ilahı çizime dikti. Sonra bakışlarını aşağıya indirip başını sallamaya başladı. Marco çılgınca diğer resimlere bakmaya başladı. Diğer çizimlerin arasında kaderleri saklı olabilirdi, belki de yalnızca kendi kaderleri değil başkalannınki de. Biraz sonra buruşmuş bir kâğıdı görünce hareketsiz kaldı.

"Hayır... bu olamaz."

"Ne buldun?" diye sordu Alex. Marco cevap vermedi, bakması için resmi ona uzatmakla yetindi.

Resme baktığında Alex′in benzi attı.

Sayfanın sağ tarafında, etrafı geniş mavi parçalarla çevrili bazı kahverengi şekillerin olduğu yuvarlak bir cisim vardı. Bu cismin çevresi kalın uçlu pastel boyayla iyice beUrginleştirilmişti.

Bir gezegene benziyordu, Dünya olması büyük olasılıktı.

Alex sayfanın soluna doğru baktı.

Parlak kırmızı renkte başka bir yuvarlak mevcuttu ve bu yuvarlağın gittiği yönü gösteren bir iz vardı. Bu iz sanki bir yeri, doğrudan lacivert büyük küreyi işaret ediyordu.

Sayfanın sağ alt köşesinde bir tarih vardı.

"Yarın," dedi Marco. "Dünya'nın üstüne. Daha önce de olmuş, şimdi yine olacak."

"Doğru olamaz, inanmıyorum. Yanlış bu."

"Alex, hiçbir yanlışlık yok!" dedi Marco eline aldığı çizimleri bakması için bir bir arkadaşma uzatırken. "Geçtiğimiz günlerde gittiğin paralel dünyayı çizmişsin. Sonra, iskele, Mary Thompson..."

"Ölmek üzere miyiz?" diye sordu kısık bir sesle.

Marco üzüntüyle dolan gözlerini arkadaşma çevirdi. "Evet, sanırım tam olarak öyle."

Alex aniden gözünün önüne gelen görüntüyle sarsıldı. Sanki kendisinden birkaç adım ötede, hemen Marco'nun yanındaydı. Bu, elinde tuttuğu kartlarla bankın arkasında duran Malezyalı kâhinin görüntüsüydü.

Adamın sözleri, bayramlarda çalınan çanlar gibi kafatasının duvarlarında yankılanıyordu.

Bu arada delici bakışları onu hipnotize ediyordu.

Hepimiz büyük tehlike içindeyiz... Sen önemlisin.

Alex kağıdın elinden yere düşmesini izlerken, "Bu olamaz," diye fısıldadı. "Nasıl olur da bunu hiç kimse fark etmez? Sen bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Küçük bir gök taşı çarpışmadan birkaç gün önce de görülebilir. Ama bu Becker'm sözünü ettiği kıyamet olamaz. Burada çok büyük bir gök taşından söz edildiği açık."

"Öyleyse demek ki burada bir yanlışlık var. Bu resim..."

"Alex, çok büyük boyutlara sahip bir gök taşı uzun zaman önce fark edilebilir. Ama... gizli tutulmuş olabilir."

"Bu da ne demek oluyor? Hepimiz öleceğiz ama bize hiçbir şey söylemiyorlar mı?"

"Bir şehir sığınağı ya da ona benzer bir şey hazırladı-larsa bütün gezegende panik yaşanmasına izin veremezler."

"Ama gezegen zaten panik içinde! Olası bir çarpışmadan haberleri olmadığı halde hem de..."

'Tabii ki. Çünkü üçüncü milenyumda böyle bir hikâyenin sızmamasının mümkün olmadığını fark ettiler. Bu yüzden felaketten birkaç gün önce her türlü iletişimi kesmenin iyi olacağını düşündüler."

"İyi de kim bunlar? Kimlerden bahsediyorsun?"

"Kim olduklarını bilmiyorum, Alex! Bildiğim tek şey internetin öyle bir gecede kesilmediği. Bir şeyler oluyor. Bazılan kurtulabilir, bazıları da kurtulabileceği hayaline kapılabilir. Ve sen... sen ve Jenny, belki, sizin de bir şansınız olabilir."

Marco bu kelimeleri dile getirirken profesörün söylediklerini hatırladı: *Kurtulabilirler ancak ölüm yine de onları yakalayacak.*

Alex gözlerini boşluğa dikti. O güne kadar görmüş ve yaşamış olduğu her şey ortadan kalkmak üzereydi. Marco masaya bir yumruk indirerek devam etti: "Becker deli değildi. Her şey birbirini tutuyor. Eğer Memoria'ya ulaşabilirsen kurtulabilirsin, yap şunu. O yeri bulman gerekiyor."

"Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum."

"Jenny'ye dön o zaman. Kesin olan şu ki orayı birlikte bulmak zorundasınız. Başkasının kurtulma şansı var mı-

dır, bunun için bir şey söyleyemem. Ama ben kesinlikle gidiciyim."

Alex boşluğa bakmaya devam etti. Gözyaşlanna nasıl engel olacağını bilemiyordu. Ayağa kalktı, eğilip arkadaşına sıkıca sarıldı.

"Hayır."

"Alex, benim şansım yok. Başka bir boyuta geçemiyorum. Geleceği göremiyorum. Ben normal bir insanım ve öleceğim, tıpkı diğerleri gibi."

Alex hiçbir şey demedi. Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Ve kaderinin aşağı yukan aynı olacağım düşünüyordu. Ama şimdi, onun bir şansı vardı: Jenny'ye dönmek ve her neyse o Memoria'yı bulmak.

"Seni çok seviyorum, Marco. Ama sen..."

Marco arkadaşının sözünü kesmek için kafasını salladı. "Bunu yapmalısın. Bu senin yolun. Ona gidebilirsin. Boyutları geçebilirsin. Belki de onun gerçekliğinde hiçbir şey olmayacaktır. Ben zaten buraya mahkûmum. Haydi, Alex. kaybecek zamanın yok."

"Bunu başaramam. Yapamam."

"Git diyorum! Delirtme beni. Kimsenin merhametine ihtiyacım yok!"

Alex şişmiş ve ıslak gözlerini Marco'ya dikti. "Elveda, dostum. Yarın ne olursa olsun sen hep şurada olacaksın," dedi elini kalbinin üstüne götürerek. Sonra döndü ve sessizce kapıya doğru ilerledi.

Marco uzaklaşan arkadaşının arkasından baktı. Senelerden beri süren arkadaşlıklan bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken kalbi şiddetle sızladı. Video oyunları oynarken attıkları kahkahaları gördü. Mum ışığında korku hikâyeleri okuyarak geçirdikleri geceleri. Arkadaşlarından sadece Alex'in bulunduğu büyükannesinin cenazesindeki ağlamalarını ve sarılmalarını gördü. Her zaman yanında olmuştu. Evden bir daha dönmemek üzere çıkan erkek kardeşten daha fazlasıydı.

"Bekle!" diye bağırdı Marco. Alex kapıyı arkasından kapamak üzereydi. Bu tek kelime ani bir coşkuyla yüklüydü.

Alex şaşkınlık içinde döndü ve geri geldi. Bir saniye içinde salondaydı. "Aklına bir şey mi geldi?"

Marco ona rahatlamış bir havayla ve ışıltılı gözlerle bakıyordu.

"Galiba Memoria'nın ne olduğunu anladım."

"Öyle birdenbire mi akima geldi?" Alex arkadaşının karşısında ayakta duruyordu.

Marco ona dikkatle baktı. "Birileri senin çok özel olduğunu gayet iyi biliyordu. Her zaman bildiler."

"Ailemden mi bahsediyorsun? İşin doğrusu, onlar derin bir depresyon geçirdiğimi düşünüyorlardı."

"Ama nasıl olabilir? Nasıl bir anne altı yaşındaki oğluna elektroşok uygulanmasına razı olabilir?"

Alex cevap vermeden çevresine bakındı. Kafası karışmıştı.

"Ailen bu sert müdahaleyi haklı göstermeye çalıştı. Depresyonu bahane ederek görünürde doğru ve etkili bir terapi yardımıyla beynini yaktı. Bu sana normal geliyor mu?"

Alex bakışlarım yere indirdi, üzgündü, arkadaşının sözlerini düşündü. "Nereye varmak istiyorsun?"

"Son çıkarken ben de geçmişimizi düşünüyordum. Gözlerim annenin günlüğündeki şu sayfaya takıldı. Bunu daha önce de görmüştüm ama şu anda fark ettiğim bir detay her şeyi açıklayabilir."

"Nedir o?"

"Tam şurada Valeria belirli bir yerden söz ediyor. 'Sihirli yer', öyle diyormuşsun oraya. Günlüğün bu kısmı tedaviden sonraki ilk döneme ait. Valeria şunlan yazıyor, harfi harfine okuyorum: 'Kâbuslar, Jenny'den söz etmek, kıyamete dair cümleler kurmak, tuhaf semboller çizmek ve dünyanın sonuna dair senaryolar uydurmak sona erdi.' Ama yalnızca bu değil... Oradaki belli bir cümle beni etkiledi, bana bir işaret verdi. Bu her şeyin anahtarı olabilir. Kendin de oku," dedi Marco arkadaşına günlüğü uzatırken.

"'Oğlum o sihirli yerden söz etmeyi kesti. Artık oraya gitmeyecek, orayı görmeyecek, her zaman benimle birlikte burada kalacak/" diye okudu Alex.

Marco memnuniyetle güldü.

"Bütün çocuklar sihirli yerlerden söz ederler, hayali yerler uydururlar. Belli ki sen de bunu yapıyormuşsun. Annen senin bu yerden sık sık söz ettiğini duymuş. Terapiden sonra 'Artık oraya gitmeyecek, orayı görmeyecek, her zaman benimle birlikte burada kalacak/ demiş. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Hangi anne baba çocuğunun bahsettiği perili şatoya *gerçekten* gittiğini düşünebilir? Belli ki çocuğun hayal gücünün ürünüdür bu. Aksi düşünülemez. Ancak..."

"Ancak o bahsedilen yer gerçekten varsa, işler değişir. Memoria sihirli bir yer mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

Marco cevap vermedi. Basit bir hipotezden yola çıkarak oluşturduğu argümanı takip ediyordu. "Ailen, sıradan insanların yapacağı gibi, iyi olman için hareket etti. Neden bilmiyorum ama böyle yaptılar. Senin problemini çözebilecek bir uzmana gittiler. Gayet normal. Hiç dikkat çekmeyecek bir hareket. Ancak onlar sihirli yerin ne olduğunu gayet iyi biliyorlardı, on sene önce bundan bahsediyorlardı. Şimdi bu yer hakkında başka neler söylediklerini öğrenmek zorundasın. Senin hafızanı sildirdiklerine göre onlara sorman gerekiyor."

Alex bunun üstünde biraz düşündü. Marco'nun çıkanını doğru olabilirdi. Denemeye değerdi.

"Tamam."

"Öğrendiğin ne olursa olsun sezgilerini takip et ve ona git."

"Ama sen ne yapacaksın?"

"Alex, olan çoktan oldu zaten. Ben de kendi yoluma gideceğim."

Alex sağ elini arkadaşma doğru uzattı. El sıkışırken, enerjik ve kararlı bakışlarla son kez göz göze geldiler. Bu artık gözyaşları, hüzün ve çaresizlik içinde yapılan bir veda değildi, dünyaya meydan okumaydı.

Alex, Lombardia Caddesi 22 numarada bulunan apartmanın önüne geldiğinde bir detay hemen dikkatini çekti: Hiç gürültü yoktu.

Az öncesine kadar şiddet ve protestolara neden olan bir panik yayılıyordu. Kazalar, kavşaklardaki trafik sıkışıklığı, vatandaşlar arasındaki kavgalar, hiçbir televizyonun onlan kameraya almayacağından ve hiçbir gazetenin onlara önem vermeyeceğinden habersiz yollarda yürüyen protestocular.

Ağır ahşap sokak kapısını açıp içeri giren Alex kendini atom bombasına karşı hazırlanmış bir sığınaktaymış gibi hissetti. Mutlak sessizlik. Üç basamak çıkarak erişilen zemin katta, sağ taraftaki daireden gelen gürültü bile duyulmuyordu. Bu dairede gününü sesi sonuna kadar açıp Testament, Slayer, Megadeth ve bunlara benzer gruplan dinleyerek geçiren ve bazen evden çıktığında bile müzik setini açık bırakan yirmi beş yaşında metalci bir genç oturuyordu. Hatta birinci katta oturan kadının televizyonundan duvarları aşarak gelen her zamanki sağır edid ses bile yoktu. Duymak için kullandığı cihazlar ona yetmiyordu, televizyondaki 99 rakamını görene kadar kumandadaki artı tuşuna basardı. Apartman sakinleri kadının izlediği kanalın yaptığı yayını gece gündüz dinlemek zorunda kalırdı.

Apartmanın girişindeki gerçek olamayacak sessizliği bir uluma bozdu. Büyük olasılıkla evde tek başına bırakılan bir köpeğin acılı iç çekişiydi.

Alex merdivenlerden çıkarken kazağının arasından içeri sızan kış rüzgân onu rahatsız etti. Hava geçiyordu ama sesler geçmiyordu. Sanki apartmanın dışındaki dünya *kapatılmıştı*.

Loria'lann evinin kalın kapısının önüne vardığında, Alex anahtarlarının çantasında olmadığını fark etti.

Ailesiyle yaptığı son tartışmadan sonra evde bırakmış olmalıydı. Zili çaldı.

Cevap yoktu.

Elini zilde basılı tutarak ısrar etti, hareketine karşılık hiç cevap alamadı.

Sağ elinin avucuyla hızlı hızlı gözetleme deliğinin altına vurmaya başladı.

"Açın, lanet olsun! Benim!"

Hiç kimse cevap vermedi. Alex içerden gelen sesleri duyabilmek için kulağını kapıya dayadı.

Bazı vuruş sesleri duydu. Belli aralıklarla gelen vuruşlar sesin salondan geldiğini düşündürüyordu.

"Baba? Anne? Açm kapıyı!"

Alex geri çekildi ve düşünceli düşünceli yere bakmaya başladı. Sonra tekrar kulağını kapıya yanaştırdı. Çekiç vuruşlarına benzeyen seslerin kesildiğini fark etti. Böylece tekrar kapıya vurmaya ve olanca sesiyle bağırmaya başladı. Anahtarlar kilidin içinde dönerek içeri girilmesini engelleyen mekanizmayı açtılar.

Kapı ile pervaz arasmda dar bir boşluk açıldı ve annesi, "Tanrım... geri döndün. Gir içeri, gel," dedi fısıldayarak. Alex memnuniyetsiz bir bakışla içeri süzüldü. Sonra Valeria hemen kapıyı kapadı, ilk önce üst kilidi sonra alt kilidi dörder kez çevirerek kilitledi. Alex annesinin bunu ancak yaz tatiline giderken yaptığını görmüştü.

"Ne halt ediyorsunuz?"

Valeria ifadesiz bir sesle, "Baban böyle karar verdi," dedi. Alex çoktan salona koşmuştu. Elinde çekiciyle duran Giorgio gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakan oğluna tek kelime bile etmedi. Pencerelerin üzerinde tahtalar vardı, babası az önce sonuncuyu çakmayı bitirmişti.

Ailesi eve barikat kuruyordu.

"Neden?" dedi Alex yanaklarını ve burnunu ısıtmak için ellerinin içine nefesini hohlayan annesine.

"Savaş ya da ona benzer bir şey başlamasından korkuyor," diye yanıtladı Valeria. Sonra dairenin otomatik ısısını ayarlayan vanaya baktı. "Gitmiş. Duvarların ve yerin soğukluğuna bakacak olursan büyük olasılıkla dünden beri çalışmıyor. Çok geç farkına vardık. Ama ben de depodan büyükannenin örtülerini aldım. Mahzenimiz ağzma kadar yiyecek dolu. Epeyce dayanı..."

"Ben bu sığmakta kalmam. Saklanmak için dönmedim. Yalnızca bir yanıta ihtiyacım var."

O anda elektrikler gitti. Bütün panjurları kapatılmış ve pencereleri tahtalarla çivilenmiş ev karanlığa gömüldü. Valeria, Giorgio ve Alex kendilerini derin bir sessizliğin içinde buldular. Birkaç saniye boyunca kimse nefes almaya bile cesaret edemedi. Doğalgazm ve telefonun kesilmesinden sonra elektriğin de her an kesilebileceğini düşünerek hazırlık yapmış olan annesi harekete geçti. "Mumlan almaya gidiyorum."

Alex çantasını ararken koridorda birkaç adım atmıştı ki ona çarptı. Çantasını alıp sırtına geçirirken Valeria da kibriti yakmaya çalışıyordu.

Giorgio yaklaştı ve Alex'in yüzüne bir ışık hüzmesi vurdu. Babası oturma odasındaki çekmecelerin birinden bir fener bulmuş olmalıydı. Işığı indirdi. Yoğuşmadan dolayı nefesi beyaz bir bulutçuğa dönüşüp havada kaybolurken, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi otoriter bir sesle. O anda Alex bakışlarını babasınınkilere dikti. Onlara nüfuz etmek için yapay ışığa ihtiyacı yoktu.

"Sihirli yer nedir?" diye sordu delikanlı, tüm omurgası boyunca ensesinden aşağı inen bir titreme hissetmeden önce. Çıkışı olmayan bir tünel gibiydi. Karşı koyamadığı manyetik bir güç tarafından itilerek babasının hatıralarına girdi. Sanki Giorgio'nun hafızasından uzanan bir el onu yakalayıp içerilere sürüklüyormuş gibi hissetti. Aynı Ca-doma istasyonunda olduğu gibi; tanımadığı bir kişinin geçmişine istemsiz olarak bakmış ve bir hayat kadınıyla birlikte olduğunu görmüştü. Ya da Alex'in Marco'ylayken dağdaki kazanın korkunç hatıralarının içine düştüğü zaman olduğu gibiydi.

Görünmez bir gücün aurasıyla aydınlanmış olan oğlu elindeki feneri yere düşüren babasının hatıralarının çekmecelerini tek tek açarken, Valeria neredeyse uyuşmuş durumda, çaresizce sahneyi izledi. Üçü de fenerin yerdeki loş ışığıyla aydınlanmış olan koridorda hareketsiz kaldılar.

O anda Alex odasındaydı. Küçük bir çocuktu, gazlı kalemleri ve resim defteriyle oynuyordu. Annesi onu yemeğe çağırıyordu ama o geleceği çizdiğini ve kamının acıkmadığını söylüyordu. Babası birden koridorda

belirip onu kollarmdan çektikten sonra poposuna sıkı bir şaplak atıp mutfağa sürükledi.

"Yetti artık bu gelecek hikâyesi. Eğer yemek yemezsen geleceği falan göremeyeceksin! Anne yemek hazır diyorsa masaya gelinir!"

Alex istemsiz bir şekilde göz kapaklarını kapayıp açtı. Vücuduna ait hiçbir kası hissetmiyordu ama ona rağmen, Giorgio'nun karşısında, ayakta kaldı.

Şimdi bir bahçedeydi, birkaç köpek birbirlerini kovalıyordu, çocuklar salıncakta sallanıyorlardı. O bir atlıkarıncadaydı, mutlu görünüyordu.

Depresyondan eser yoktu. Diğer çocuklara benziyordu. Çok güzel bir gündü, Valeria bir bankta elindeki moda dergisini okuyordu ve arada sırada Alex'e çok uzaklaşmamasını söylüyordu.

"Seni görebileceğim bir yerde oyna ufaklık! Ve dikkatli ol, kendini incitme."

Çocuk ara sıra banka gidip kafasını derginin arkasından uzatıyor ve annesine gülümsüyordu. Şimdi Giorgio da annesinin yanında oturuyordu.

"Sihirli yere gittim, Jenny de oradaydı. Onunla burada oynamak isterdim, böylece siz de onu görebilirdiniz ama o gelemeyeceğini söylüyor. Yalnızca ikimiz görüşebiliyoruz."

Valeria'nın yüzündeki ifade birden değişti.

"Sana sihirli yerden bahsetmemden hoşlanmıyorsun anne, neden?"

Valeria soruya cevap vermeden aa dolu gözlerle oğluna bakarken çocuk tutkuyla hikâyesini anlatmaya devam etti.

"Jenny sihirli yerin yalnızca bir araya geldiğimizde oluştuğunu söylüyor, yalnızca bizim içinmiş, orası bizim dünyamızmış."

"Artık yeter, Alex."

"Bir araya geldiğimiz zaman güneş gibi oluyoruz."

Alex gözlerini önce kapadı, sonra kocaman açtı.

Hatıraların vagonundan inip geçmişin görüntülerinden uzaklaşırken ileriye doğru baktı.

"Aradığım yanıtı buldum," dedi kararlılıkla.

Ailesi şaşkınlık içinde bakışırken, bu bakışları kızgınlık veya kararlılığa dönüşmeden kilitli kapıya doğru döndü.

Sanki bir şeyler onların içgüdülerini durdurmuş gibiydi. Hiç tanımlayamayacaklan bir şeydi bu.

Valeria bitkin bir şekilde, kolunu oğluna doğru uzatırken, "Yalvarırım, Alex..." dedi üzgün bir sesle, gözleri yaş içinde. Giorgio gözlerini boşluğa dikmiş çaresizce başım sallamaya devam ediyordu.

Oğullan son bir defa döndü, yalnızca başını çevirmişti, kilidi açarken sırtı ailesine dönüktü.

"Elveda."

Bir anda kendisini, anlayamadığı sebeplerden dolayı onu engellemiş ve onu en çok seven kişileri sonsuza kadar terk etmeye hazır buldu. Yıllar boyunca yaşadığı altın kafesten uçmak üzereydi. Suçlamada bulunmak ve hikâyesinin o kısmım tekrar inşa etmek için zamanı yoktu.

Kıyamet yaklaşıyordu. Ve artık Alex, Memoria'nm ne olduğunu biliyordu.

Her nerede olursak olalım, sen ve ben, jenny. Birlikteyiz. Geliyorum.

Alex sokağa çıkar çıkmaz apartmanın içindeki sıradışı sessizliğin dışarıda olan bitenle ilgili olduğunu anladı. Artık bankanın önünde kavga yoktu, çığlıklar yoktu. Delice ve isterikçe ortaya çıkan panik durulmuştu.

Artık terör vardı.

Alex, Piola Meydanı'na yöneldi ve yürürken çevresindeki insanların ne yaptıklarının farkına vardı.

Bakışlarını gökyüzüne dikmişlerdi.

İnsanların yüzlerine sonun yakın olduğu bilinci yerleşmişken, o da bakışlarını kaldırdı.

Herkes yollardaydı, herkesin yüzü soluktu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağızlan şaşkınlık ifadesiyle donmuş halde, üzerlerine çarpacak olan şekilsiz gök taşma bakıyorlardı.

Gök taşı hâlâ uzaktaydı ama tehditkâr görünüyordu. Gökyüzüne saplanmış gri bir taşa, mavi kubbeyi delen bir lekeye benziyordu. Onun gelişindeki fon renkleri en çekici günbatımı renkleriyle aynıydı, kırmızı ve mor renkli bir tuvali, parıldayan derin çizgilerle yırtıyor gibiydi. Etrafındaki bulutlar durmaksızın mavi ve gri yumaklar oluşturuyordu.

Ama hiçbir bulut onların gözleri ile kaderlerinin yeni efendisi arasına girmeye cesaret edemiyordu. Hiçbirinin olağanüstü ve ilk zamanlardan bu yana ürpertici görüntüsünü karartacak cesareti olmadı. Kütleler dağılıyor ve tekrar birleşiyor, genişliyor ve daralıyorlardı.

Siyah mantoyu giyen kişi sahneye hükmediyordu. İnsanlığı yüzyıllar boyunca sessizlikle kaplayacaktı. İnsanların son yargıcıydı ve kanunları uygulamaya geliyordu. İlk defa herkes eşit olacaktı. Nükleer bombaya karşı sığmağı olan kurtulamayacaktı, yeraltında gizlenmiş olan da başaramayacaktı. Politikacılar, din insanları, bilim insanları ve insan kobaylar, çarpışmadan sonra her şeyi tekrar başlatmak için seçilmiş olanlar, tahsis edilmiş şehir-sığnaklar içinde bile olsalar hiçlik tarafından yutulacaklardı. Dünya tarihi boyunca en yıkıcı etki geliyordu ve hiç kimse bundan kaçamazdı.

Alex şaşkınlıkla gökyüzüne bakan insanların arasından geçerek Piola Meydam'na ulaştı. Jenny'ye dönmek için sadece bir ihtimali olduğunu biliyordu: Heathrovv'a dönmek için yaptığı gibi zihinsel olarak onun boyutunu inşa etmesi gerekiyordu.

Ancak zihni karmakarışık bir oda gibiydi. Görüntüler, hatıralar ve her çeşit duygu içinde düğümleniyordu. Onu Jenny'ye götürecek köprüyü

bulabileceğini umduğu tek bir yer vardı: Porta Venezia'daki bahçelerde bulunan gözlemevi.

Bu stratejinin işe yarayıp ona ulaşabileceğinden hiç de emin değildi. Ama denemesi gerekiyordu.

Alex kalabalığın arasında koşmaya başladı.

Gran Sasso Caddesi'nden Buenos Aires Kavşağı'na doğru koştu. Yol boyunca terk edilmiş arabalar, bisikletler ve motosikletler olduklan yerde bırakılmışlardı, trafik ışıklan kapalıydı ve kıyamet görüntüsü karşısında afallamış insanlar bu tabloya karanlık ve sessiz bir hava veriyorlardı. İnsanlık teslim olmuştu.

İnsanların korkulu ve temkinli sesleri yavaş yavaş tekrar yükselmeye başladı. O gök taşını kendi tannlan yerine koymuş gibiydiler ve bu yüzden onu rahatsız etmekten çekiniyorlardı.

Alex, Argentina Meydanı'na varmıştı. Art arda dizili olan ve artık sunacak hiçbir şeyi bulunmayan dükkânların vitrinleri, şu anda yalnızca insanlığın sessiz, yüzeysel, materyalist göstergeleriydi. Alex'in önünden boş boş bakan çocukların gözleri, yaşlılann pes etmiş yüzleri ve dehşete kapılmış yetişkinlerin ifadeleri geçit töreni yapar gibi geçiyordu. Şehrin yaşadığı o sakin an sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi, histeri tekrar şarj oluyordu.

Lima Meydanı'nın yakınlarında çıplak göğüslü, sırtının yansına varan uzun saçları olan bir genç elinde beyzbol

sopasıyla yukarıya doğru bakarak bağırıyordu: "Gel, lanet olası! Seni bekliyorum! Senden korkmuyorum!"

Alex ona görünmeden arkasından geçti. Birkaç metre ötede birkaç kişi ellerindeki telefonların kameralarıyla manzarayı kaydediyorlardı. *Unutulmayacak görüntüler,* diye düşündü Alex ama hiçbir haber kanalı o görüntüleri özel haber olarak o akşam yayınlamayacaktı.

Alex, Porta Venezia'ya doğru ilerlerken insanlar seslerini tekrar kullanmaya başladıklarında, her birinden farklı yorumlar işitti. Bazıları korkulacak bir

şey olmadığını savunuyorlardı. ABD'nin bu gök taşırun gelişini kesinlikle öngördüğünü ve ateş menziline yaklaştığında bazı füzelerin kalkıp onu yok edeceğini söylüyorlardı. Başkalarıysa dünyanın hareketinin gök taşını Atlantik okyanusuna düşüreceğini zannediyorlardı. Bunun sonucunda İber Yarımadası su altında kalacaktı. "Olsun," diyorlardı. "Yeter ki tsunami buraya varmasın."

Alex koşmaya devam etti. Halka ait bahçeye vardığında kapısının kapalı olduğunu gördü. İçeriye girmeliydi.

Son gücüyle kendisini yukarı çekti. Saçları taş duvarın ötesinde bulunan bir ağacın kurumuş dallan araşma sıkıştı. Kollarıyla kendisini itip çakıl taşlarının üzerine atladı.

Planetario'nun kubbesi gözlerinin önündeydi.

Girişi açıktı. Alex okullar için, hiç gerçekleşmeyecek olan bir konferansı duyuran reklam panolarının arkasma geçerek birkaç temkinli adım attı. Sonra arkasında küçük bir perde bırakarak ikinci kapıdan geçti. Artık içerideydi. Oda karardığa gömülmüştü fakat terk edilmiş görünmüyordu.

Sahnenin ilerisinde, üç veya dört sandalye ötede, evsizler yatıyordu. Neyse ki uyuyorlardı.

Evsizlerin, uyandıkları takdirde bile onu göremeyecekleri bir köşeye yerleşirken "Başarmalıyım/' diye fısıldadı.

Dışarıdan gelen uyarıcıları engellemek ve konsantre olmak için gözlerini kapadı ama akima sürekli olarak gök taşının soğuk ve kudretli görüntüsü geliyordu. Görüntüden kurtulmaya çalıştı fakat dişlinin dönmesine engel olan sıkışmış bir slayt gibi hep orada kalıyordu.

Sonra başını arkaya yasladı ve hafifçe göz kapaklarım aralayarak tavana baktı. Gökyüzünü yapay olarak canlandıran mekanizma devre dışıydı ama küçükken ilk defa Orion Takımyıldızı'nı gördüğü tavan aynıydı. Çaresizce dönmeye çalıştığı boyutta, Jenny'yle kısa zaman önce hayranlıkla baktıkları gibiydi. Bir an her şeyi sırasıyla tekrar gördü. Jenny'nin gözleri. îlk

öpücükleri. Triskele. Samanyolu. Parmaklarının arasmda kitlenen parmaklan.

Girdap onu sıradışı bir kuvvetle sardı. Seslerin ve kon-turlan olmayan renklerin bulunduğu bir tünelin içine attı.

Bu arada isimsiz binlerce yüz üzerine düşerek içinden geçiyordu.

Alnının sağında çok büyük bir aa hissederek uyandı.

Yatağında oturuyordu.

Gerçeği netleştirmeye çalıştığında *alternatif* odasında bulunduğunu fark etti. Bakışlan hemen çalışma masasının yanında duran rafa odaklandı. Yılın atleti ödülü yoktu. Karşılığında ise, duvarda asılı bir altın madalya vardı.

Ayağa kalkıp yazıyı okumaya gitti. YÖRESEL BASKET TURNUVASI-BÎRİNCİ yazıyordu.

Alex bir an için sırıttı. Onun boyutunda o finali tek bir puan farkıyla kaybetmişlerdi. Onun yaptığı son üç sayılık atışta düdük çalmış top potaya vurmuş ve birkaç santimetre farkla dışarıya çıkmıştı. Jenny'nin bulunduğu boyutta o birkaç santimetre onların lehine yer değiştirmişti.

Kızın sesi birdenbire beyin zarını deldi.

Alex, seni duyuyorum. Döndün! Lütfen öyle olduğunu söyle.

Evet, buradayım. Uyandığım zaman kendimi odamda buldum. Neden birlikte değiliz?

Kaçtım. Beni tanımıyordun, Planetario'da bana neredeyse saldırdın.

O ben değildim, Jenny. Kontrolümü kaybetmiştim. Neredesin şu anda?

Saklandım. Şehirde bir çeşit sokağa çıkma yasağı var.

Nasıl yani?

Neden bilmiyorum ama herkes evlerine kapandı, gökyüzü tuhaf görünüyor, sanki kasırga ya da daha kötü bir şey geliyormuş gibi.

Burada da aynısı olacak, kahretsin. Seni nerede bulabilirim?

Burada da olacak olan ne?

Sana sonra açıklayacağım. Nerede buluşabiliriz?

Bilmiyorum. Uzun uzun yürüdüm, bir tren istasyonunun önüne geldim. Mam bir tabelanın üstünde "Lambrate" yazıyordu. Sonra oradan bir yere sapmadan dümdüz ilerledim.

Sokağın adını gördün mü?

Evet, Rombon sokağı. Sanki savaş çıkmış gibi, her yerde askerler var...

Askerler mi?

Evet çeşitli hoparlörlerden herkese evde kalmaları için emir veriliyor. Görünüşe göre hükümetin emriymiş. Ulusal güvenlik için.

Çok saçma.

Yalvarırım, gel. Beni otoyol işaretinin yakınındaki bir köprünün altında bulacaksın.

Anladım, otoyol çıkışına yakınsın.

Çabuk ol, Alex. Korkuyorum. Yolun kenarında çalılıklar var. Askeri araçlar geçerse oraya saklanacağım.

Elimden geldiğince hızlo olacağım.

Alex alelacele yola çıkıp nefes nefese koşmaya başladı. Piola Meydanı'na doğru ilerledi, sonra Lambrate'ye gitmek için Pacini Sokağı'na saptı.

Şehrin üzerine çöken sessizlik buz gibi bir ölüm hissi aktanyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında yalnızca toplanmakta olan kara bulutlan

gördü. Gök taşını görmesini engelliyorlardı. Sessizliği bozan ani siren sesini megafondan yükselen anlaşılmaz bir uyan takip etti. Ses arkasından geliyordu ama oldukça uzaktaydı.

Alex bu sırada tren istasyonunun cephesini görüyordu. Meydanı boydan boya geçerken çevredeki evlerin pencerelerinin panjurlannı sıkı sıkı kapamış olduklarını gördü. Kendi boyutundaki ailesinin eve kurduğu barikatı hatırladı.

Issız şehirde yalnızca onun ayak seslerinin ve sıklaşan nefesinin sesi duyuluyordu. Zaman zaman yükselen siren

seslerini duyurular takip ediyordu. Alex ne kavşaklarda duruyor ne de trafik ışıklarının yeşil mi yoksa kırmızı mı olduğuna bakıyordu. Gerek yoktu. Yollarda araçların gölgesi bile yoktu. Köprünün altından geçip Rombon Sokağı'na çıktığında çığlıklar duydu. Yavaşladı ve seslerin geldiği yöne, uzaklara bakmaya çalıştı. Sol tarafında Udine Meydanı'na giden yolu görebiliyordu. Ses oradan geliyordu. Onu görebiliyordu: elinde tüfeğiyle uzun saçlı, çırılçıplak bir adam. Aşağı yukarı iki yüz metre ileride, yolun ortasında duruyordu. Alex kendisini kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra tekrar adama bakmaya başladı ve aklında ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Sinir krizi geçiriyor gibiydi: "Mahşer günü gelecek ve Tanrının arabaları lanetli ruhları almaya gelecek! Ve Melek kurtuluş getirecek! Mesih İsa, benimle birlikte insanlarımı ve kardeşlerimi kollarının araşma kabul et..."

Alex o haykırışın sonunu bile duyamadan ortada beliriveren askerî araçtan inen iki asker adama ateş açtı. Adam yere yığıldı.

Alex arkasını dönüp koşmaya başlamadan önce, "Kahretsin," diye fısıldadı.

Bütün gücüyle koşmaya devam ederek servis istasyonunu, halk pazarını ve bir dizi mağazayı geçti. Sonunda Jenny'yle sözleştikleri köprüye geldi. Döndü. Kamyonet yolun başındaydı. Ona doğru geliyorlardı. Onu görmüşlerdi.

"Jenny! Jenny! Buradayım, Jenny!" diye bağırdı olanca gücüyle.

Kız bir çalılığın arkasından çıktı ama Alex karşı taraftan da gelen bir askerî araç görmüştü.

Birbirlerine doğru koştular.

Araç onlara doğru ilerlerken Alex, Jenny'yi kollarının arasına aldı. Kız onun sarılmasıyla kendinden geçmişti ama Alex'in omuzlarının arkasından birkaç yüz metre uzaklıkta adamı öldüren askerî aracı gördü.

Etrafları sarılmıştı.

Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu.

Şehrin terk edilmiş bölgesinde, çevreleri ateş etmeye hazır askerlerle sarılmış iki genç birbirlerine sanldılar.

Kamyonetten ilk atlayan iri yan, üniformalı bir adam oldu, onu takip eden askerler gençlerin çevresinde yarım ay şeklinde dizildiler.

"Ateş!" diye emir verdi adam. Alex, Jenny'nin gözlerine baktı. Onlan öldürmek istiyorlardı. Ama neden? Yollarda bağıran çılgın fanatikler değillerdi. Silahlı değillerdi. Sığınak arayan iki gençtiler yalnızca. Hiç anlamı yoktu. Tıpkı altı yaşındaki bir çocuğa kendi ailesi tarafından elektroşok tedavisi uygulatılmasmın anlamı olmadığı gibi. İki düşünce birbirine eklenince Alex yeni bir gerçeğe ulaştı. Bir grup asker ile ailesi arasında ne gibi bir bağ olabilirdi? Hiç. Belki de yanıt buydu. Bir düşman yoktu, her şeyi saran kara bir delik gibi aynı son onu takip ediyordu.

Jenny'nin gözleri korkuyla açılmıştı, dizleri titriyordu, kollannı çocuğun bedenine sarmıştı.

İçime bak... diye düşündü Alex.

Askerler onları öldürmek üzere parmakları tetikte, silahlarını nişan almışken gözleri kilitlendi.

Kucaklaşmalarından bir ışık oluştu ve bulundukları yerin etrafına dağıldı. Bir dizi ışık hüzmesi farklı yönlere doğru yayıldı. Kısa bir süre sonra

yollan, evleri ve üzerlerindeki gökyüzünü kaplayan beyaz, devasa bir ışık kubbesi oluşmuştu.

Bir asker, "Ne... ne halt o-oluyor?" diye kekeledi.

"Bilmiyorum..." dedi öldürme emrini veren komutan.

Aralık ayırım soğuk öğleden sonrasında güneş çoktan çekilmişti ama Jenny ile Alex'in birliğinden doğan ışık çevreyi aydınlatmıştı.

Askerler gözleri boşluğa dikili bir halde hareketsiz kalmışlardı.

Bir anda aldıkları bütün emirler, gördükleri eğitimler, ettikleri yeminler, uymaları gereken kurallar zaman içinde gömülü hatıralara dönüşüverdi. O inanılmaz güç bütün uzuvlarını par alize ediyordu. Hiçbir asker onlara ateş etmedi, birkaç saniye sonra makineli tüfeklerini yere düşürdüler. Kollan yanlarına düşmüş, bakışlan ışıklı aurada kaybolmuş, ayakta, tek bir adım atmadan yanyana kaldılar. Kaslan ağırlaşmıştı, engellenmişlerdi. Onlan taşlaştıran kuvvete hiçbir hazırlıkla karşı gelinemezdi.

Sihirli yerdeydiler.

Ben ve Jenny, sihirli yerdeyiz, birlikte.

Jenny ile Alex birkaç saniye bu gerçeküstü sahneye baktıktan sonra bir göz işaretiyle her ikisi de aynı yöne doğru fırladı. Askerleri neler olduğu hakkında düşünür vaziyette bulundukları yerde bırakıp köprüden uzaklaşmışlardı.

Sanayi bölgesine doğru koşarken Alex, *hmnılmaz, sanki onlara uyuşturucu verdik*, diye düşündü. Ana yoldan onlan mahallenin içine götüren tek yönlü bir yola saptılar. Birkaç evin ve fabrikaların bulunduğu bir alana geldiler.

Nefes nefese kalan Jenny, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Saklanıyoruz."

Alex hiç tereddüt etmedi; bu boyuttaki şehrin on altı yıl yaşadığı şehirden fazla farkı yoktu. Çıkmaz sokak işareti

bulunan özel bir yola döndüklerinde, aslında çok iyi bildiği yer altı geçidinin girişine geliyorlardı. Geçidin girişini buldu. Duvarları grafiti ile dolu olan merdiven, tünele doğru iniyordu. Tünel eski bir demiryolu hattının altından geçiyordu. İki yüz metre ileride çıkışı vardı. Aşağıda herhangi bir askerî aracın onlan bulması zordu.

Merdivenlerden inince durup yere oturdular, sırtlarını tünelin duvarma yaslamışlardı. Duvardaki bir yazıda RE-BIRTH yazıyordu: Yeniden doğuş.

"Bu Memoria'ydı Jenny! Memoria sayesinde kurtulduk! Memoria ikimiziz. Bizim birliğimiz.›› Alex kızın önünde diz çöktü. "Ben... ben elektroşok yüzünden her şeyi kaybetmiştim. Çocukluğumun bütün hatıralarını."

"Elektroşok mu? Ama kim böyle..."

"Ailem, Jenny. Ailem yaptı. Garip geldiğini biliyorum ama anlamaya başladım. Bizi mahvetmek isteyen birileri ya da bir şey var."

"Alex, ben... Kimse bana küçükken elektroşok vermedi. Çocukluğumu gayet iyi hatırlıyorum, senin sesini duymaya yalnızca birkaç yıl önce başladım, ilk bayılmalar sırasında."

"Tabii ki!" Alex'in bakışlan birden aydınlandı. Gözleri boşluğa doğru bakarken o inanılmaz hikâyenin film rulosunu tekrar sararak olaylan baştan izliyordu. Jenny onu sessizce izledi, bir karara varmasını bekler gibiydi.

"Çok açık," dedi çocuk. "Biz her zaman iletişimdeydik çünkü elektroşoktan önce ben kendi boyutumdaki başka bir Jenny'yle konuşuyordum. Ve onunla tam o Planetario'da buluşmuştum, bu yüzden seninle orada buluşunca kuvvetli

bir *dejâ vu* duygusuna kapıldım. Sanırım, sen daha önce hiç İtalya'ya gelmedin..."

"Hiç, bundan eminim," dedi Jenny. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Alex bir süre durdu, genç kızın şaşkın gözlerine baktı ve doğruyu söyleme zamanının geldiğini anladı.

"Benim boyutumda... sen altı yaşındayken ölmüştün."

Jenny şaşkınlık içinde delikanlıya baktı, sanki sözleri hâlâ yaratması gereken etkiyi yaratamamışlardı.

"Bunu sana söylemek için bekledim çünkü durum oldukça kanşıktı..."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu kız soğuk, uzak bir sesle, bakışlarını kaçırarak.

"Sana triskeleyi gördüğümü söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Artık benimle konuşmak istemiyordun ama bunu duyunca ikna olmuştun."

"Evet."

"Onu senin evinde gördüm. Daha doğrusu Maıy Thompson'ın evinde. Benim boyutumda o evde şimdi senin dadm yaşıyor. Sen altı yaşındayken öldün, ailen de oradan taşındı."

"Neler saçmalıyorsun sen? Bu olanaksız. Hiçbir anlamı yok. Hem... nasıl... nasıl ölmüş olabilirim?"

"İnan bana, hiçbirini uydurmuyomm. Ben küçükken onunla iletişim kuruyordum. Seninle değil. Biliyorum saçma, sanki iki farklı insandan söz ediyormuşum gibi."

Jenny sinirle tırnaklarım kemiriyordu, sonra sırtını döndü. Önlerindeki duvarda devasa harflerle birleşik olarak yazılmış başka bir grafiti vardı: SONSUZAŞK.

Yeniden Alex'e doğru dönen Jenny, "Kimim ben öyleyse?" diye sordu.

"Elektroşoktan altı yıl sonra telepatik yeteneklerimi tekrar kazanınca benim boyutumdaki Jenny'yle iletişime geçemedim çünkü *sen*... ölmüştün. Ama belli ki, bir şekilde sende ondan bir parça ya da paylaştığınız bir şey var. Bu her neyse onun ölümünden sonra seninle iletişime geçmeme izin verdi/'

Milano'da yer alan İtalya'nın en büyük gözlemevi, (ed.n.)

Kız aniden ayağa kalktı. Gitmek istermiş gibiydi.

Alex ona, "Jenny," diye seslendi, akıl almaz gerçeği reddetmesine sebep olan korkuyu sezerek. "Çok zamanımız kalmadı."

Kız onu önemsemedi, Alex yanına gidip omuzlarından tuttu ve ona doğru dönmesi için, düşündüğünden daha sertçe zorladı. Gözleri bir an için derinliklerde kesişti.

Alex'in bakışları karardı. Bir fotoğraf belirginleşirken, göz kapaklan titremeye başladı.

Çerçeve içindeki bir resimdi bu. Bir insanın görüntüsü o karenin içinde netleşmeye başladı. Bir kız vardı. Göğsünde 7 numara yazan mavi bir mayo giyiyordu.

Alex daha aşağıya baktı. Bir kürsü vardı. Kız kürsünün en üst basamağında duruyordu. Bu Jenny'ydi.

Delikanlı aniden kendisini fotoğrafın içine çekilmiş gibi hissetti. Nasıl olduğunu anlamamıştı ama kendisini kürsünün *üzerinde* buldu. Kazananın gözlerinden etrafa

bakıyordu. Uzakta olan flamanın üzerinde 21. OKUL MÜSABAKASI yazıyordu ve bir grup insanın arkasında sekiz kulvara bölünmüş yüzme havuzu görünüyordu. Adım haykıran ailesinin ve akrabalarının oluşturduğu kalabalığa hayranlıkla bakıyordu.

Alex başını sallamayı denedi ama o hatırada paralize olduğunu hissetti.

Sonra her şey karardı ve şekillerin tekrar netleşmesi için birkaç saniye beklemek zorunda kaldı.

Bir ağaç vardı. Bir sıra ağaç vardı. Bakışlarını sağa çevirdiğinde orta yaşlı, iyi giyimli bir çift gördü. Onların arkasında siyah tören elbiseleri giymiş birkaç çocuk vardı. Çocukların sağında, bir rahip, cübbesini çamurlu toprakta sürüklüyor ve ayakkabılarını çamura basıyordu. Elinde, içinde tütsü bulunan metal bir kap vardı. İki çukurun yarımda durdu. Her birinin

yaranda bir grup yetişkin tarafından içine indirilmek için bekleyen bir tabut vardı. Bir kadın yaklaştı ve burnunu sildikten sonra: "Büyükannen ve büyükbaban seni her zaman çok sevdi..." dedi.

Her şey tekrar karardı. Birbiri ardına bazı net olmayan görüntüler beliriverdi. Manzaralar. İnsanlar. Daha geniş manzaralar. Daha büyük insanlar.

Sessizlik ve karanlık saniyeler.

Hiçlik.

Sonunda aradığı hatırayı görebildi. Bu defa bir film sahnesiymiş gibi seyretti, kendisi yaşamadı. Sesler boğuktu ama anlaşılabiliyordu, renkler ve konturlar fazlasıyla gerçekçiydi.

"Mary, kurabiyeler hazır mı?" diye bağırdı küçük Jenny. Salondaki sehpanın önünde diz çökmüştü, boya kalemleri her tarafa saçılmıştı, önünde beyaz bir sayfa duruyordu.

"Neredeyse, aşkım, neredeyse hazır..." *diye yanıtladı kadın mutfaktan, o sırada küçük kız ayı ile sincaptan söz eden tekerlemeyi söylemeye başlamıştı.*

"Mary?" diye bağırdı küçük kız.

"Efendim, küçüğüm?"

"Biliyor musun, dün sihirli yerdeydim."

"Tabii ki biliyorum tatlı kızım. Dün gece yatmadan önce söylemiştin bana."

"Doğru değil, sana bunu söylememiştim, şimdi söylüyorum! Sihirli yerin gerçek bir yer olmadığını biliyor musun?"

"Sanırım bana bundan söz etmiştin."

"Hayır, doğru değil. Offf... yalancı, yalancı, yalancı! Sen sihirli yerin ne olduğunu bilmiyorsun, oraya hiç gitmedin. Hem seninle olması mümkün

değil! Benim olmam şart..."

"Ya, öyle mi? Niye?"

Mary Thompson elinde bir tepsiyle salona girdi, içinde dumanı tüten iki fincan çay ile bir kase dolusu kakaolu kurabiye vardı.

"Kurabiyeler! Sonunda..."

"Niye bu sihirli yerde senin de olman gerekiyor?"

"Çünkü sihirli yer bir yer değil! Gördün mü, bilmiyorsun işte." Küçük kız güldü. "Gördün mü senin hiçbir şeyden haberin yok, hepsini benim anlatmam gerekiyor." Küçük kız gülmeyi bırakıp kurabiyesini çaya batırdı.

"Öyleyse anlat bakalım..."

"Sihirli yer yalnızca ben ve Alex'le ilgili. Birlikte olduğumuz zaman her şey çok güzel oluyor. Hepsi burada oluyor." Jenny kafasını işaret etti.

"Anladım... muhteşem bir şey. Ama sen bunu bana daha önce anlatmıştın

"Hayır, doğru değil! Tamam... seni affediyorum. Kurabiyeler çok güzel olmuş, M*ary."*

"Teşekkür ederim, beğendiğine çok sevindim."

"Bayılıyorum! Ama bu çayın tadı çok iğrenç! Annem mi almış bunu?"

"Hayır, prenses, bu çayı ben özel olarak hazırladım. Ayrıca öyle kelimeler kullanmamalısın...

"Evet, ama biraz... acı... garip bir tadı var."

"İç güzelim, iç, sana iyi gelecek."

"Sonra bana büyük köpeğin hikâyesini anlat hani... hani... Mary!"

"Evet, küçüğüm?"

"Ma-ma... Mary... nefes alamı..." Yüzü moraran küçük kız öksürürken elini mutluluk içinde gülümseyerek çayını yudumlamaya devam eden dadısına doğru uzattı. Onun çayında zehir yoktu.

Alex bitkin bir sesle, "İşte eksik olan hatıra buydu," dedi.

Jenny sanki hipnoz altındaymış gibi ona şaşkınlıkla baktı. Yavaş yavaş kendisine geldi ama başı taş gibi ağırdı ve çok ağnyordu.

"Tam düşündüğüm gibi."

"Ne... nedir o?"

" Artık hatıralarımda, Jenny/' dedi Alex. İki beden arasında tekrar bir titreme yaşanırken gençlerin gözleri bir kez daha birleşti.

"Sen de bak," diye fısıldadı Alex. 'İçime bak."

Kızın her şeyi göreceğini biliyordu.

Yerin altı aniden karanlıklaştı. Jenny'nin zihni âdeta yerinden sökülüp içinde karşı gelinemeyecek kadar kuvvetli bir mıknatıs varmışçasına, Alex'in kafasına sürüklendi. Aniden kendisini ve o boğulup yere yığılırken parmağını bile oynatmadan elindeki çay bardağıyla ona bakan dadısını gördü. Başı döndü, mide bulantısıyla yere çömeldi. Sonra aniden gözlerini açtı.

"Hayır, olamaz!"

"Biliyorum, çok üzücü..."

"Hayır! Hayır! Bu çok anlamsız! Mary... bana tapardı!"

"Belki birileri onların beyinlerini yıkadı. Mary'nin, benim ailemin... bütün bunların arkasında çok büyük bir şey olduğuna inanıyorum."

"Tanrım... bu çok çılgınca. Senin gerçekliğinde ben öldürüldüm. Saçmalık!"

"Sakin ol, Jenny... şu anda burada benimlesin."

Uzaktan gelen siren sesinin yankılarını duyan Jenny aniden döndü.

Ayağa kalkmak istedi ama Alex onun kolunu tuttu.

"Bekle. Her şeyi görmedin," dedi yüksek sesle. Genç kız ona şaşkınlıkla baktıktan sonra gözleri son kez birleşti.

Jenny resmi gördü.

Malezyalı kâhini gördü.

Odadaki bilgisayarların önünde oturup dünyanın sonu hakkında tartışan Alex ile Marco'yu gördü.

Jenny gözlerini tekrar açtığında konuşacak hali kalmamıştı. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

"Artık her şeyi biliyorsun. Gidelim buradan."

Alex ile Jenny tünelden çıktıklan sırada başlarının üzerinde şimşekler çakıyordu, yağmur Milano sokaklarını ıslatmaya başlamıştı. Etraflarında, birbirlerine benzer fabrika binalan vardı. Önlerindeki büyük kapılar geniş kamyonlarla dolu park yerlerine açılıyordu.

Sanayi bölgesini arkalannda bıraktıklarında soğuk bir rüzgâr yağmura karışıyordu. Sonra şehirden aynlmak için otoyola doğru ilerlemeye başladılar. Etraflarında yalnızca asfaltın üzerine kararlılıkla düşen damlaların sesi vardı. Araba yoktu. İnsan yoktu.

Birkaç yüz metre ileride yol bir üst geçidin altından geçip çalılık ve ıslak araziler arasında devam ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı Jenny. Bir yandan da tek eliyle ıslanan saçlarını geriye itiyordu.

"Şehirden uzağa. Burası asker dolu."

Alex üst geçide yaklaşırken adımlarını yavaşlattı.

Jenny onun elini bıraktıktan sonra pantolonunun cebinden saçları için mor bir toka çıkardı. Saçlarım toplarken gözleri yaştan ve yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

"Ölüyor muyuz, yani?"

Alex sertçe öksürdükten sonra ona yaklaştı. Islak giysileri üstüne yapışıyordu, kendini güçsüz ve tükenmiş hissetmeye başlamıştı.

"Ben... bilmiyorum, Jenny. Anlayamıyorum. Eğer bir şey olacaksa ben burada seninleyim."

"Nasıl yani?" kızın kafası karışmıştı.

"Memoria, sihirli yer, sen ve ben birlikte... Bir şeyleri değiştirmeliyiz, bir şeyler olmalı... Bilmiyorum, kahretsin!"

Alex üst geçitten ileriye, ateş dolu gökyüzüne baktı. Gökyüzünden asit gibi ve kötü kokan bir yağmur yağıyordu. Gök taşı hâlâ oradaydı, iyi görülebiliyordu. Kor halinde dünyaya çarpmayı bekleyerek dünyanın etrafında dönen kocaman bir kütle. Hiçbir şey değişmemişti.

"Belki biz değiliz... belki Memoria yok."

"Kendimize gelebileceğimiz bir yer bulmalıyız. Bir ev ya da ona benzer bir şey. Burada kalamayız."

Alex başını salladıktan sonra Jenny'ye yaklaşıp onu alnından öptü. Şimşekler tehditkârca birbiri ardına çakarken kız gözlerini kapayıp bir süre başı çocuğun göğsünde dayalı kaldı.

Sessizlik içinde yürümeye başladılar.

Otoyol boyunca hızlı adımlarla ilerlediler, bir sapak ve araba yıkama yeri geçtiler.

Bütün düşüncelerini sıfırlamaya çalışarak, benzin istasyonun ötesinde, uzakta birkaç ev görünene kadar yürüdüler. Beyaz bir tabelanın üzerinde siyah harflerle yazılmış bir yazı vardı. Bir yer adı olmalıydı.

Jenny, "Gidelim, Alex... oraya," dedi.

Yolun ilk birkaç metresini geçer geçmez sokağa çıkma yasağının orada da uygulandığını fark ettiler çünkü yollar bomboştu, dükkânlar kapalıydı ve evlerin panjurlan indirilmişti. Bir gazete bayi hâlâ açıktı ancak sahibi ortalarda görünmüyordu.

Yolun sonunda birdenbire bir ışık belirdi.

"Bu da ne?" Jenny, Alex/in koluna sarıldı.

"Dönüyor gibi. Fara benziyor... sanki... kahretsin, devriye! Burada da askerler var."

Kaybedecek zamanlan yoktu. Araç hâlâ uzaktaydı ve farın ışığı henüz onlara ulaşmamıştı. Işık hüzmesi sağ taraftaki iki katlı binalan aydınlatırken, Alex Jenny'yi kolundan yakalayıp yolun diğer tarafına sürükledi. Onlardan birkaç metre ileride köyün merkezine giden dar bir yol vardı. İkisi birden bu yola sapıp arkalarına bakmadan koşmaya başladılar. Daha büyük bir yola çıktılar. Orada da hiçbir yaşam belirtisi yoktu. İnanılmaz sessizlik ara sıra fırtına ve gök gürlemesinin çıkardığı gürültüyle bölünüyordu.

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Jenny.

"Buralarda sığınacak bir yer bulmalıyız."

Jenny çevresine bakındı. Yolun öbür tarafında bir dizi villa vardı. Aralıksız olarak yağan yağmur evlerin bahçelerini ıslatıyor, posta kutularına ve çatılara vuruyordu. Panjurlar kapalı duruyordu.

"Şu tarafta, Alex..."

"Ne?"

"Şu pencere! İçeride ışık açık. Görebiliyor musun?"

Alex ıslak saçlarını arkaya itip uzağı daha iyi görebilmek için gözlerini ovuşturdu ve Jenny'nin işaret ettiği noktayı görebilmeyi başardı.

"En azmdan burada elektrikler kesilmemiş..." diye fısıldayarak yorum yaptı.

"Gidelim!" Jenny kararlıydı. Hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Alex uzaklaşan kızın arkasından, "Sokağa çıkma yasağı var, açmazlar!" diye bağırdı. Jenny bu sırada evin girişine varmıştı bile.

Alex, Jenny'nin güçlü yumruklarla kapıya vurmaya başladığını gördü. Yanma yaklaştı.

"Kim var orada?" Kısa bir sessizlikten sonra içeriden ses gelmişti.

"Beyefendi..." diye cevap verdi Jenny. "Biz iki genciz. Yalvarırım, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, lütfen içeri girmemize izin verin."

Yanıt yoktu.

"Beyefendi?"

"Geldiğiniz yere dönün! Bizi rahat bırakın, dediklerinizi yaptık ve evlere kapandık!"

"Efendim, lütfen," diye ısrar etti Alex. "Biz yalnızca iki çocuğuz, kaybolduk. Sokaklar askerlerle dolu. Yalvannm, yardın edin bize."

Kapı birdenbire aralanınca Alex adamın yüzünü gördü. Yaklaşık seksen yaşlarındaydı. Karşısında duranların iki genç çocuk olduğunu fark edince kapıyı açtı. Kenara çekilip geçmelerine izin verirken, "Girin," dedi sert bir sesle.

Sert bir şekilde kapıyı kapayan ihtiyar onlara doğru döndü. Alex ve Jenny adamı bütün heybetiyle karşılarında gördüler. Çok uzun boyluydu, bıyıklan ve gür kaşlan vardı. Üzerinde bir dağa montu ve sağ omzunda asılı bir tüfek vardı.

Yaşlı adam silahını onlara doğrultarak, "Şimdi ceplerinizi boşaltın, çabuk!" diye emretti.

Jenny korkuyla kalakaldı.

"Haydi!" diye bağırdı adam.

Alex cebindeki bozuklukları, otobüs biletini ve anahtarları çıkarırken kıza doğru döndü.

"Ne diyorsa onu yap, sakin ol."

Jenny sakin kalmayı başaramadı.

Elleriyle yüzünü kapayıp, hıçkıra hıçkıra ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Arkalarından gelen bir kadın sesi, "Neler oluyor burada?" dedi. Alex kafasını kaldırdı ve yaşlı adamın yanında ellili yaşlarında, koyu yeşil renkte uzun bir etek ve boğazlı kalın bir kazak giymiş, yüzünde melankolik ifade olan, kıvırcık saçlı bir kadın gördü.

Kadın elini adamın omuzuna koydu. '"Yeter artık baba... bunlar yalnızca iki küçük çocuk. Korkudan öldüreceksin/'

Adam tüfeği indirdi, kaşlarını kaldırdı ve homurdandı. Sonra, kızı Jenny'nin yaranda diz çökerken, geri gitti.

"Ne oldu sana, hayatım? Sırılsıklam olmuşsun. Gel, seni banyoya götüreyim."

Jenny ayağa kalktı, Alex'e bir bakış attıktan sonra kadına gülümsedi.

"Adım Agnese. Gelin size kuru giysiler bulalım. Bu zamanlarda da birbirimize yardım etmeyeceksek..."

Alex ile Jenny villanın üst katma çıkıp üstlerini değiştirdiler. Agnese onlara birkaç beden büyük gelen pantolonlar ve kazaklar buldu. Şikâyet edecek durumda değillerdi, o anda bundan daha iyisini bekleyemezlerdi. Sonra onlan alt kata indirip bodrum katındaki bir odaya soktu.

Alex odaya çekinerek girdi. Odanın duvarlarında çeşitli av sahnelerini gösteren resimler bulunuyordu. Şöminenin üzerinde çapraz olarak asılmış iki adet tüfek vardı. Oda-run ortasında altı sandalyeyle çevrelenmiş tahta bir

masa vardı. Masarun başmda onlan eve alan adam oturuyordu. Adamın yarımda onlara şaşkınlıkla bakan sekiz yaşlarında iki çocuk vardı.

Odanın diğer tarafında, yaşlı bir kadın şöminenin yanındaki koltuğa uzanmıştı.

Agnese gururla, "Bu benim ailem," dedi. "Paolo ile Stefano, büyükanneleri Ada, büyükbabalan Giovanni... onunla zaten tanıştınız. Çocuklar, siz burada ne yapıyorsunuz? Neden ailelerinizle birlikte değilsiniz?"

Alex kafasını kaşıyıp öksürerek biraz zaman kazandı. "Kaybolduk. Eve geri dönmeyi başaramadık ve..."

"Açsınızdır, herhalde," diye sözünü kesti kadın. Gerekçeleriyle pek ilgilenmiyormuş gibiydi.

Jenny omuzunu silkip utangaç bir ifadeyle kafasını salladı.

"Babamızı bekliyoruz," diye lafa kanştı çocuklardan biri.

"Yiyecek almaya gitti," diye ekledi öteki.

Büyükbaba şiş ve yorgun görünen gözlerini Jenny ile Alex'e dikti. "Yakalanırsa hiçbirimiz yemek yiyemeyeceğiz. Bir savaş daha göreceğimi hiç tahmin etmezdim. Olan bu çünkü. Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz, değil mi çocuklar? Savaştayız."

Çocuklar şöminenin yanındaki koltuğa yerleşirlerken Agnese de odadan çıktı.

Kadm odaya geri döndüğünde elinde dumanı tüten iki fincan vardı.

"Şimdilik size ikram edebileceğim tek şey bu. Doğrusunu söylemek gerekirse, içinde çok az çay olan çay. Ama en azından sizi ısıtır."

Jenny gülümsedi, Alex teşekkür etti, sonra her ikisi de fincanlarım iki elleriyle kavradılar.

"Odunumuz da bitti, yoksa şömineyi yakardım. Ne yazık ki kaloriferler artık çalışmıyor."

Gençler çaylarını içerken Agnese özür dilemeye çalıştı.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakika kimse konuşmaya cesaret edemedi. Alex ile Jenny bir an birbirlerine baktılar.

Hiç şansımız yok, değil mi? diye düşündü kız. Alex'le aralarındaki iletişimi kimse duyamazdı.

Bilmiyorum. Korkarım, hayır. Memoria'yı nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Hatta gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyorum.

O anda birileri kapıyı çalmaya başladı. Kapıya Art arda şiddetle vuruluyordu.

Yaşlı adam ayağa fırladı, koltukta duran tüfeği kaptığı gibi aceleyle kapıya gitti. Dışarıdaki ses durmadan bağırıyordu: "Açın kapıyı, çabuk... benim, Carlo!"

Kafasındaki turuncu kaskla eve giren adamın boynu toprak ve kan içindeydi.

Çöp torbasına benzeyen siyah bir torba sürüklüyordu. İçeriye doğru birkaç adım attı. Agnese koşarak gidip adama sarıldı.

"Ne oldu sana?" dedi hıçkırarak.

"Sakin ol, yalnızca birkaç cam kırığı ama başardım."

Agnese evdeki gençlerin neden orada olduğunu kısaca açıklarken adam da gidip masaya oturdu.

Adam hiç tereddüt etmeden, "Bu gece burada uyuyun," dedi. "Dışarısı cehennemden farksız."

"Nasıl yani?" diye sordu Alex.

"Merkezden seksen kilometre uzağa yapılan bir alışveriş merkezinin inşaatında çalışıyorum. Orayı biliyor musunuz?"

"Evet, orası..." diye konuşmaya başladı Alex ama sonra gözü adamın yere bıraktığı kasktaki sembole takıldı. Siyah beyaz bir dikdörtgen, san bir şimşekle kesilmişti. Bu ona bir şey hatırlatıyordu ama bir türlü o simgeyi daha önce nerede gördüğünü anımsayamıyordu.

"Bir grup meslektaşımla birlikte oradaydık. Çalışmalar günlerdir durdurulmuştu ama biz kazı makinesinin anahtarlarının nerede durduğunu biliyorduk. Makineyi oradan iki yüz metre uzakta olan eski bir süpermarkete doğru sürdük ve..."

Agnese ona endişeyle baktı.

"Kapıyı kırdık. Eve yiyecek getirmenin tek yolu buydu."

"Vay!" diye bağırdı ufaklıklardan biri, babasının yaptığı hareketle aldığı büyük riskin farkında değildi.

"Torbalan makineye doldurduğum sırada," dedi adam konuşmayı sürdürebilmek için ciddi bir güç harcayarak, "birdenbire ortaya askerî bir kamyonet çıkıverdi. Ben kaçmayı başarabildim ama arkadaşlarımın benim kadar şanslı olduklarını sanmıyorum. Tanrım..."

Agnese adama yaklaştı, kocasını kucaklayarak başını göğsüne bastırdı.

"Git temizlen, hayatım. Yemeği ben hallederim. Dışarıda ne oluyorsa olsun ailemizin şanına yakışır bir yemek hazırlayacağım."

Alex fincanındaki çayı içerken, *Neden bu insanlar ölmek zorunda?* diye düşünüyordu.

Agnese kocasının getirdiği torbayı kanştmp içindekileri çıkardı: sos kavanozları, sebze konserveleri, dilimlenmiş ekmekler, dps paketleri, dilimlenmiş salamlar, meyve suları.

Çocuklara durumun ciddiyetini fark ettirmemek ve misafirlerine düzgün bir akşam yemeği ikram etmek için yemek masasını bulabildikleri yiyeceklerle

donatmaya başladı. *Her şeyin böyle sona ermesi doğru değil* Jenny, Alex'in düşüncelerini duyabiliyordu. Her bir düşüncesine katılıyordu. Midesindeki boşluğa rağmen zorla yemek yedi. Gerilim ona rahat vermiyordu. Birkaç dilim ekmek aldı ve üzerine ton balığı püresi sürdü. Her

bir lokma midenin ağzında durup aşağıya inmek istemiyormuş gibiydi.

Yemekten sonra Giovanni ile Agnese, ihtiyarın savaşla ilgili kurduğu cümlelere rağmen, hiçbir şey olmamış gibi kahve hazırladılar.

Büyükanne Ada, yüzünde tatlı ve teslimiyetçi bir gülümsemeyle gece boyunca kanepede kaldı ve yemek yemeyi reddetti.

Kahveyi servis etmeden önce Agnese çocukları üst kata çıkardı. Jenny banyodan çıkarken, kardeşlerin aralık kalan oda kapısından, kadının yatakların üzerine eğilip örtülerini düzelttiğini gördü.

Alınlanndan öpmeden önce, "İyi geceler meleklerim," diye fısıldadı. Jenny dönüp uzaklaşmadan önce odada asılı bir resim onu durdurdu. Ailenin bütün fertlerini gösteren bir resimdi. Altında "Sizi seviyoruz" yazılıydı ve yanında iki çocuğun imzası vardı. İnsanoğlunu bekleyen kaderi düşündüğünde gözyaşlarını güçlükle tuttu. Aklı Alex'm kıyamet senaryosunu gözlerinin önüne getirdi.

Herkes için son geceydi. Sonun arifesiydi.

"İyi geceler, çocuklar. Agnese size misafir odasını gösterecek." Carlo onlara gülümsedi, Alex ile Jenny de ona karşılık verdi.

Dirsekleri masaya dayanmış ve bakışları boşlukta kaybolmuş olan büyükbaba, "Yarın istila başlayacak, hissediyorum..." dedi.

Agnese onları odaya kadar götürdü, iyi geceler diledi ve gözden kayboldu.

Alex ve Jenny odanın kapısını kapadılar.

Karşılarında çift kişilik bir yatak ve yastık yerine rulo halinde sarılmış kahverengi renkte bir battaniye vardı. Yatağın üstünde beyaz bir yorgan

vardı. Odanın diğer tarafındaki büyük gardrop tavana kadar ulaşıyordu. Duvarlarda eski dönemlere ait küçük tablolar vardı.

Alex kazağını çıkanp koltuğun yanındaki sandalyenin üzerine koyarken, Jenny sırtını dönerek yatağın kenarına oturdu ve sessiz kaldı. Kızın karşısında, panjurlan kapatılmış bir pencere vardı.

Sokaktan çığlıklar geliyor gibiydi. Belki birileri sokağa çıkma yasağını delmeye başlamıştı. Belki de başka birileri gıda temin etmek için dükkânlan yağmalıyordu.

Jenny, "Soğuk," diye fısıldadı.

Alex ellerini sönük kaloriferlerin üzerine koydu.

"Hiç düşündün mü?"

Jenny dönmeden cevap verdi: "Neyi?"

"Bütün bunları. Bir ev, bir aile, çocuklar. Normal bir hayat..."

Jenny içini çekerek gözlerini kaldırdı ve gülümsedi. "Bilmiyorum... evet, belki... Işığı söndür."

Alex düğmeye dokundu ve panjurların arasındaki boşluklardan dışanya bakmak için yatağın diğer tarafına geçti.

Bu arada Jenny ayağa kalktı, ilk önce Agnese'in verdiği yün kazağı, sonra da pantolonu çıkardı.

Alex döndüğünde külot ve tişört ile kalmıştı. Vücudunun hatları karanlıkta fark edilemiyordu.

Alex ellerini kalçalarına koyarken Jenny ürperdi. Alex güvensizliğini gizlemeye çalışırken, "Göreceksin her şey düzelecek, Memoria'yı bulacağız," dedi.

"Ya bu bizim son gecemizse?"

Jenny ellerini Alex'in kilerinin üzerine koydu. Zifirî karanlık odada çekinerek yaklaştılar.

Vücutlarının arasında birkaç santimlik mesafe kaldığında, Alex başını eğdi ve dudakları Jenny'nin dudaklarıyla karşılaştı. Nazikçe dudaklarına dokunurken elleriyle sırtını okşadı. Elleri kızın saçlarında kayboldu.

Biraz uzaklaşarak, "Bunun bizim son gecemiz olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Jenny cevap vermedi. Sert yatağın üzerine uzanıp başını rulo halinde katlanmış battaniyeye dayadı.

Alex dizlerini yatağın kenarına koydu ve öne doğru kayarak kollarını Jenny[7]nin omuzlarından birkaç santimetre uzağa dayadı. Dudaklarıyla kızın alnına, burnuna ve yanaklarına dokunduktan sonra onu dudaklarından öptü.

Sokaktaki çığlıklar birbirini izledi, sonra birkaç el silah atıldı. Daha uzaktan bir hoparlörün hışırtılı sesi duyuluyordu. Uzaktaki kaos, o anın fon müziği olmuştu.

Birkaç kez yatağın üzerinde yuvarlandılar, bu arada Jenny'nin tişörtünün alfandaki göğsü Alex›in göğsünü eziyordu. Buz kesmiş triskelesi Jenny'nin boynundan sarkıyordu.

Jenny, Alex'in üzerine çıkıp tişörtünü çıkardı. Alex kafasının altındaki battaniyeyi alıp kızın sırtının arkasından geçirerek küçük bir çadır oluşturdu. Onun altında saklanarak, dünyanın geriye kalanından soyutlanmış halde birbirlerini öpmeye devam ettiler. Tamamen soyundular ve bir an için hareketsiz kaldılar. Soluklan tek bir soluğa dönüşmüştü, düşünceleri tek bir düşüncede birleşiyordu.

Bir an sonra el ele Planetario'da oturmuşlardı. Başlarının üzerinde gök kubbe vardı.

Aşağı yukarı dört yaşındaydılar. Jenny'nin annesi Roma'daki ailesini ziyaret etmek için İtalya'ya dönmüştü. Babası, kızıyla Milano'da bir gün organize etmişti. Sforzesco Şatosu, Navigli Kanallan ve Duomo Kilisesi'ni

hayranlıkla ziyaret etmişlerdi. Planetario'ya gidip Porta Venezia bahçesinde bulunan kubbeli yapıyla karşılaşmışlardı. Sıraya girmişlerdi. Onların önünde, küçük Alex'le birlikte, Giorgia ve Valeria Loria vardı. İçeri girdiklerinde çocuklar kendilerini yan yana otururken bulmuştu. Parmaklan sandalyenin kolçağında ilk kez birbirine değdi ve çocukların saf duygularıyla birbirlerine kenetlendi. Bütün konferans boyunca el ele kalmışlardı.

Çok uzun yıllar önceki bu öğleden sonranın hatırası birkaç saniye için onlan geçmişe, gerçeği rüyadan ayırt edemeyecek şekilde uzaklara götürdü.

Gözlerini açtıklarında birbirlerine sarılmış halde, yumuşak ve sıcak battaniyenin altındaydılar.

Hep rüyalarında gördükleri gibi seviştiler. Belki ilk ve son kez. Bililerinin o şehri yukandan izleme imkânı olsaydı o evden yayılan kuvvetli parlamayı görebilirlerdi. Ancak gökyüzünde, üzerlerinde, yalnızca dünyaya çarpmaya hazır olan kocaman bir gök taşı vardı.

Küçük villanın dışında çığlıklar ve silah sesleri artarken, bütün gece boyunca battaniyenin altında birbirlerine sarılmış halde uyudular.

Kıyametten önceki son geceydi.

Jenny zorlukla gözlerini açtığında oda kapkaranlıktı. Saatin kaç olduğunu veya Alex'le ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Panjurların aralıklarından göz atmak için kalktı ve şehrin etrafındaki kırsalı yutan bir sisle karşılaştı. Alex, pencerenin önünde duran Jenny'nin sırtına kısık gözlerle bakarken, *İnanılmazdı,* diye düşündü.

Jenny düşüncesine, *Benim için de,* diye cevap verdi ve ona döndü. Yatağın kenarına oturup elini onun göğsünün üstüne koydu.

"Dışarıda neler oluyor?"

"Sadece yoğun bir sis var. Aşağıya insek iyi olacak."

Alex ayağa kalktığında, bacaklarının ağndığını hissetti. Giysilerini alıp giyindi. Jenny de aynısını yaptı.

ikisi de o odanın dışında ne olacağını iyi biliyordu ama düşünceleri hâlâ orada dün gece olanlara sabitlenmişti.

Birkaç dakika sonra, Alex Jenny'yi akımdan öpüp kapıyı açtı. Birisini uyandırmaktan korkarmışçasına merdivenden yavaşça indiler. Gürültü veya ses duyulmuyordu, sadece merdivenlerin yansındayken burunlarına gelen beklenmedik bir koku vardı.

"Sen de yanık kokusu alıyor musun?" diye fısıldadı Alex.

"Evet, sanki..." Jenny gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı ama akima gelen düşüncenin doğru olmadığına karar verdi. "Gidip bakalım."

Küçük bir koridordan, banyodan ve depodan geçtikten sonra mutfağın turuncu mermerlerini gördü ve şüpheyle yaklaştı.

Mutfağa girdiği an kanı dondu, olduğu yerde kaldı. Alex arkasından geldiğinde kızın sanki bir uçurumun köşesindeymiş gibi durduğunu gördü.

"Hay aksi, rosto yandı," dedi Clara Graver onlara dönerken. Üstündeki önlüğü, elindeki mutfak eldivenleriyle üzgün üzgün bakıyordu. "Bana yardım etmeni söylemiştim."

Anne ne yapıyorsun burada, diye düşündü Jenny hiçbir şey söyleyemeden. Sesi çıkmıyordu. Sanki boğazı düğümlenmişti.

Alex sahneyi görür görmez ileriye doğru birkaç adım attı ama arkasından gelen ayak sesleri dikkatini dağıttı.

"Arkadaşım," dedi tanıdık bir ses. "Dün akşam yeni bir sistemi çökerttim. İnanamayacaksın. Akıllara yer edecek bir şeydi."

Alex hızla arkasına döndü ve onu gördü, hemen önündeydi.

Ayaklarının üstünde duruyordu, gözlerinde sıcak bir bakış vardı ve kollan da sarılmak istermiş gibi açıktı.

"Marco..."

Jenny endişeyle geri geri gitti. Şimdi Alex'in yanında duruyordu. "Ne oluyor burada? Hayal mi görüyoruz?" diye sordu. Elleri buz gibiydi ve tir tir titriyordu.

Marco ile Clara onlara bakarken Alex nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Hey, arkadaşım," diye devam etti Marco, "sana da çok sıcak gelmiyor mu?"

Alex, Jenny'nin aklım o sahneden uzaklaştırmak için ona sarıldı ve onu göğsüne doğru bastırdı. Marco'nun bedeni o sırada ateşle sarılmış, kül haline geliyordu. Et ve deri parçalan bedeninden düşüyordu, suratında aptal bir gülüş vardı.

"Hayır!" diye bağırdı Alex, Jenny kollarında kıvranırken.

Aynı şey mutfakta da oldu. Clara alevler tarafından yutulup önlüğü ateş alırken tepsi ellerinden düştü.

Jenny hareket etmiyordu, boğazındaki düğüm de konuşmasını engelliyordu. Bir elini dudaklarının üstüne koymuştu ve diğeriyle Alex'i arıyordu.

"Bir kâbus olduğunu söyle lütfen," diye mırıldandı. O sırada gözleri yerde biriken kül yığınına takıldı.

"Bu, birkaç saat sonra gerçekleşecek olan olay/' dedi uzaktan, boğuk bir ses. Alex ve Jenny arkalarına baktılar

ama koridor boştu. Marco'nun bedeninden geriye kalanların etrafından dolaşıp geri döndüler. Girişe vardıklarında ses tekrar konuşmaya başladı ama bu sefer daha yakından geliyordu. "O kaya, dünyanın atmosferine girer girmez herkesin sonu böyle olacak." Alex Jenny[7]nin elini sıkı sıkı tuttu ve odaya, sesin geldiğini düşündükleri yere doğru ilerlemeye başladılar.

Odaya girdiklerinde, önceki akşam şöminenin yanında oturan kadm artık orada değildi.

"Sizi gördüğüme sevindim, çocuklar. Benim adım Thomas Becker."

Bağdaş kurmuş oturuyor, elinde bir not defteri ve kalem tutuyordu. Yaşlı ve emekli bir profesörün görünüşüne sahipti. Avizenin loş ışığı kel kafasından yansıyordu. İçe göçmüş yanakları, alnındaki derin kırışıklıklar omuzlarının üstüne en az seksen yaş yüklüyordu. Deneyimli bir aktö-rünki gibi yoğun ve büyüleyici olan sesinin derin ve sıcak bir tonlaması vardı.

Adam, "Evet, bazı cevaplarım var ama bütün sorularınıza yetmez," dedi. "En önemlisini kendi başınıza bulmanız gerekiyor."

Alex, "Ama siz," diye cevap vermeyi denedi.

Seneler önce, ilk defa Dortmund Üniversitesine girdiğimde, astrofizik bölümüne kayıt olmuştum. Babam avukatlık kariyerini seçmemi istemişti ama ben son ana kadar kararsız kaldıktan sonra ancak karar verebilmiştim.

Jenny yüzünü buruşturdu; bunlar kesinlikle onların aradığı cevaplar değildi.

"İki yıl sonra, bir konferans sırasında, bir sınıfın önünde silah sesleri duyuldu. Genç bir öğrend kurs arkadaşını öldürmüştü. Tüm gazetelerde haber oldu. Ben sınıfta bekledim, halbuki merak içindeydim ve dışan çıkmak istiyordum."

Alex, "Bunun anlamı nedir?" diyerek sözünü kesti.

"Beni dinleyin!" Becker öksürürken elini not defterinin üstüne vurdu. "Birkaç yıl sonra hayatımdaki kadına evlenme teklif etmekten vazgeçtim. Kirşten güzel ve akıllıydı ama ben onunla ilgilenemeyecek kadar çalışmalarıma yoğunlaşmıştım."

"Niye bize bunları anlatıyorsunuz?" diye lafa daldı Jenny. "Neredeyiz ve neler oluyor?"

"Dünyanın sonu geliyor, görmüyor musun?" Becker etrafına bakındı ve gençler ancak gözlerini adamdan ayırınca artık odada olmadıklarının farkına vardılar.

Etraflarında buzdan bir çöl ve sonsuza doğru giden bir buz yığını vardı.

Becker bakışlarını yukarı kaydırdı, onlar da onu takip ettiler; asteroid kırmızıydı, akkor gök dsmi gittikçe yaklaşıyordu. Kendi etrafında dönerken arkasında bir kuyruklu yıldız gibi iz bırakarak olanca hızıyla dünyaya ilerliyordu.

"Ne cehennem..." Alex, Jenny'yi bileğinden yakaladı.

"Bunun bir mesajdan farkı yok. Sizinle konuşabilmemin tek yolu. Ben sizin akıllarınızdan yok olduğumda bir daha görüşemeyeceğiz."

Jenny, "Nasıl kurtulabileceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok! Memoria da ne?" diye bağırdı.

"Size bunu söylemem hiçbir şeyi değiştirmez."

Jenny ile Alex dehşet ve şaşkınlık içinde bakıştılar. Sonra dost duvarlar arasında olduklarım fark ettiler. Büyükbabanın şömineye asılı duran tüfekleri şimdi onlara güven veriyordu.

"Ailem neden bana elektroşok verdirdi?" diye sordu Alex. "Ve benim boyutumda Jenny'nin dadısı onu niye öldürdü?"

Becker not defterine bir şeyler karalarken, "Çünkü bizim gibilerin içinde," diye yanıt verdi, "bir ışık parlıyor. Size kötülük yapanlar bunun farkında değildi. Yaptılar, o kadar. Evrende bir enerji var... hayatı veren ve onu yok eden aynı enerji. Genellikle bizi çevreleyen gerçeklikte kendim gösterir, etrafımızda hareket eder, görülmez ve anlatılamaz, hayatlarımızın etrafında döner ve bazen onları sahiplenir."

"Hiçbir şey anlamıyorum!" diye bağırdı Alex.

"Sana elektroşok verdiren ailen değildi, Alex. Jenny'yi öldüren Mary Thompson değildi, ve sen Alex, sen de öfkeli bir kalabalık tarafından öldürülmedin."

Delikanlı bıçaklanarak öldürüldüğü anı düşündü.

"Hepimiz potansiyel olarak sonsuz yaşamlar yaşıyoruz. Çok az insan bundan haberdardır. Siz bunların arasındasınız. Ama her varlığımızı

bağlayan ruh... tektir. Benim içimde, olmamaya karar verdiğim tüm Thomas Becker Tar yaşıyor: Kirşten ile evlenen, babamın tavsiyesine uyup avukatlık yolunu seçen...

Jenny şaşkınlıkla başım salladı. Alex ihtiyar adama bakmaya devam etti.

"... ve ilk silah sesiyle sınıftan dışan fırlayıp iki öğrencinin arasına girdiği için gençken ölen. Bunun gibi, benim hayal edemeyeceğim ya da hatırlayamayacağım bir sürü farklı Thomas Becker var."

Jenny kaşlarını kaldırdı, nutku tutulmuştu. O sırada Alex'in aklına Mary Thompson tarafından öldürülen küçük Jenny'nin ruhunun bir parçasının şimdiki Jenny'nin içinde olduğuna dair bir düşünce geldi.

"Gök taşı her şeyi yok edecek, değil mi?" diye sordu. "Hayatımızın her olasılığı yok mu edilecek?"

Profesör durdu ve gülümsedi. "Son, başlangıcın bir parçasıdır. Etki ve tepki yoktur, siz etkiler ve tepkiler arasında hareket edersiniz."

Alex aşağıya bakarak kafasını salladı. O sırada böyle bir açıklamanın Marco gibi parlak bir beyin için iyi olacağını düşündü ama ona sadece bir delinin konuşması gibi geliyordu.

"Gök taşı düşecek," diye yanıt verdi Becker. "Mümkün olan tüm evrenlerde düşecek." Artık fazla zaman kalmadı. Tanıdığınız her şey bitmeye mahkûm."

Profesör gençlerin suratında oluşan ani merakın tadım çıkarmak istermişçesine bakışlarım kâğıttan kaldırıp onlara baktı.

"Dinleyin," dedi Alex kararlı bir ifadeyle. "Eğer kurtulmak için bir yol varsa, hâlâ zamanımız varken söyleyin."

Becker gözlerini ona dikti. Bakışları birleştiğinde çevrelerindeki her şey yok oluyor, sanki duvarlar, masalar, sandalyeler ve yer karolan bir girdap tarafından emiliyoaiu.

İhtiyar adamı ve iki genci sadece bakışların ve seslerin var olduğu, eterik ve elle dokunulamayan bir belirsizlikte bırakıyordu. Sonra elinde tuttuğu not defterini çevirip karalamayı Alex ile Jenny'ye göstermek için elini uzattı. Üstünden şiddetle, neredeyse kâğıdı yırtacakmış gibi, tekrar tekrar geçilen yazıda şu kelime vardı:

MEMORIA

Kutu her zaman aynı yerde duruyordu.

Marco onu eve getirdiğinden beri yerinden bir milim kıpırdamamıştı. Yatak odasmda pencerenin yanında duran çekmecenin ilk gözündeydi.

Kutuyu eline aldığında gözleri parladı. Kucağına koydu ve tekerlekleri iterek başka bir odaya geçti. Sevgili "monitör odası"na, bir zamanlar krallığı olan ama bugün genel elektrik kesintisi nedeniyle işe yaramaz cihazlarla dolu odaya. Boğazındaki yumru sanki nefes almasını güçleştiriyoaiu. "Teşekkürler. Siz olmadan yapamazdım. Doğa kazandı. Zaten her zaman o kazanır..."

Delikanlı pencereden dışan göz attı. Gökyüzünü izlemek muhteşem bir renk cümbüşüne bakmak gibiydi. Aynı Jüpiter'in lekesine benziyordu.

Marco yüzünde acı bir gülümsemeyle yatak odasına döndü.

"Haydi itiraf et, onun gerçekten leke olduğunu sanıyordun, Alex," demişti arkadaşına bir gece. Yapüğı çalışmadan dolayı keyifli ve gururluydu. "Oysa o korkunç bir fırtınadan başka bir şey değil. Jüpiter'in yüzeyinde yüzyıllardan beri süren korkunç bir kasırga. Biz buradan baktığımızda her şey sakinmiş gibi görünüyor. Oysa orada doğal bir tufan var. Gördün mü? Her şey görecelidir. Gözlem uzaklığa bağlı olarak aldatıcı olabilir."

"Tamam, kabul ediyorum, gezegenin yüzeyinde garip bir şey olduğunu sanıyordum. Sanki zeminine devasa bir resim çizilmiş gibi."

"Alex, Jüpiter'in bir zemini yok. O gazdan oluşan bir gezegen, Dünya gibi kayalık değil."

"Pes ediyorum. Haydi, oyunu aç da gününü göstereyim sana!"

Atışmalan sanki daha dün gibiydi.

"Seni ne kadar çok özledim arkadaşım. Kimbilir nerelerdesin şimdi."

Marco kutuyu yatağa bıraktıktan sonra açta.

Çocukluk fotoğrafları.

Küçükken ailesi için hazırladığı kutlama kartlan, pencere gibi açılabilen kısımlar ve altından çıkan sürprizler.

Labrador cinsi köpeği, Cannon. Ailesinin ölümünden bir yıl önce kaybetmişti onu, kardeş gibiydiler.

"Hayatımın yolunda gittiği bir boyut olmalı, ailem ve köpeğimle yaşadığım, bacaklarımın sağlam olduğu..."

Marco babasının balık tutarken çekilmiş fotoğrafı eline gelince durakladı. Elinde oltası, kafasını çevirmiş, solucanlarla oynayan oğluna bakıyordu. Hâlâ koşabildiği zamanlardı.

Babasının gülümsemesi, oltayı tutan eli, annesinin gözündeki mutluluk. Marco fotoğrafı göğsüne bastırdı.

"Daha büyük bir güce asla inanmadım," diye konuşmaya başladı yüksek sesle, görünmez bir topluluğa düşüncelerini açıklar gibi. "Her zaman bilime inandım. Yarını görebileceğimizi düşünmüyorum. Bizim zamanımız bitti, o büyük gök taşı dünyaya çarptığında filmin sonundaki isimler sıralanmaya başlayacak. Size sanlabilmeyi çok isterdim."

Marco'nun yüzünden fotoğrafa damlayan gözyaşlan artık zihninin derinliklerinde kalmış olan mutlu yüzlere karıştı. Nefesi kesilene kadar ağlayıp hıçkırdı. Yaptığı tüm araştırmalar, oluşturduğu bütün teknolojik mucizeler... her şey bitmek üzereydi. Yeni bir şafak olmayacaktı.

Kendisine "Bugün ne icat edeceğim?" diye sorarak uyanmayacaktı bir daha.

Ve artık ağlayıp acısını serbest bırakırken ona yıllardır eşlik eden o kutuyu açamayacaktı.

Marco elleriyle yüzünü kapadı, sonra da saçlarının arasından geçirdi. Birkaç saniye daha fotoğrafı kalbine bastırdı. Ailesinin eksik olmadığı tek yere.

Sonra aniden daha önce hiç duymadığı bir gürültü duydu. Buna gökgürliltüsüyle deprem sesi eşlik etti ama ses bu kez yukarıdan geliyordu.

Marco tekerlekli sandalyesini pencereye doğru götürdü ve gördü.

Sokaklar panik içindeydi, insanlar kendilerini sokaklara atmışlardı: Bazıları kıpırdamadan gökyüzüne bakıyor, bazılan nereye gittiklerini bilmeden koşuyor, bazılan da görmemek için gözlerini kapıyorlardı. İnsanların bağırışları, köpeklerin uluması ve gökyüzüne bakanların dehşet verici çığlıkları kan dondurucuydu. İnsanların çığlıkları dünyayı yutmaya hazırlanan gök taşırım çıkardığı sesi bastıramıyordu.

Başlarının üzerindeydi.

Kocaman.

Ele geçirmeye hazır.

Son bölüme gelmişlerdi, yazılmak üzereydi. Gök taşı gökyüzünü ikiye ayıran alevden bir çizgiye benziyordu ve Marco bile sahip olduğu astronomik fizik bilgisine rağmen nereye düşeceğini ve ne gibi zararlar verebileceğini bilmiyordu. Tek bildiği şey, çarpma anında binlerce kilometrelik alanda deprem etkisi yaratacağıydı. Denize atılan bir taş gibi, dünyanın en uzak köşesine kadar yayılacak olan dalgalar yaratacaktı. Denizde tsunamiler, karada büyük depremler, iklimde büyük değişikler ve dünyanın ekseninde kayma yaratabilirdi.

Marco tutunabilmek için arabanın tekerleklerini sıkıca kavradı. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu, her şeyi

yok etmek üzere olan gök taşına bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Gözlerinin önündeki cam titremeye başladı, duvarlar sallanıyor ve kıymetli çalışma kitaplan raflardan düşüyordu. Ağaçlar okyanusun ortasındaki fırtınada hareketlenen dalgalar gibi öne arkaya sallanıyor, çatılardaki antenler rüzgâra kapılıp uçuyorlardı.

Yollarda, delilmişçesine ağlayan insanların çığlıklan yankılanıyordu. Marco güçsüz, sessiz ve hareketsiz halde olanları izliyordu. Milano yollarına inmeyecekti, doğaya merhamet etmesi için ağlayıp yalvaran kıyamet korosunun bir parçası olmayacaktı. Bitişi kendi penceresinden izleyecekti.

Gözlerini kapadı.

Piknik fotoğrafını göğsüne bastırırken, *Bitti*, diye düşündü.

Alex nefes nefese doğruldu.

Bacakları hâlâ battaniyenin altındaydı, göğsü çıplak, elleri uyuşmuştu. Karşısında bir dolap vardı, sol tarafında önceki gece kot pantolonunu ve kazağını bıraktığı sandalye duruyordu. Her yer hâlâ karanlıktı, panjurların arasından zayıf bir gün ışığı süzülüyordu.

Dönüp, "Jenny!" diye seslendi. Genç kız hemen yanında, dün gece seviştikleri yatakta irileşmiş gözlerle yatıyordu. Yavaşça döndü, hiç konuşmadan gözlerini ona dikti.

"Rüya değildi, değil mi?" diye sordu, düşünceleri bir-biriyle buluşurken. "Nereye gidiyoruz?"

"Yanıtını söylemediği tek şey bu."

"Aradığımız tek şey."

"Haydi, gidelim buradan."

Artık kurumuş olan giysilerini mümkün olduğunca çabuk giydiler.

Kapıyı açıp koşarak merdivenlerden indiler ama alt katta kimseyi bulamadılar. Ev sessizdi, görünüşe göre önceki akşam dışarıdan duyulan silah sesleri ve bağırışlar da kesilmişti. Mutfağa girdiler ama orası da boştu.

Yatak odalarında ve banyolarda da kimse görünmüyordu. İlk gece ağırlandıkları odaya doğru koşarken, *Salon*, diye düşündü Alex. İçeride yalnızca yaşlı büyükanne vardı ve sanki her şey yolundaymış gibi sallanan sandalyesinde oturuyordu. Gizemli bir gülümsemeyle ona baktı. Sonra başını aşağı yukarı salladı. Sakin görünüyordu. Zamanın dolduğunu anlayan birinin bakışlarına sahipti.

Alex evin girişine doğru döndü, Jenny'yi kolundan yakaladığı gibi sokak kapısını açti.

Herkes dışarıdaydı. O sokağın bütün sakinleri. Taş kesilmişlerdi. Bakışları gökyüzüne çevrilmişti.

"Bu gerçek," dedi Alex bakışlarını yukan çevirdiğinde.

Kendi boyutunda yaşayan Marco da aynı gökyüzünü görebilirdi. Sonsuz Çoklu Evren'in her bir köşesinde bunun parçası olan her kim varsa şu anda aynı gökyüzüne bakıyordu. Bulutlar rüzgâr tarafından durmaksızın sürükleniyordu, gazlar gökyüzünde çarpışıp bu imkânsız günbatımının renklerine kanşıyorken gök taşı oradaydı, bu kanşık ve çok renkli freskin ortasmdaydı, büyük ve güçlü görünüşüyle, arkasında uzayda kaybolan uzun, ateşli kuyruğu vardı.

Jenny biraz önce başlayan şiddetli bir toz fırtınasını izliyordu. O sokaktaki villalarda yaşayan aileler oradaydı, herkes birbirine sarılmış, el ele tutuşuyordu. Kadın, erkek, çocuk. Kimse kaçmıyordu, kimse şehir merkezindeki gibi anlamsız bir paniğe kapılmıyordu. Bu hiçbir işe yaramazdı.

Alex, "Ne yapacağız?" diye korkuyla Jenn/ye döndü. Uzaktaki ses gittikçe yaklaşırken olağanüstü sessizliği deliyordu.

"Bilmiyorum... orada neler oluyor?"

Yolun sonundaki bir grup insan koşarak yaklaşıyordu, üstleri toz toprak içindeydi. Çığlıklan havada kayboluyordu. Şehirden geliyorlardı, çok kalabalıktılar ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Jenny, saklanalım!" diye bağırdı Alex. Bakışlan panik içinde koşan düzensiz kalabalığa takılmıştı ama bedeni kaçmaya hazır, diğer tarafa dönüktü.

"Oraya!" diye bağırarak fırladı Jenny.

Koşmaya başlar başlamaz inanılmaz boyutta bir uğultu tüm bölgeyi kapladı, oradaki evler, binalar ve yer sallanmaya başladı. Bir gösteride, orkestanın açılışını yapan devasa davulun vuruşuna benziyordu. Rüzgâr şiddetini gittikçe artırıyordu, tozlar da bir fırtınanın enerjisiyle etraflarında dönerek dans ediyordu. Yollardaki insanlar dehşet içinde bakışıyorlardı, sonra gençlerin koştuğu yöne doğru koşmaya başladılar, şehirden gelen insan yoğunluğu dalgalar halinde her yere yayılarak peşlerinden gidiyordu.

Artık hiç kural kalmamıştı. Ne sokağa çıkma yasağı, ne tahliye planı.

Yalnızca çıldırmanın eşiğine gelmiş bir dünya vardı.

Alex ile Jenny nefes nefese koşuyorlardı. Ara sıra arkalarmdan gelen mahşerî insan kalabalığına göz atmak için dönüp bakıyorlardı. Bazüarı düşüp kalabalığın ayaklan altında ezilmişti, bazı yaşlılar çiğnenmiş ya da geride kalmışlardı. Herkes bağınyordu ama bağırışlar depreme benzeyen dehşet verici ve sağır edici gürültünün uğultusu içinde kaybolup gidiyordu.

Birkaç dakika içinde Alex ile Jenny kendilerini açık bir alanda buldular.

"Bak... Milano'ya bak!" diye bağırdı Alex, bakışlan otoyoldaki üst geçidin ilerisinde kaybolurken. Üstündeki siyah dumandan pelerin şehri kaplamıştı.

Gök taşının havadaki hareketini izleyen Jenny, "Lanet olsun, gittikçe yaklaşıyor! Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Alex cevap vermedi, koşmayı bırakıp güçlükle nefes aldı. İçten içe bu dumana hapsolmuş, evinde mahsur kalmış ve birazdan geri kalan her şeyle birlikte havaya kanşacak olan en iyi arkadaşının durumunu merak ediyordu.

Ona gerçekten inanan tek insanın sonunun ne olacağını düşünmemeye çalışan Alex bir an için gözlerini kapadı ve "Marco, arkadaşım," dedi.

Öncekinden daha da kuvvetli, inanılmaz bir uğultunun eşliğinde ayaklarının alfandaki toprak tekrar sarsıldı.

"Oraya!" diye bağırdı Jenny koluyla otoyolun kenarında bulunan servis istasyonunu işaret ederek. Sesi Alex/e ulaşamamıştı. Uğultu hiçbir şeyin işitilmesine olanak vermiyordu.

Alex yalnızca Jenny'nin dudaklarının hareketini ve servis istasyonunu işaret eden kolunu görebiliyordu. Onunla birlikte koşmaya başladı. Kısa sürede binanın arkasına ulaşmışlardı. Binanın çevresinde dolaşırken kendilerini kapının önünde buldular. O sırada delice yağmaya başlayan gök taşı parçaları toz ve duman bulutunu yanyordu. Bu taş yağmuru yanıp sönüyordu. Sanki birisi yaşanan doğal afetin fotoğrafını çekiyormuş gibiydi.

Alex kapıyı arkasından kapar kapamaz içerinin durumunu gördüler. Altı yedi kişi pencerenin önünde hareketsiz, hipnoz edilmişcesine gökyüzünü izliyordu. Başkalan, özellikle kadınlar ve yaşlılar kendilerini yere atmışlardı. Cenin pozisyonu almış, rafların ya da tezgâhın altında saklanıyor-ken, herkesi sağır eden şiddetli desibelin yarattığı zarardan korunmak istercesine elleriyle kulaklarını tıkıyorlardı.

Duvarlarda asılı bulunan dört hoparlörden Moon River şarkısı yayılıyordu ama pencerenin dışındaki kızgın taş yağmuru tarafından bastırılan Frank Sinatra'nın sesi duyulmuyordu.

Alex'in kazağını çekiştiren bir kadın ona gözyaşlan içinde bakarak, "Tanrı sizi korusun../7 dedi. Kelimeleri neredeyse duyulmuyordu; o sırada restoranın pencereleri titriyordu ve bin parçaya aynlacakmış gibi duruyordu.

Alex, Jenny'ye sorarcasına baktı. Kız delikanlının kolunu çekiştirirken ona yoğun bakışlarla karşılık verdi.

Burada ölmek istemiyorum. O lanet olası yeri bulacağız!

Alex derin bir nefes aldı. Sonra başıyla hafifçe onayladı. Kısa bir süre sonra tekrar dışandaydılar.

iki genç Milano'ya giden yolun ters istikametinde koştular. Ama daha da önemlisi rüzgâra karşı koştular. Bacakları ağırlaşmıştı ve üstüne doğru koştukları fırtınanın gücünü göğüslerinde hissediyorlardı.

Issız bir bölgede bulunan köprünün altında durdular.

Alex öne eğilip ellerini dizlerine koyarken, "Artık dayanamayacağım..." dedi. Yüzü toz içindeydi, o toprağın, artık nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiren tozu hava ile yer değiştirmişti.

Jenny ona kararlı şekilde yaklaştı.

"Becker kurtuluşumuzun Memoria'ya bağlı olduğunu söyledi," dedi. "Ama ona nasıl ulaşacağız?"

"En azından ne olduğunu söyleseydi... Biraz sonra hepimiz burada yanacağız!"

Alex köprünün ötesine göz attı. Fırtınanın tam ortasındaymış gibi gözüküyordu. Panldamalar ve gökgürültüleri sığındıkları küçük alanda yankılar oluşturarak birbiri ardına geliyordu, "Marco orada. O dumanın tam ortasında. Kurtulamayacak."

"Eğer o yeri hemen bulamazsak biz de kurtulamayacağız."

Alex köprünün ilerisine bakınca zamanın tükendiğini anladı. Gökyüzünde yanan çizgi koşunun yakın sonunu ilan eder gibiydi: Son jeton, son tur, hanımlar ve beyler.

Bir an geldi, Malezyalı kâhinin sözleri beyninin içinde girdap gibi dönmeye başlayınca Alex'in gözleri kapandı.

"Seni büyük atlayış yaparken görüyor ben... siyah okyanusa büyiik atlayış."

Sonra bir görüntü onu önceki akşama götürdü. Önceki akşam onları evlerinde misafir eden ailenin babasının kaskındaki işareti gördüğü ana.

"O işaret... kâhinin kartındaydı. Bana göstermişti. O benim geleceğimdi. Beni izle, Jenny! Kazıya gitmemiz gerekiyor/[7]

Alex kızın elinden tuttu, otoyol boyunca köprünün ötesine doğru koşmaya başladılar.

Yolun etrafındaki toprak alevlere bulanıyorken, arada sırada alevler içinde kalmış araçlarla ve nereye gideceklerini bilmeden kaçışan insanlarla karşılaştılar. Kasıp kavuran taş yağmuru toz üstüne toz kaldınyordu. Yağan yağmur değildi. Yalnızca taş parçalarıydı. Milyonlarca küçük parça her yere fırlıyordu. Tıpkı kraldan önce geçen tebaasına benziyorlardı. Ve kral son hamlesini yapmak üzereydi.

Alex ile Jenny bu çılgın taş fırtınasının içinde koşarlarken kollarını yüzlerine siper ederek gözlerini koruyorlardı. Alex bu bölgeyi çok iyi biliyordu, aynen onun boyutundaki gibiydi: Yeni alışveriş merkezi için yapılan çalışmalar birkaç yüz metre ilerideydi. Bunu çok iyi biliyordu çünkü babasıyla oradan pek çok kez geçmişti. Onun gerçekliği ile Jenny'ninki arasındaki ortak yerlerden bir tanesiydi. Her iki dünyada da çevre yolunda içinde birçok dükkân bulunan yeni bir alışveriş merkezi olacaktı.

İki genç hiç durmadan ilerlemeye devam ettiler. Ben's Comer zincirine ait, camlan kırılmış bir süpermarketin önünden geçtiler. İkisinin de aklına dün geceki soygun geldi ve son yemeklerinin bu marketteki hırsızlıktan elde edilmiş olduğunu düşündüler.

Üstünde VVHITEWORKER yazan vincin yanında sıralanmış sarı iş makineleri uzakta belirmeye başladığında Alex daha hızlı koşmaya başladı. Jenny hızını korudu, nefes nefeseydi, kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi, hızla esen

rüzgâr yüzünden toz içinde kalan darmadağınık saçlarına küçük taş parçaları doluyordu.

Üstünde MOBIL TUVALET yazan mavi kabinlerin yanından geçip yavaşlarken,

Alex, "Vardık," dedi. "Kâhin bugün nerede olacağımızı zaten biliyordu. İnanılır gibi değil..."

Birkaç bariyeri geçip karşılarında alışveriş merkezi için açılmış olan devasa çukuru görünce Jenny, "Niye buradayız, Alex?" diye sordu. Bu çukur en az yüz metre genişliğinde, iki yüz metre boyunda ve elli metre derinliğindeydi. Ateşten duvar hızla köyden çukura doğru yaklaşıyordu.

"Çünkü yazılıydı," diye yanıtladı Alex, boşluğa bakarken.

Seni büyük atlayış yaparken görüyor ben... siyah okyanusa büyük atlayış. Kâhinin sözleri beyninde yankılanmaya devam ediyordu. Bu sefer Jenny de bunlan duyabiliyordu.

"Yaptığımız her şey bizi buraya getirdi. Buraya getirmek *zorundaydı."*

Korkuyorum, Alex, diye düşündü Jenny.

İşte o anda ikisi de çabucak gökyüzüne baktılar; başlarının üzerindeki ateşten çizginin yönü aniden aşağı döndü. Bu birkaç saniyeden daha kısa sürmüştü. Kırmızı-san iz atmosferi yarıp genişleyerek hızlıca Bergamo bölgesinde görünen dağlarm arkasma inmeye gitmişti. Önceki tüm sesleri kaplayan uğultulara göre bu uğultu yüz kat daha güçlüydü. Çarpışma korkunçtu, ayaklarının altındaki toprak şiddetle sarsıldı. Sanki uzayda yaşayan binleri camdan yapılmış küçük kar küreciklerini sallayarak içindeki sahte karlan hareketlendirmek istermişçesine Dünya'yı sallıyordu.

Devasa bir duman bulutu uzaktaki dağlardan başlayarak bütün gökyüzünü ele geçirirken bu iki genç birbirlerine sarılmış, şaşkınlıkla bu sahneyi izliyorlardı.

Alex, "Hiç zamanımız kalmadı!" diye bağırırken dönüp Jenny'nin gözlerinin içine baktı. Rüzgârın kızgınlığı, görünmez bir devin köyleri saran ateşi onlara doğru üfleyerek üstlerine salması gibiydi.

"Son," diye fısıldadı Jenny, Triskele'yi elinde sıkarken gözleri Alex'in bakışlarında kayboldu.

"Seni seviyorum, Jenny," Alex'in gözleri yaş içindeydi, korkudan titriyordu.

"Ben de. Ezelden beri..." Sarıldılar, dudaklan son bir öpücük için birleşti. Zamanın ötesinde bir an, sonsuz evlilik için verilen söz. Sanki ilk defaymış gibi öpüştüler. Sanki bir başlarına, dalgaların sesi eşliğinde, sessiz ve sakin Altona Plajı'ndaymışçasına. Ama Orion Takımyıldızı onlan izlemek için orada değildi.

İkisi de aniden gözlerini açtı.

"Yanacağız, Jenny! Atlamak zorundayız," dedi Alex uçurumun önünde duran son bariyeri geçerlerken. Genç kız dünyadaki hiçbir şeyin onları ayırmasına izin vermezmiş gibi sıkıca onun elini kavradı.

"Bir..."

Ani bir ısı artışı onlan kapladı gök taşı sanki atmosferde bir yara açmıştı ve ısısı o kadar güçlüydü ki kızgın güneş ışınları bile bununla yanşamazdı.

"İki..."

Alex ile Jenny önlerinde duran çukura dikkatle baktılar. Bu sırada gökyüzünde onlarca ateş topu sıçrıyordu, sanki devasa bir havai fişek gösterisindeydiler. Gök taşı atmosfere girdiği sırada ondan kopan parçalardı bunlar ve kurşun gibi yağıyorlardı. Kıtayı yerle bir etmeye hazır yüzlerce atom bombası gibiydiler. Doğanın insanoğluna sunabileceği en inanılmaz olaydı. Kozmosun son gösterisi evrenin güçlü kurallarının insan ırkına olan üstünlüğünü gösteriyordu.

Alex bağırdı: "Üç!" Elleri bütünleşmişti.

Yanan kaya parçalan hızla düşerek etraftaki her şeyi yok edip uygarlık tarihine "son" kelimesini yazmadan hemen önce kısa bir koşunun ardından boşluğa atladılar.

Düşerlerken hayatlarının en önemli hatıralan bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

Küçük Jenny'ye yıldızların hikâyelerini anlatırken Olimpos tanrılarını canlandıran Roger Graver vardı.

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle elindeki kumandalar hakkında Alex'i sözlü yapan Marco vardı.

Her kamı ağrıdığında Jenny'ye nefis bitki çaylan hazırlayan ve göbeğini gıdıklayarak ona kahkahalar attıran Clara vardı.

D'Artagnan'ı canlandırdığı ve tüm velilerden büyük alkış aldığı ilkokul gösterisine gelip ilk sırada oturarak onu izleyen Valeria ile Giorgio vardı.

Sonra, bir anda her şey karardı.

Alex'in ilk hissettiği deri kokuşuydu. Koku yavaş yavaş burun deliklerinden girerken Alex, etrafındaki belirsiz gölgeleri netleştirmeye çalışıyordu. Etrafı belirsiz renkler ve birbirine karışan seslerle çevriliydi. Başını ağır, sırtını da yere dayalı hissediyordu. Kaslarını tekrar hissetmeyi başardığında kendini kafasını yukan kaldırmaya zorladı. Takım arkadaşlarının endişeli suratlan art arda şekillendi. Sağ kolu topu sıkıca yere bastınyordu. Topu bırakıp yavaşça ayağa kalkarken şakağına kuvvetli bir ağn saplandı.

Sağ taraftan, "Kaptan, iyi misin?" diye bir ses geldi.

Alex cevap vermedi. Gözleri hakemin gözleriyle buluştu. Ona endişeyle bakıyordu.

Spor salonu havasızdı, ter kokusu burnuna çarptı. Bunlar da onu çok iyi bildiği bir sahneye geri götürdü. Çok uzaktaki bir geçmişe ait gibiydi. Serbest atış. Maç. Bayılma.

"Hayattayım... hepimiz hayattayız."

Ayağa kalktığında hakem ona yaklaşıp bir elini onun omuzuna koyarken, elini saçlarının arasından geçirerek onlan geriye doğru itti.

"Ne oldu sana?"

"Bilmiyorum." Yanıt verirken aklına Jenny'nin yüzü geldi. Fındık rengi gözleri, altın rengi teni ve belki de bir daha asla görmeyeceği gülüşü. Ya da belki bunlan *hiç* görmediği.

"Anlamıyorum..."

Boynunda düdüğü olan siyah üniformalı adam kaşla-nnı kaldırdı, topu aldı ve Alex'e uzattı. "Devam edebilecek misin? Maçın bitmesine on saniye kaldı, sonra seni okul doktoruna götüreceğim."

Alex başıyla onayladı. Topu tuttu, atış çizgisine geçip atışa hazırlandı. Arkadaşlan şaşkındı ve gözlerini ona dikmiş tuhaf bir şekilde bakıyorlardı. Atış başansız oldu. Top filenin altındaki demiri zar zor sıymp potanın arkasında sektikten sonra birkaç mavi minderin yarımda durdu. Alex kıpırdamadan onu gözleriyle izledi. Rakip takımın kaptanı topu almaya gitti. Ve oyun sahanın kenarından tekrar başladı. O hücum alanında sabit duruyorken, karşı takım oyunu garantileyen üç puanlık basket attı. Oyuncular mutlulukla birbirlerine sarıldılar. Birkaç saniye sonra hakem maçı bitiren düdüğü çaldı. Alex başını öne eğdi, şaşkın ve

sersemlemişti. Spor salonundan çıkarken arkadaşları ona ters ters baktılar.

Biri başını salladı, yüzünde daha az tepki ifadesi olan bir diğeri yanına yaklaştı. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var, kaptan?"

Soyunma odasına doğru giderlerken, "Ne kadar süre yerde yattım?" diye sordu ona.

"Yirmi, otuz saniye kadar..." Arkadaşı alnını kırıştırdı. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Bu bir rüya olamaz, saçma..." Alex yanıt vermeyerek takım arkadaşının uzaklaşmasını bekledi. Hakemin ona doğru yürüdüğünü görünce sol elini kaldırarak başka yere bakü. "Boş verin, hiçbir şeyim yok."

Takımın geri kalanı soyunma odasına gitmek için tünele girerken Alex koçun bankının yanında duran çantasını gördü. Onu alıp bir kapının ardında gözden kayboldu ve merdivenlerden birinci kata çıktı. Koridorlar ıssızdı. *Belli ki ders saati*, diye düşündü. Alex tuvaletlerin, sınıf kapılarının önünden geçerek okulun çıkış kapışma inen merdivene yöneldi. Bayıldığından beri gördüğü her şey film şeridi gibi kafasından arka arkaya

geçerken kapıdan çıktı. Yirmi belki de otuz saniye. Marco ona her zaman söylüyordu: "Rüyaların zamanı gerçek zamanla hiç alakalı değildir."

Mary Thompson, Altona İskelesi, Marco'nun ön ödemeli kredi kartı, ÇERÇEVELER yazılı kutu, tahtalan pencereye çivileyen babası, ordunun kamyonetleri, Jenny'nin boynundaki triskele, gök taşını gösteren resim, alışveriş merkezi için yapılan kazı.

Akimdakiler belli bir sıra takip etmeden dönüp duruyordu. Alex evin yolunda ilerlerken her detayı tekrar tekrar hatırlıyordu. Yol boyunca birçok defa gökyüzüne baktı. Bulutlar Milano'yu örtüyordu ama bu bulutlar her zamanki gibi kışın metropolü kaplıyor ve ilkbaharda terk ediyorlardı.

Hiçbir gök taşı veya hiçbir kıyamet senaryosu yoktu.

Bir yaşlı çift onu merakla süzerken, Alex etrafına baka baka yürüdü. Hava sıcaklığı beş derece olmasma rağmen, hâlâ takımının sarı-mavi tişörtünü ve şortunu giyiyordu. Ancak hiç üşümüyordu. Ara ara eklemlerini güçsüz kılan bir kaybolmuşluk duygusu hissediyordu. Etrafındaki detaylar önemsiz ve aynı zamanda inanılmazdı. Bazı dükkânların vitrinlerine Noel süsleri asılmaya başlanmıştı. Porpora Sokağı ile Lombardia Caddesi kavşağına yakın bir yerde led ışığıyla hazırlanmış bir yazıda ÎYİ TATİLLER yazıyordu. Yolda her zamanki kaos mevcuttu.Trafik ışığı yeşil olduğunda hiç eksik olmayan klakson konseri başlıyordu. Ne eksik ne fazla, sadece eski Milano'ydu.

Alex, Lombardia Caddesi'ndeki 22 nolu evinin önünde zile basarken, *Çoklu Evren diye bir şey yok,* diye düşündü. Hiç kimse cevap vermedi. Öğle yemeği saatiydi ve ailesinin işte olması gerekiyordu. Başını sallayarak bunun akla yatkın olduğunu düşündü. Yakın zamanda dünyanın sonu gelmiyordu. Bankamatikler çalışıyordu. İnternet kesilme-mişti. İnsanlar işe gidiyordu. O da birkaç dakikadan beri kendi kendine aynı cümleyi tekrarlıyordu: "Ben salağım."

Elini sırt çantasının dış cebine sokup anahtarlan buldu.

Her zamanki yerinde.

Apartmanın kapısını açta ve bir eliyle alnını ovarken merdivenlerden çıktı. Bütün hikâyenin aslında otuz saniyelik bir rüya olması mümkün müydü? Olabilirdi ve bazı açılardan bu bir lütuftu. Etrafındaki hiçbir şey bir moloz yığınına dönmemişti. Ama bu da Jenny'nin var olmadığı anlamına geliyordu.

Hiçbir yerde.

Eve girdi ve giriş kapısının yanında duran mobilyanın üzerinde bir not gördü. *Mikrodalganın yanında sandviç var. Lütfen ders çalış! Öpücükler. Annen*

Odaya girdiğinde, sırt çantasını yatağın yanına bıraktı ve oturdu. Odasmdaydı. Farklı bir şey yoktu. Yeni bir şey yoktu. Garip bir şey yoktu.

Yüzünde ironik bir ifadeyle başını sallarken, otuz saniyelik rüyada tanıdığı en güzel kızı ve olabilecek en kötü afeti gördüğünü düşündü.

Ancak o rüyanın bütün ayrıntılarını hatırlıyordu.

Her detayı.

Gerçek olmaması mümkün değil, diye düşünürken aniden yataktan kalktı ve bilgisayarın karşısına oturdu. Açtı, uygulamaların yüklenmesini bekledi ve sonra Google'ın arama alanına, "Jennifer Graver Blyth Street Melbourne" yazdı.

İlk linkler arasında Facebook dikkatini çekti. Fare linkin üstüne neredeyse otomatik olarak gitti.

Kızın profil fotoğrafı açıldığında Alex dirseğim masanın kenarına koyup sağ eliyle alnına düşen saçlan düzeltti. Kızın kişisel bilgiler alanında telefon numarası ve mail adresi vardı. Alex çantasından telefonunu çıkanp numarayı aradı. Sessizlik.

Çalıyor.

"Alo?"

Sessizlik. Alex'in gözleri kapalıydı. Jenny'nin gözleri umutla açıldı.

"Alex, sen misin?"

"Evet, Jenny, benim. Demek ki varsın."

"Tabii ki. Ve başımıza gelen her şeyi hatırlıyorum."

Bir ay sonra

Hava serindi, rüzgâr hafif hafif esiyordu. Ufuk çizgisinde kaybolan güneşin etrafı kırmızı-turuncu renklerle ve birbirini takip eden kuş sürüleriyle doluydu. Alex ve Jenny deniz kenarından iskeleye yürürlerken önlerinden ayağında patenleriyle iki metrelik bir adam geçti.

Jenny ışıldayan gözlerle Alex'in elini tutarken, "İyi ki gelmemize izin verdiler, çok güzel bir hafta sonu olacak/' dedi.

"Ve bu sefer bahane uydurmam da gerekmedi, sadece izin istemem yetti. Hâlâ inanamıyorum."

Kız gülümseyerek başını eğdi. Sonra kafasını kaldınp hızla çevresini inceledi. İskele iki sıra kayalıktan oluşan mendirekle korunuyordu. Sağ tarafta, onların bulunduğu bölge olan Villa Olimpica'dan iskeleye kadar uzanan bir kumsal vardı. Jenny bu yerleri okul gezisindeyken görmüştü. Çok iyi hatırlıyordu.

"Biliyor musun, sanki her şey bir rüyaymış gibi hissediyorum," dedi.

"Aynen."

"Senin sesini artık kafamda duymuyorum. Ve önceden yaptığım şeyleri yapıyorum."

Alex de aynı düşüncedeydi. "Bu ay hiç *yolculuk* ettin mi? Diğer evrenlere, paralel hayatlara?"

"Hayır. Peki ya sen?"

Çocuk kafasını hayır dercesine salladı ama alnı kendisine binlerce soru soran birininki gibi kırışıklıklarla doluydu.

"Hepsi bir rüyaysa nasıl aynısını gördük?" diye sordu son güneş parçasının gök ile deniz arasında yok olmasını izlerken.

Jenny cevap vermedi. Delikanlının elini tutarak geri döndü. İskeleden sahile doğru gidiyorlardı. Akdeniz sahilindeki şehrin havası yavaş yavaş serinlerken yürüyüş yolundaki bir banka oturup birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar.

"Biliyor musun," dedi Alex, "son günlerde bunun hakkında çok düşündüm. Eğer gök taşının hikâyesi doğru olsaydı, kendimizi bulduğumuz gerçekliğin bizim geldiğimiz gerçeklikle bire bir aynı olmasını nasıl açıklayabilirdik?"

"Kesinlikle. Ben her sabah aynı okula gidiyonım, cumartesi sabahlan yüzme kursunda aynı arkadaşlanmlayım, ailem iyi ve evin dekorasyonu hiç değişmedi/'

"Aynısı Milano için de geçerli. Bu ay her şey olması gerektiği gibiydi. Eğer dünyanın sonundan kurtulduysak ve gök taşının çarpmadığı paralel evrene düştüysek, nasıl olur da hayatlanmızda en küçük bir değişiklik olmaz?"

Alex düşüncesinde ısrar ederken Jenny'nin bakışlan uzaktaki bir noktaya takıldı.

"Anlamsız... Hiç... Jenny? Beni dinliyor musun?"

"Ben... evet. Evet tabii ki. Özür dilerim, *dejâ vu* gibi bir şey yaşadım ama... hayır. Olamaz."

"Ne oldu?"

"Hadi ama, olamaz."

"Ne?"

"Orada. Sanki bir sınıf arkadaşımı oradaki sokak sanatçısına para verirken gördüm. Görüyor musun?"

Jenny başıyla işaret etti, Alex kafasını eğip öğretmenlerini takip eden bir çocuk grubunun üstünden ileriye baktı. Siyahi bir çocuk sahil ile yürüyüş yolunu ayıran duvarın diğer tarafında kumdan bir amfi tiyatro yapıyordu.

"Görüyorum."

"Yanılıyor olabilirim. Ya da bir *dejâ vu* yaşıyorum çünkü buraya okul gezisiyle geldiğimde bir arkadaşım oradaki çocuğa benzeyen birine bir Euro vermişti. Neyse, boşver."

Alex, Jenny'yi büyük bir dikkatle dinledi, sonra anlattığı olayın bir detayına takılarak kafasını kaldırdı.

"Biliyor musun, spor salonunda "uyandığımdan" beri bu *dejh vu* olaylarını ben de yaşıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi yerde, serbest atış yapacağım potanın önünde buldum. Bu an, bana o... *rüyanın* başında, Melbourne'de yaşadığını söylediğin anın aynısıydı.

"Dinle Alex. Sana bir önerim var."

"Söyle."

"Bunun hakkında konuşmayı keselim. Bir kâbus yaşamış olabiliriz. Ya da ne olduysa oldu, önemli değil. Şimdi burada, birlikteyiz. Dünyanın sonu gelmedi, gökyüzü muhteşem ve o poster yalan söylemiyorsa bugün reşit olmayanlar da kumarhaneye girebilir!"

Alex aniden ayağa kalktı. "Haklısın. Gidip eğlenelim o zaman!"

Jenny, Alex'in elini tutup ayağa kalktı, ona sarıldı ve dudaklarının hafifçe onunkilere dokunmasına izin verdi. Son kez yaşıyor olma korkusu olmadan bu anların tadını çıkarabilirlerdi. Dünyadaki tüm zamana sahiptiler ve kafalarının üstünde gezen bir gök taşı yoktu.

El ele, kumarhanenin olduğu yöne doğru heyecan ve merakla ilerlediler.

Yolun karşısına geçerlerken Alex, "Buraya okul gezisiyle geldiğinde seni oraya götürdüler mi?" diye sordu.

"Nereye?"

"Kumarhaneye!"

Jenny garip garip güldü. "Tabü, emin ol! Arkadaşlarımı tanıyorsam slot makinelerini parçalamayı deneyebilirlerdi. Uzaktan bile göstermediler."

"O tarafta mı?" diye sordu Alex bir kavşaktan karşıya geçerlerken.

"Evet, o tarafta olduğunu düşünüyorum. O gün arkadaşlarımla buraya kadar gelmiştik, eğer yanılmıyorsam çok yakında olmalı. İleriden sola dönmemiz gerekiyor/'

Sahil yolunun sonuna doğru ilerlerlerken Alex, Jenny'nin elini sıkı sıkı tuttu. Jenny kaygısızca hayaller kurarak gülüyordu. Alex gözlerini onun gözlerinden alamıyordu. Yolun sonuna geldiklerinde ikisi de döndüler.

Hiçlikle karşı karşıyaydılar.

"Ne... Bu ne...?" diye kekeledi Jenny. Karşısında sonsuz beyaz bir alan vardı. Sanki bakışlarının kaybolduğu büyük beyaz bir duvara bakıyordu; bakışlarının hiçbir perspektifi yoktu. Boşluktu. Ama boşluktan daha korkutucuydu. Sanki dünyanın o parçası silinmiş veya yoğun beyaz bir sis tarafından yutulmuştu.

Jenny ileriye doğru gitmeyi denedi ama bacakları aniden kaya gibi ağırlaştı. Nefesleri yavaşlarken, gerçeklik karşılarında hiç mürekkep değmemiş bir sayfa gibi duruyordu. Gözlerini birçok defa açıp kapadılar ama hiçbir şey değişmedi.

Jenny'nin yaranda duran Alex görüntüler gibi seslerin de olmadığını fark etti. Hiçlikten büyülenerek geriye doğru birkaç adım attı. Daha önce hiç duymadığı bir histi. Nerede yürüdüğünün farkında değildi. Yön bulma duyusunu kaybetmişti. Sadece iki gerçeğin farkındaydı:

Bir tarafta İspanyol sahili ve dalgaların arasmda kaybolan iskele duruyordu.

Diğer tarafta hiçlik.

"Gidelim buradan, yalvarırım/' diye fısıldadı Jenny, güvensiz ve şaşkın bakışlarla.

Geri döndüler, deniz kenarında yavaş adımlarla hiçbir şey söyleyemeden yürüdüler. Ama ikisi de her şeyi tekrar yaşıyordu.

O otuz gün.

Evden okula giden yol.

Evden havuza giden yol.

Spor salonu, koç.

Annesi ve babası.

Yatak odası.

Her şey, gök taşı tüm insanlığı silip süpürmeden önceki gibiydi. Hatırladıklarının aynısıydı.

Jenny sağ elinin parmaklanyla Alex'in kolunu sıkarken, bakışlarını onunkilere çevirdi.

//Alex, önce gördüklerim... bir *deja vu* değildi. Aynı sahneydi. Çocuğa bozuk para veren arkadaşım. Tıpkı gezideki gibiydi."

Alex monoton bir sesle, "Aynı sahne..." diye tekrar etti. Hızlı ve seri şekilde basket maçından döndüğünde annesi tarafından bırakılan notu, Milano caddelerindeki Noel süslerini, sırt çantasını ve günlüğünü tekrar gözünde canlandırdı.

Ellerini saçlarının arasından geçiren Jenny, "Tanrım, olamaz!" diye bağırdı. Sonra etrafına bile bakmadan yoldan geçti ve hızlıca hiçliğe doğru döndü.

Alex onun köşeden dönüp yok olduktan sonra çığlık çığlığa bağırdığını duydu.

Kendisini o anlamsız görüntünün önünde bulma düşüncesiyle neredeyse dehşete kapılmıştı, yaklaştı. Jenny tekrar ortaya çıktı, suratı bembeyazdı, dudaklarında isterik bir gülüş vardı. *Bu saçma. Eğer dünyanın sonundan kurtul-duysak ve gök taşının çarpmadığı bir paralel evrene gittiysek hayatlarımızın biraz bile değişmemiş olması nasıl mümkün olur?*

Alex'in düşündüğü soru onun kafasından Jenny[7]ninkine gidip geliyordu. Yavaş yavaş başka cümleler de üst üste geldi, gençlerin hatıralarının birbirine karıştığı bir girdap oluştu.

"Zihnimiz anahtar."

Jenny elini Alex'e uzattı ve gözlerini kapadı.

"Bu Memoria," dedi arkalarından gelen ses.

Döndükleri zaman Malezyalı kâhinin tahta bankı oradaydı, deniz kenarında. Gri saçlan rüzgârdan kanşıp darmadağın olmuş, uçuşuyordu; masanın altında bacak bacak üstüne atmıştı, kartları elindeydi.

Kâhinin yüzündeki alaya gülümseme hınzır bir gülüşe dönüşürken, gençler ağızlarını açamadan hayretler içinde kalakalmışlardı.

"Sadece hatırladıklarınızı görüyorsunuz. Bu *sonrası."*

Jenny adamm söyledikleri hakkında düşünmek için zihnini karmaşadan ve panikten anndırmayı denedi. "Ben buraya daha önce gezideyken gelmiştim ama kumarhanenin sokağını görmemiştim. Ama havaalanını, buraya kadar gelen yolu, deniz kenarını ve iskeleyi kesinlikle hatırlıyorum../'

"Bunu düşünün. Son otuz günde bildiğiniz tek gerçeklikte yaşadınız. Aynı sokaklar, evler, havuzlar, okullar, spor salonları. Bu Memoria'dır."

"Kahretsin, kim bu?" diye söylendi Alex. "Hangi cehennemdeyiz? Ne oldu?"

Kâhin onu kararlı ve içe işleyen bakışlarla süzdü.

"Ben yalnızca bir mesajım. Sen küçükken yanma gelip geleceğin nasıl olacağını gösteriyordum. Ama beni hatırla-yamazsın. Thomas Becker da yalnızca bir mesaj. Sizin tanıdığınız dünya yok oldu. Bu gördüğünüz kıyamet gününün yankısından başka bir şey değil. Yok oluştan sonra kalan tek parça. Yaşayabileceğiniz tek yer."

"Ama ben buraya daha önce gelmedim, burayı hiç bilmiyorum," diye karşı çıktı Alex.

"Buna ihtiyacın yoktu. Senin hatıraların ile kızınkiler birbiriyle bağlantılı. Hep böyleydi. Bunlar, içinde hareket edebileceğiniz yegâne haritalar.

Alex tek kelime etmeden gözlerini kapadı. Gök taşının dünyaya çarptığı anda boşluğa atlayışlarını, yavaş çekimde izlermişçesine tekrar zihninde canlandırdı. Gerçekten düşmüştü yani. Çoklu Evren'in her köşesine.

Bu bir kâbus değildi.

Çok daha kötüsüydü.

Çıkan rüzgâr yerdeki mavili kırmızılı el ilanlarını her yere savururken alaycı bir tavırla, "Mükemmel. Ya şimdi?" diye araya girdi. "Sonsuza dek burada hapis mi kaldık?"

Kâhin elindeki kartlan masaya bıraktı, sonra sağ elini çevirerek avucunu gösterdi. Etrafındaki gerçeği gösterirmiş gibi, bir tiyatro aktörünün nezaketiyle kolunu uzattı. Jenny'nin sınıf arkadaşlan sahilde futbol oynuyordu.

Yolun sonunda Valeria ve Giorgio Loria bir bankın üstünde el ele sohbet ediyordu. Yolun diğer tarafında Roger ve Clara Graver iskeleye doğru yürüyüş yapıyordu. Aniden, onların görsel alanlarında olan herkes eski yaşamlarının fragmanına dönüşmüştü. St. James resepsiyonundaki siyahi adam. Cadoma'ya giden trendeki çocuk. Tek başına yemek yiyen ve Graver'lann nerede oturduğunu hatırlayan yardımsever yaşlı adam. Mary Thompson. Altona'daki taksici. Sokağa çıkma yasağı yüzünden Jenny'ye eve dönmesini emreden, Milano'daki polis. Elindeki tüfeğiyle Giovanni ve kıyametten bir önceki gece onlan evlerinde misafir eden aile.

Herkes oradaydı. Mümkün olan tek gerçeklikte. Onlar Memoria'ydı.

Gençleri bir soru labirentinde bırakan kâhin yok oldu.

Alex ile Jenny onu sokağın sonunda belirirken gördüler.

Yavaşça yaklaşıyordu. İspanyol günbatımının mor renkleri eşliğinde, rüzgârda uçuşan posterlerin ve geçmişten gelip deniz kenarında karşılaşan insanlann arasında yavaş yavaş şekilleniyordu.

Alex gözlerini fal taşı gibi açarak baktı ve gördüğü şeye inanamıyormuş gibi hafifçe başını salladı. Jenny delikanlının elini tutup derin bir nefes aldı. Elektrikli sandalye önlerinde durunca Marco'nun ışıltılı bakışıyla ve ona eşlik eden gizemli gülüşüyle karşılaştılar. Söylediği birkaç kelime Alex ve Jenny'nin üzerinde tüm mekanizmayı harekete geçirecek kıvılcım etkisi yarattı. Açıklanamaz bir çıkışa doğru giden gizli bir geçit, Çoklu Evren'in kapılarını tekrar açabilecek bir parola etkisi.

"Haydi çocuklar. Çıkalım bu kafesten."

Teşekkürler

Altı yaşındayken, şimdi yerini Gormiti savaşçılarına bırakan küçük canavar Exoginiler hakkında bir hikâye yazmıştım. Tam dört sayfalık bir işti ve neden yaptığımı da iyi hatırlıyorum: Annem "konuyu" RAF a göndereceğine söz vererek beni yazmaya özendirmişti. Bu yöntemi neden kullandığını ancak yıllar sonra anladım. îlk teşekkürüm anneme gidiyor yani. Yeteneklerime her zaman güvendi, artistik aktivitelerimi tutkuyla takip etti ve desteğini asla eksik etmedi. *Telepati*'nin çıkışı da onun başansı. Onu ne kadar sevdiğimi sorunca, *arkaya kadar kapalı*, diye cevap veriyordum. Bu benim sarılmayı anlatma yöntemimdi. Bugün de hâlâ geçerli, anne.

Ama bu kitap dünyalarımı dile getirerek, paralel gerçekler arasında yolculuk etmeye karar veren farklı insanlar sayesinde var.

Tüm ekibiyle birlikte temsilcim Piergioıgio Nicolazzini'ye kalpten teşekkür ediyorum. Az rastlanılan adil, ciddi ve duyarlı insanlardan birisi. Beni

takımına dâhil etmeye karar verdiğinde bu tutkunun gerçekten bir mesleğe dönüşebileceğine inanmaya başladım. Değerli Piergiorgio, bu evrenin işgali ilk hedefim. Daha sonra alternatif olanlara da bakarız!

Fiammetta Giorgi ve Mondadori Ragazzi redaksiyon ekibi, ilk günden beri sevgi ve sempati göstererek romanımı kesip dikip paketleyen bir grup profesyonel.

Telepati'nin geniş labirentinde yönünü bulmak için zihinsel sağlığını tehlikeye atan editörüm Francesco Gungui'yi anmak istiyorum. îkimiz de her şeyin nerede başladığını biliyoruz: O, kitap hâlâ ortada yokken ve henüz o düzeltiye başlamamışken, bir et restoranında. O buluşma bir tesadüf değildi. Asla olamaz.

Ayrıca editörlük etabında kitabı yayımlanmadan çok önce okuyarak ve ilginç fikirler önererek bize yardım eden herkese teşekkür ediyorum: Andrea ve Stefano Brambilla, Eleonora Giupponi ve Claudia Erba, Mirko Cioffi, Veronica Volpe, Giulia Forcolini ve meslektaşlar Francesco Falconi, Asia Greenhom ve Simona Toma.

Bu son yıllarda delice anlatımlarımı, karakterlerimi ve saçma fikirlerimi kafamda oluştururken dinleyen arkadaşlarıma da samimi bir teşekkürü borç bilirim. "Port Royal

çetesi", sıra gözetmeksizin: Matun, Ema, Mayer, Giö, Fra, Vlad.

Bitirirken, hayatımı değiştiren insana teşekkür etmek istiyorum. O benim psikologum, editörüm, ilk okuyucum, hemşirem... sonsuza kadar devam edebilirim. Bir gün hayatını benimkiyle birleştirmeye ve *Telepati*'nin bu kısmında yanımda yürümeye karar verdi. Luca Carboni'nin dediği gibi, onu gerçekten seviyorum. Teşekkürler, Valeria.

Not: Paralel bir evrende, bu listede istemeden unuttuğum herkese teşekkür ederim!